

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

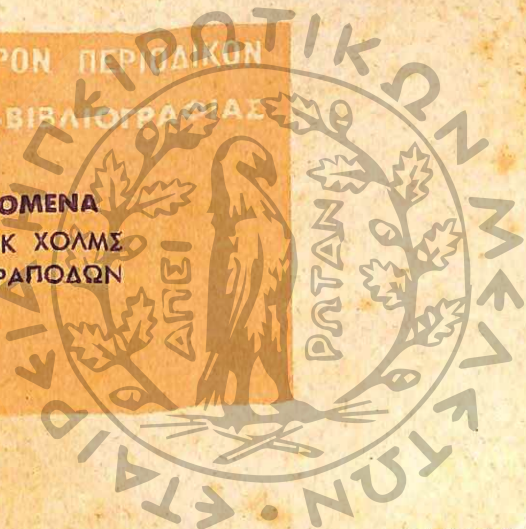
ΕΤΟΣ Ε'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.
ΑΡΙΘ. 34

14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1935

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΩΡΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ-ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ
ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. ΑΛΦΑΙΑΣ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

Η ΦΩΝΗ
ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλάδιον 34^{ον}. 15 Φεβρουαρίου 1935

- Ὁ Σερλόκ Χόλμς τῶν Τετραπόδων Σελ. 1—60
- Περιπέτειες πλοιάρχου Κουγγουρντάν » 61—151
- Ὁ Ἡρακλῆς (συνέχεια) » 152—160

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΘΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1-Πόλη
ΗΜΕΡΟΝ 16-8-85
ΑΡΙΘ. 35493

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ - ΑΛΘΑΙΑΣ 4

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ - ΑΛΘΑΙΑΣ 4

Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις τής
ύλης τής «ΦΩΝΗΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ»
καθώς και ή χρησιμοποίησις τών πε-
ριεχομένων τής για σχολικά ή άλλα
βιβλία και περιοδικά.
Ίδιοκτησία του ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.

PRINTED IN GREECE 1935
COPYRIGHT BY DIMITRAKOS CO LTD
Έτυπώθη τόν Φεβρουάριον του 1935 εις
τό Έργοστάσιον Γραφικών Τεχνών του
Έκδοτικού Οίκου Δημητράκου Α. Ε.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΗ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ
ΚΟΥΓΓΟΥΡΝΤΑΝ

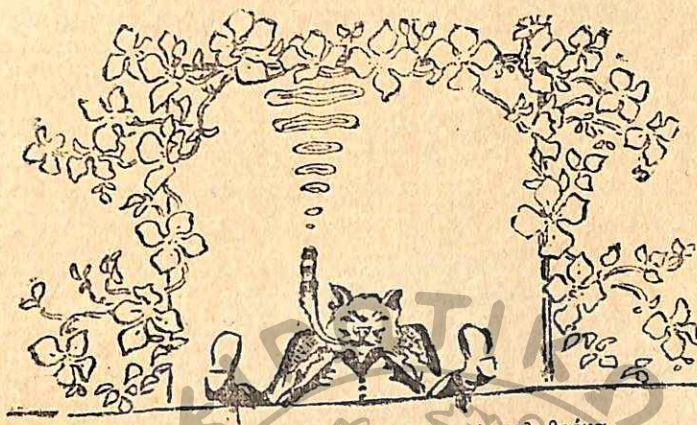
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α.

Ἡ ἱστορία μας γίνεται στὴ Βόρεια Ἀμερική.

Σὲ μιὰ μεγαλόπρεπη κατοικία, ποὺ ἦτανε χτισμένη σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὀμορφα νοτιανατολικά ἀκρογιάλια τῆς λίμνης Ὀντάριο, βρισκότανε τὴ βραδιά

ἐκείνη, 31 τοῦ Φλεβάρη στὰ 1911, ὁ Σέρ Μπόι Λόμς Τάκλ. Αὐτὸς ὁ Μπόι Λόμς Τάκλ ἦταν ἓνας ξακουσμένος ἀστυνομικὸς σκύλος, ποὺ τὴν εἰκόνα του, μὲ τὴν παλληκαρήσια καὶ περήφανη μοῦρη του, τὴν εἶχανε βγάλει σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα τὰ μεγαλύτερα ἐκδοτικὰ καταστήματα ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἦτανε ξαπλωμένος μὲ τεμπελιά σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὰ πόδια του ἀπάνω, ὅπως συνηθίζουν οἱ Ἀμερικάνοι. Φαινότανε πὼς τοῦ ἔδινε μεγάλη εὐχαρίστηση ἡ γλύκα τοῦ πούρου τῆς Ἀβάνας ποὺ κάπνιζε καὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του ἀκολουθοῦσε τὰ ἰδιότροπα δαχτυλίδια τοῦ καπνοῦ, ποὺ ἀνεβαίνανε στὸν ἀέρα. Βέβαια κάποιο καινούργιο κόλπο θὰ μελετοῦσε

*Ἦτανε ξαπλωμένος ἀπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Μιά μαϊμού του παρουσίσε άπάνω σ'ένα δίσκο τρία μπιλιέτα.

πάλι, ύστερα από τὰ χίλια σπουδαία κατορθώματα του, πού τόν είχαν κάμει περίφημο σ'όλο τόν κόσμο και πού γι' αὐτὰ είχε ὀνομαστεῖ μ'όλο του τὸ δίκιο ὁ Βασιλιάς τῶν Ζώων ἢ ὁ Σέρλοκ Χόλμς τῶν Τετραπόδων.

Ἦταν ἡ ὥρα 9, λεπτά 23, δευτερόλεπτα 5 καὶ 2)3 καὶ ὁ Σέρ Μπόϊ Λόμς Τάκλ ἀναβε τὸ τρίτο του ποῦρο, ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετές του, μιὰ μαϊμού ἀπὸ τίς πιὸ καλοκαμωμένες, μπῆκε μέσα χωρὶς νὰ πεῖ λέξη καὶ τοῦ παρουσίασε ἀπάνω σ'ένα δίσκο τρία μπιλιέτα. Ἦτανε μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἀρχόντους, πού εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὴ Γουρουνόπολη καὶ πού, μὲ τὸ «χωρὶς ἄλλο» θέλανε νὰ δοῦνε τὸ βασιλιά καὶ νὰ τοῦ μιλήσουνε γιὰ κάποια πολὺ σπουδαία καὶ πολὺ βιαστικὴ ὑπόθεση. Καὶ νά, ὕστερα ἀπὸ λίγες

στιγμὲς παρουσιάστηκαν τρεῖς κύριοι καὶ κάνοντας βασιεὺς ὑποκλίσεις ἴσαμε τὴ γῆ προχωρήσανε πρὸς τὴν πολυθρόνα, ὅπου καθόταν ὁ Σέρ Μπόϊ Λόμς Τάκλ.

Ἦτανε κάτι καλοθρεμένοι χοῖροι, μὲ τίς διπλὲς καὶ τριπλὲς ἀλυσίδες τῶν ρολογιῶν τους κρεμασμένες ἀπάνω στὰ γελέκα τους, φίνες ἀλυσίδες ἀπὸ χρυσάφι τῶν 24 καρατιῶν καὶ μὲ μεγάλα ἀστραφτερά διαμάντια στὶς γραβάτες τους. Ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ κουνηθεῖ τὸ παραμικρὸ ἀπὸ τὴ θέση του, τοὺς παρακάλεσε νὰ καθίσουν καὶ νὰ τοῦ ποῦνε τί θέλουν.

Ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι του, πού ἦτανε κι αὐτὸ στολισμένο μὲ διαμάντια, καὶ εἶπε:

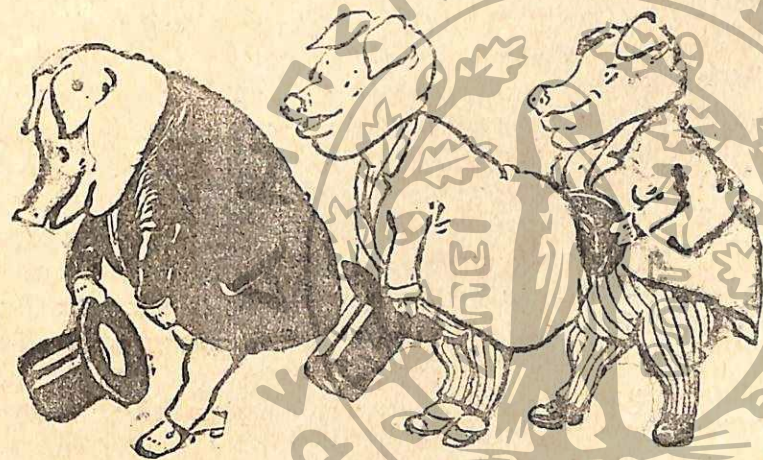
—Νά ἑκατὸ χιλιάδες δολάρια. Εἶνε δικά σας, Σέρ Μπόϊ Λόμς Τάκλ, ἂν λάβετε τὴν καλοσύνη καὶ μᾶς δώσετε τὴν ἄδεια νὰ σᾶς ποῦμε μιὰ μόνο λέξη.

Ὅταν ἄκουσε ὁ Σέρ Μπόϊ Λόμς αὐτὴ τὴν προσφορὰ ἀπὸ ἑφτάμισι ἑκατομμύρια δραχμὲς, εἶδες ἀμέσως τὰ ρουθούνια του καὶ σταμάτησαν νὰ καπνίζουνε σὰν φουγάρα καὶ οὔτε ἕνα νεῦρο πιά τοῦ προσώπου του δὲν κουνήθηκε. Χωρὶς ν'ἀνοίξει τὸ στόμα του, ἔγνεψε μὲ τὸ χέρι του στὸν κύριο πρόεδρο τῆς ἐπιτροπῆς,

σὰ νὰ τοῦ ἔλεγε, πὼς ἦταν ὅλος αὐτιά. Ὁ πρόεδρος, ἀφοῦ ξερόβηξε, ἀναψε μὲ σοβαρότητα τὴν πίπα του καὶ εἶπε:

—Σᾶς πληροφορῶ, κύριε, πὼς κάθε χειμῶνα ὁ Σέρ Χάρυ Κὸτ Κόντακ, ὁ νομάρχης μας στὴ Γουρουνόπολη, ἀνοιχτόκαρδος καὶ πολὺ ἄξιος διοικητικὸς ὑπάλληλος, καὶ ἡ Λαίδη Χάρυ Κὸτ Κόντακ, ἡ χαριτωμένη γυναίκα του, πού εἶναι κι αὐτὴ ἀπὸ παλιὰ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, συνηθίζουν καὶ δίνουνε στὶς πλατιὲς σάλες τῆς Νομαρχίας διαλεχτὲς καὶ πολὺ περιέργες βραδινὲς γιορτές. Τοῦτο τὸ χειμῶνα εἶχαμε χοροὺς καὶ ξεφαντώματα, τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο. Μὰ τὸ καλύτερο ἀπ'όλα ἦταν ὁ χορὸς τῶν μασκαρεμένων, πού ἔδωκε ὁ κ. Νομάρχης πρὶν ἀπὸ (ἔδῳ ὁ πρόεδρος κοιτάζει τὸ ρολοῖ του) 11 μέρες, 2 ὥρες, 3 λεπτά καὶ 59 δευτερόλεπτα. Γιὰ πολὺν καιρὸ ὅλη ἡ Γουρουνόπολη δὲ μιλοῦσε γιὰ τίποτ' ἄλλο παρὰ γι'αὐτὴ τὴ μοναδικὴ διασκέδαση. Ποιὸς μπορεῖ νὰ πεῖ καὶ ποιὸς νὰ τὸ πιστέψει, πὼς μπορεῖ τόση πίκρα νὰ ἀκολουθήσει ὕστερα ἀπὸ τόση χαρά....

Ἀπάνω στὴ διήγηση του μὲ τὸ πὼς ἔγινε τὸ ἕνα καὶ πὼς τὸ ἄλλο, ὁ κ. πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ἄφησε τὴν πίπα του νὰ σβῆσει. Ἄδειασε μὲ τρόπο τὴ στάχτη, τὴν ἀναψε πάλι καὶ, χαμένος μέσα σ'ένα σύννεφο ἀπὸ καπνὸ, ἄρχισε νὰ διηγίεται γραφικὸ-

Ἦτανε τρεῖς καλοθρεμένοι χοῖροι.

Οι ηλικιωμένες μητέρες καθόντανε στην άκρη της σάλας.

τητες από το στρατό, το στόλο και το Πανεπιστήμιο κλπ. και όλα τέλος πάντων τὰ ζῶα πού ἔχουνε τέσσερα πόδια ἢ πού ἔχουνε τέσσερα χέρια ἢ πού ἔχουνε λειρὶ κτλ. ἔτρεξαν νὰ πᾶνε, ἕνας ἕνας ἢ πολλοὶ μαζί, ὕστερα ἀπὸ τὸ κολακευτικὸ κάλεσμα, πού τοὺς εἶχανε κάμει ὁ Σέρ καὶ ἡ Λαίδη Χάρυ Κὸτ Κόντακ.

Στὴν πόρτα, καθὼς ἔμπαινε κανεὶς στὶς σάλες, πού τὶς εἶχανε κάμει σωστοὺς μαγικοὺς κήπους, δεχόντανε τοὺς καλεσμένους ὁ κύριος Νομάρχης μὲ τὴ μεγάλη του στολὴ καὶ τὰ παράσημά του, ἡ κυρὰ Νομαρχίνα καὶ οἱ χαριτωμένες μαϊμουῦδες οἱ κόρες τῆς, ὅλες νιάτα καὶ νοστιμάδα. Τὰ ἠλεκτρικὰ ἔχουναν τὸ λαμπερὸ φῶς τοὺς ἀπάνω στὰ μεταξωτὰ χρυσοκέντητα ντόμινα, πού δὲν ἤξαιρες νὰ πεῖς ποιὸ ἦταν τὸ πιὸ πλούσιο καὶ τὸ πιὸ χαριτωμένο· καὶ ἀπάνω στὰ γυμνὰ μπράτσα καὶ στοὺς γυμνοὺς ὤμους τῶν χορευτριῶν σπιθοβολούσανε χιλιάδες πολύτιμα πετράδια. Μὲ λίγα λόγια, ἦτανε τρέλα ἐκεῖνη ἡ γιορτὴ γιὰ τὰ μάτια ὅσο καὶ γιὰ τ'αὐτιά, γιατί μιά τσιγγάνικη ὀρχήστρα μεθοῦσε μὲ τοὺς γλυκοὺς σκοποὺς τῆς ὅλον ἐκεῖνο τὸν κόσμον τῶν μασκαράδων καὶ τότε τραβοῦσε στὸ χορὸ.

Οἱ ηλικιωμένες μητέρες καθόντανε στὴν ἄκρη τῆς σάλας καὶ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὶς βεντάγιες τοὺς κοίταζαν μὲ κρυφὴ χαρὰ τὰ

τατα γιὰ τὴν τρομερὴ ἐκεῖνη ἐσπερίδα, πού εἶχε γίνει στὶς 20 τοῦ Φλεβάρη καὶ πού τοὺς παρουσίασε τόσες κωμικοτραγικὲς ἱστορίες.

Ὅλη ἡ κρέμα ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατία τῆς Γουρουνόπολης· ὅλοι οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα, ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία τῆς Βιομηχανίας, τὴν Ἀκαδημία τοῦ Ἐμπορίου, τὴν Ἀκαδημία τῆς Γεωργίας· ὅλες οἱ χοντρές ἐσοχό-

παιδιά τοὺς πού χόρευαν, ἐνῶ οἱ πατέρες, σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο ἔπαιζαν ἄλλοι σκάκι καὶ ἄλλοι πόκερ...

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ κόσμος μαζεύτηκε στὸν πλούσιο μπουφέ, ὅπου ὅμως ὕστερα ἀπὸ λίγο δὲν εἶχε ἀπομείνει τίποτε πιά. Οἱ φελλοὶ ἀπὸ τὶς σαμπάνιες ἔδιναν μὲ τὸν κρότον τοὺς τὸ ρυθμὸ στὶς μασέλες, πού ἀνεβοκατέβαιναν, καὶ ἀπάνω ἀπὸ τὰ τραπεζάκια διασταυρώνονταν τὰ ἀστεῖα, πού ἔλεγαν οἱ διάφοροι, πίνοντας ὁ ἕνας στὴν ὑγεία τοῦ ἄλλου. Οἱ καβαλιέροι καὶ οἱ ντάμες, σὲ ζευγάρια, εἶχανε ἀρχίσει πάλι τὸ χορὸ καὶ χόρευαν μὲ τόση ὄρεξη, ὥστε ἔδειχναν, πὼς δὲν ἦτανε καθόλου κουρασμένοι. Μὰ νά, ξαφνικὰ τὰ παράθυρα τῆς σάλας ἀνοιξαν μὲ βία καὶ ἕνα τσοῦρμο ἐρυθρόδερμοι κρατώντας ψηλὰ τὰ σπαθιά τοὺς καὶ τὰ τόξα τοὺς, ὄρμησαν ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους. Στὴν ἀρχὴ ὁ κόσμος τὰ χρειάστηκε, «ἀπάχηδες!» εἶπαν. Ἄμα εἶδαν ὅμως, πὼς ὁ Σέρ Χάρυ Κὸτ Κόντακ εἶχε μείνει ἀτάραχος, οἱ καλεσμένοι ἠσύχασαν πάλι. Κατάλαβαν, πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ἦταν ἕνα προσχεδιασμένο ἀστεῖο, καὶ ἄρχισαν νὰ γελοῦνε. Τί περίεργος, τί χαριτωμένος, τί ἀστεῖος ἄνθρωπος, πού ἦταν αὐτὸς ὁ κ. Νομάρχης! Καὶ τί λαμπροὺς θεατρίνους, πού εἶχε στρατολογήσει, γιὰ νὰ δώσει ἐκεῖνο τὸ χαριτωμένο καὶ πρωτόκουστο παιχνίδι, ἀκόμα μεγαλύτερη ποικιλία στὴ διασκέδαση τοὺς! ὦ! ναι, πολὺ περίεργος ἄνθρωπος ἦταν ὁ κ. Νομάρχης!...

Καὶ νά, σ' ἕνα σφύριγμα τοῦ ἀρχηγοῦ τοὺς, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἀπάχηδες βάζουνε ἀμέσως τὰ μαχαίρια τοὺς στὰ θηκάκια, παίρνουνε τὰ περιστροφὰ στὰ χέρια, θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ στὰ πόδια καὶ σχη-

Οἱ κυρὲς πήγαιναν καὶ ἔβγαζαν τὰ διαμαντικά τους.

ματίζουν έναν κύκλο γύρο από τους καλεσμένους. Όλοι γελούσαν... Άκόμα γελούσαν και όταν οι Έρυθρόδερμοι ζυγώνοντας τους κυρίους και τις κυρίες άρχισαν να τους παρακαλοϋνε με πολύ έντονη ευγένεια (άπόδειξη τὰ περιστροφά, πού σημάδευαν τὰ μέτωπα τους) να λάβουνε τήν καλοσύνη και ν' αφήσουν καταγής ό,τι πολύτιμο είχανε, ρολόγια, άλυσιδες, καρφίτσες, δαχτυλίδια, βραχιόλια, πορτοφόλια, κουμπιὰ μα- νικετιών και τών πουκαμίσων κλπ. Χά, χά, χά! τί άστείο! Ουρά! Ουρά! Ζήτω οι μασκαράδες, πού έπαιζαν τόσο έξυπνα τὸ ρόλο τών άπάχηδων! Με χαριτωμένο χαμόγελο πήγαιναν οι κυρίες κι έβγαζαν μόνες τους τὰ δαχτυλίδια τους, τὰ σκουλα- ρίκια τους, τὰ περιδέραια τους, τὰ βραχιόλια τους, τις καρφί- τσες τους και οι άπάχηδες τὰ παίρνανε με πολύ μεγάλη ευγέ- νεια. Όταν πήρε τέλος αυτό τὸ ξαλάφρωμα, οι άπάχηδες μας έριξαν όλα εκείνα τὰ χρυσαφικά μέσα σε μιὰ μεγάλη βαλίτσα, πρόσταξαν όλον εκείνο τὸν κόσμο να κάμει πάρα πέρα και να πωπάσει και, άφοϋ τραγούδησαν ένα πολεμικό τραγούδι, έκα- μαν μιὰ βαθιὰ υπόκλιση ίσαμε τὴ γῆ μπροστὰ στις κυρίες και έγιναν άφαντοι πηδώντας από τὰ παράθυρα και γελέοντας με ἄλη τους τὴν καρδιά: χά! χά! χά! χί! χί! χό! χό! χό!

Ό κόσμος τους φωνάζει «καλή άντάμωση, καλή άντάμωση!» λουνεϊ τὰ μαντήλια του. Κανένα ζῶο ποτέ δὲ θυμότανε τέτιο ππουδαίο ξεφάντωμα! Όλος ό κόσμος άρχισε να σπρώχνεται γύρο από τὸ Σέρ Χάρυ Κὸτ Κόντακ. Τοϋ σφίγγανε τὰ χέρια δηλαδή τὰ πόδια. Τοϋ φωνάζανε: Μπράβο, συγχαρητήρια! Μὰ τί έξοχο άστείο, αλήθεια! Τί περίφημη κωμωδία!... χά, χά, χά!...

Όμως αυτά τὰ λόγια φαίνεται πὼς στενοχωρούσαν πάρα πολύ τὸν κ. Νομάρχη. Στο πρόσωπο του μπορούσε να διαβάσει κανείς, πὼς βρισκότανε σε μεγάλη άπορία... πὼς δὲν ξαίρει τίποτα... δὲν καταλαβαίνει τίποτα... δὲν έχει ιδέα. Καλὲ ὄχι... τὸ δίχως άλλο, οι καλεσμένοι θὰ είχανε σκαρώσει εκείνη τὴ νό- στιμη μασκαράτα!

Τὴν ὥρα πού μιλεῖ ό Σέρ Χάρυ Κὸτ Κόντακ, ἡ ανησυχία άρ- χίζει να ζωγραφίζεται στα πρόσωπα τών καλεσμένων του, και είναι τέτια ἡ άγωνία τους, ὥστε μέσα στις άπέραντες σάλες

βασιλεύει νεκρική σιωπή. Ό καθένας έχει τὰ μάτια του καρφω- μένα στα παράθυρα, ὀρθάνοιχτα άκόμα, από ὅπου είχανε κάνει φτερά οι έρυθρόδερμοι και τὰ διαμαντικά τους.

Κάποιος φωνάζει: «Καλέ, θὰ ἦταν αλήθινοι άπάχηδες!»

Μιὰ γαλοπούλα προσθέτει: «Τὴν πάθαμε σα βλάκες!»

Όλοι τὼρα μαζεύονται κατὰ τις πόρτες και σπρώχνονται για να βγουν έξω. Μόλις άκούγεται μέσα σ'έκείνη τὴ φασαρία ἡ ψιλή και δυνατὴ φωνὴ τοϋ κ. Νομάρχη πού κράζει: «Τηλε- φωνῆστε!... Τηλεγραφῆστε σ'όλες τις μεριές!... Να κυνηγήσει μιὰ μεραρχία... δυὸ μεραρχίες, τρεῖς μεραρχίες αυτούς τους κλέφτες!»

Γενικό πανδαιμόνιο. Πολύ θλιβερό τέλος είχε λάβει εκείνο τὸ πανηγύρι μὰ τὴν αλήθεια!...

Τρέχουν ὅλοι στὴ γαρδαρόμπα. Φρίκη! Οι άπάχηδες είχανε κι από κεῖ περάσει. Οι γριές προβατίνες και οι γενάτες κατσι- κες, πού ἦτανε βαλμένες σ'αὐτὴ τὴν εμπιστευτικὴ υπηρεσία, βρεθήκανε πνιγμένες στα καθίσματα τους: τὰ φίμωτρα, πού εκεί- νοι οι σκληροὶ κακοϋργοι τους είχανε χώσει στο στόμα, τους είχανε φέρει τὸ θάνατο από άσφυξία. Εἶνε άνάγκη τάχα να προσ- θέσουμε, πὼς τὰ σπάνια γουναρικά, τὰ μποὰ από φτερό τοϋ στρουθοκάμηλου, τὰ μπαστούνια με τις χρυσές λαβές και ὅλα τὰ ἄλλα πολύτιμα πράματα είχανε πάρει τὸν ἴδιο δρόμο με τὰ δια- μαντικά; Τί να γίνει;... Να σπάσουμε τὰ κεφάλια μας στον τοῖχο;... Ποϋ να πᾶμε; Ποϋ να τρέξουμε; Θαρροϋσε κανείς, πὼς ὁ άνεμος μιᾶς γενικῆς τρέλας είχε ξάφνου φυσήσει στὴ Γου- ρουνόπολη. Αὐτὰ τὰ πρωτάκουστα πράματα είχανε κάνει άκόμα και τὰ πιὸ σοβαρὰ από τὰ τετράποδα και τὰ δίποδα ζῶα να χειρονομοϋνε, να τρέχουνε κατὰ τὸ μέρος, ὅπου είχανε φύγει οι άπάχηδες και να δείχνουνε με λύσσα τὴ γροθιά τους από μα- κριά. Μιὰ συναυλία από κατάρες άκούγόντανε, μιὰ φοβερὴ κακό- φωνη συναυλία από γριλίσματα, γκαρίσματα, μουγγρητά, βελάσματα, νιαουρίσματα, γαβγίσματα, κακαρίσματα, οϋρλιά- σματα και βογγητά, πού θὰ μπορούσε να σπάσει και τὰ πιὸ δυνατὰ άκουστικά τύμπανα τοϋ ανθρωπου.

Οι μασκαράδες, άφοϋ βγήκαν από τὴ Νομαρχία, περνούσανε μπουλούκια μπουλούκια με φωνές και άντάρες στους δρόμους

Σε πολλά τραπέζια είχαν οι κλέφτες γλεντήσει.

τῆς Γουρουνόπολης κάτω ἀπὲ τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο τοῦ ὀλόγιου φεγγαριοῦ. Ὅμως ἀλοίμονο! Καὶ ἄλλη συμφορὰ περίμενε τοὺς καλεσμένους τοῦ Σέρ Χάρυ Κόντακ στὰ σπίτια τους... Ὅλες οἱ κατοικίες, σὲ ὅλα τὰ πατώματα ὄλων τῶν σπιτιῶν, σὲ ὅλους τοὺς δρόμους καὶ σὲ ὅλες τὶς συνοικίες τῆς Γουρουνόπολης εἶχαν εδε- χτεῖ τὴν ἐπίσκεψη τῶν ἀπά- χηδων. Ἐδῶ τὰ συρτάρια σπασμένα, ἐκεῖ τὰ χρηματο- κιβώτια ἀνοιγμένα με δυνα- μίτη, πῶς πέρα οἱ τοῖχοι καὶ

τὰ ταβάνια ἀκόμη ἦτανε τρυπημένα. Ἀπάνω σὲ πολλὰ τρα- πέζια εἶχαν ἐκεῖνοι οἱ κλέφτες γλεντήσει, ὅπως τὸ μαρτυροῦ- ραν τὰ ἀφθονὰ ἀπομεινάρια τῶν φαγητῶν καὶ οἱ ἀμέτρητες ἰδειανὲς μπουκάλες. Οἱ Γουρουνόπολιτες, ἂν καὶ εἶχανε πάθει γέτοια μεγάλη συμφορὰ, δὲν μπορούσαν νὰ μὴ θαυμάσουν αὐτὴ τὴν τόσο τεχνικὴ καὶ τόσο μεθοδικὴ κλεψιά, πού ἦταν ἰληθινὸ ἀριστούργημα.

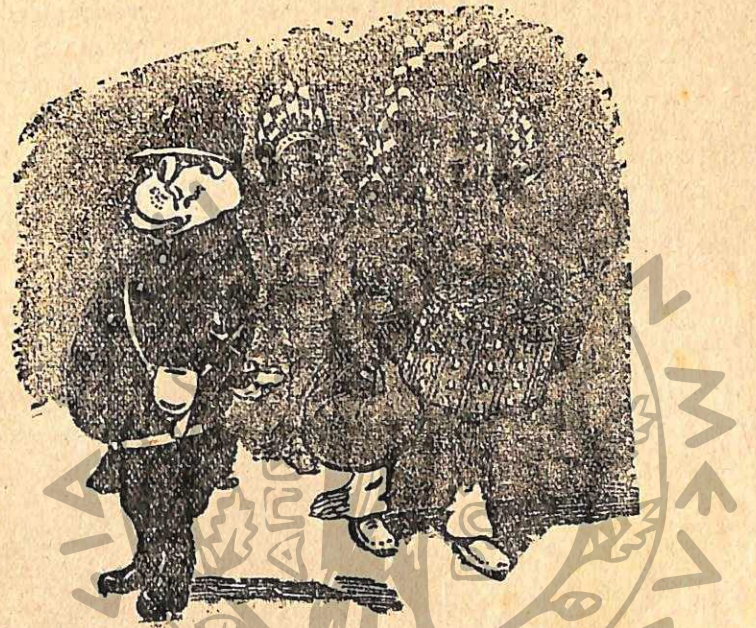
Δὲν περιγράφεται τὸ κακὸ πού εἶχε γίνει σὲ ὅλα τὰ διαμερί- σματα ὄλων τῶν σπιτιῶν, σὲ ὅλους τοὺς δρόμους! Ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ζῶα, σαρκοφάγα, χορτοφάγα, ἐρπετοφάγα, ἰχθυο- φάγα, παμφάγα, ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ ἔδερναν τὸ στῆθος τους, μαδούσαν τὰ φτερά τους καὶ τὶς τρίχες τοῦ κεφαλοῦ τους. Καὶ ἔξαφνα πετάχτηκαν ἀπὸ τὸν ὕπνο τους τὰ μικρά τους—μοσκά- ρια, γαλόπουλα, κοτόπουλα, χηνόπουλα, γαϊδουράκια, κου- τάβια, κατσικάκια, γουρουνόπουλα, γατάκια, μαίμουδάκια—καὶ ἔσπασαν ὅλα μαζί σὲ κάτι τόσο τρομαχτικὲς φωνές, πού ὡς καὶ τὸ φεγγάρι ἀναγκάστηκε νὰ βουλώσει τ'αὐτιά του.

Οἱ Γουρουνόπολιτες ὅμως εἶναι ζῶα πραχτικά· δώδεκα ὡς δεκατρία λεφτὰ τῆς ὥρας ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ μαιρολογήσουν τὴν καταστροφὴ τους. Ὁ καιρὸς εἶναι χρῆμα. Καὶ ἂν ὁ χαμένος

καιρὸς δὲν ξαναβρίσκεται πιά, τὸ χρυσάφι καὶ τὰ χαμένα διαμαν- τικά μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ξανάβρει. Εἰδοποίησαν λοιπὸν ἀμέσως τὶς ἀρχές τῆς Γουρουνόπολης, πού στὶς 2 καὶ 39' μαζεύτηκαν, γιὰ νὰ σκεφτοῦνε καὶ νὰ λογαριάσουνε τὰ κέρδη καὶ τὶς ζημιές, πού εἶχε δώσει ἐκείνη ἡ ἔσπεριδα. Ὅταν τὶς βάλανε μιὰ μιὰ στὸν κατάλογο ὅλες τὶς ζημιές πού εἶχανε γίνει, ἀποδείχτηκε πὼς τὸ κακὸ ἦταν ἑκατὸ φορές μεγαλύτερο ἀπὸ ἐκεῖνο πού εἶχανε φαν- ταστεῖ· καὶ χρειάστηκαν ἑκατὸ τόμους γιὰ νὰ κάνουν ὅλη αὐτὴ τὴν καταγραφή.

—Καταλαβαίνετε πολὺ καλά, Σέρ Μπόϊ Λόμς Τάκλ, ἐξακολούθησε ὁ ὀμιλητὴς τινάζοντας με τὸ νύχι τὴ στάχτη τῆς ἐνδέκατης πί- πας πού εἶχε καπνίσει, πὼς μιὰ τέτοια ζημιὰ ἀπὸ 14,000,000 φράγγα χρυσὰ εἶναι κάτι πού μπορεῖ νὰ στενοχωρέσει καὶ τὴν πιὸ πλούσια κοινωνία... Λοιπὸν, εἶναι τώρα ἔντεκα μέρες καὶ δώδεκα νύχτες, πού ὀλάκερη ἡ Γουρουνόπολη βρίσκεται στὸ πόδι καὶ πεθα- μένη ἀπὸ κούρα- ση καὶ δυστυχῶς δίχως ἀποτελε- σμα! Μάλιστα, δίχως κανένα ἀ- ποτέλεσμα.

Αὐτὴ εἶναι λοι- πὸν ἡ αἰτία πού ἤρθαμε ἐδῶ, Σέρ Μπόϊ Λόμς Τάκλ. Ἐκεῖ πού ἔχει πέ- σει ἔξω ἓνας Σέρ Χάρυ Κόντ Κόν- τακ, μόνο ἓνας δο- ξασμένος Σέρλοκ Χόλμς μπορεῖ νὰ πετύχει. Καὶ τώ- ρα, ἀφοῦ δὲ σὰς ἔ- κρυσσε τίποτα ἀ- πὸ ὅλο αὐτὸ τὸ

Οἱ ἀρχές τῆς Γουρουνόπολης μαζεύτηκαν στὶς 2 καὶ 39'.

Ἐξακολούθησε τινάζοντας τὴ στάχτη τῆς πίπας του.

φοβερό περιστατικό, γιὰ νὰ μὴ πολυλογουῦμε: 100,000 δολάρια μπροστὰ καὶ 100,000 δολάρια στὸ τέλος. Ἔχετε ἀντίρρηση;

Ὁ Σέρ Μπόϊ Λόμς Τάκλ, ὁ περίφημος Σέρλοκ Χόλμς τῶν τετραπόδων, ποὺ δὲν εἶχε πεῖ λέξη ἀκούοντας ὅλη αὐτὴ τὴ μακριὰ ἱστορία, πετάει χάμω τὸ ποῦρο καὶ ἀκουμπώντας τὸ δάχτυλο του στὸ δεξιό του τὸν κρόταφο ἀρχίζει νὰ μιλεῖ:

—Τὰ ἤξαιρα ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπατε. Καὶ ἂν σᾶς ἄφησα τόση ὥρα νὰ μιλάτε, τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ βεβαιώσω, πῶς οἱ πληροφορίες ποὺ ἔχω γιὰ τὴ σπουδαία αὐτὴ ὑπόθεση ἦταν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη σωστές. Δὲ

σᾶς κρατῶ περισσότερο, κύριοι. (Κοιτάζει τὸ ρολοῖ του). Ἄν σὲ 159 ὥρες ἀπὸ τούτῃ τὴ στιγμή δὲν πιάσω τὸν ἀρχηγὸ αὐτῆς τῆς παράξενης συμμορίας τῶν ἀπάχηδων, νὰ χάνω τὸν τίτλο τοῦ Βασιλιᾶ τῶν Ζώων καὶ τίς 100,000 δολάρια!

Ἔβαλε στὴν τσέπη του τίς 100,000 δολάρια, χαιρέτησε σοβαρὰ τοὺς κυρίους χοίρους καὶ δίνοντας τους τὸ χέρι:

—Τὸ λόγο μου! τοὺς εἶπε.

—Τὸ λόγο μας! εἶπανε καὶ οἱ χοῖροι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β.

Χωρὶς νὰ χάσει οὔτε 1)8 τοῦ δευτέρου λεπτοῦ, ὁ φίλος μας, ὁ Σέρλοκ Χόλμς τῶν τετραπόδων φωνάζει ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐμπιστευμένα καὶ ἄξια λαγωνικά του καὶ τοῦ λέει:

—Σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας νὰ εἶσαι ἐδῶ μὲ τὴ βαλίτσα νούμερο 3... Κατάλαβες;

—Μάλιστα, κύριε.

—Τὴ βαλίτσα νούμερο 3, δωμάτιο 14, πίνακας 27, γραμμὴ Χ δεξιά.

—Φεύγουμε;

—Ναί.

—Γιὰ ποῦ;

—Στὸ διάβολο.

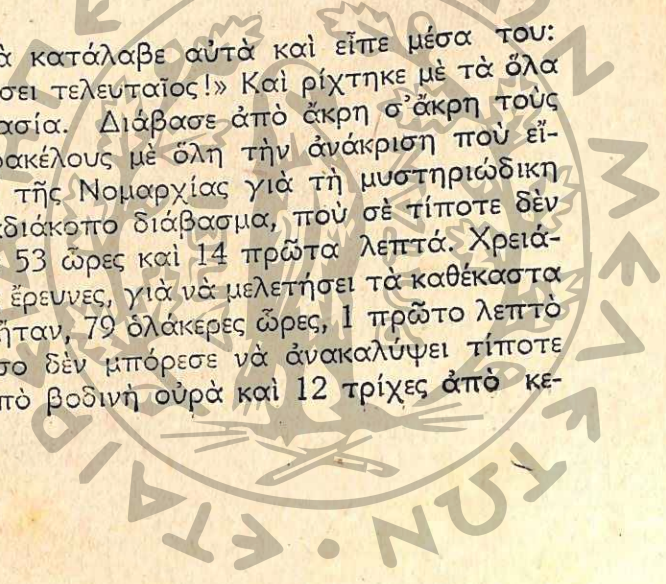
—Μάλιστα, κύριε...

Σὲ 4 λεπτὰ καὶ 1)5 τοῦ δευτερόλεπτου ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἔφυγαν οἱ Γουρουνόπολιτες, ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἄφησε τὸ σπίτι του καὶ μέσα σ' ἓνα μεγαλόπρεπο ἀμάξι τραβοῦσε γιὰ τὴ Γουρουνόπολη.

Ὁ Σέρ Χάρυ Κὸτ Κόντακ, ὁ πίθηκος, δέχτηκε τὸν ξακουστὸ ἀστυνομικὸ ὄχι μὲ πολὺ μεγάλο σεβασμό. Ὅλα του τὰ κουνήματα καὶ ὄλοι του οἱ μορφασμοὶ θαρροῦσες πῶς ἔλεγαν: «Βλάκα! φαντάζεσαι πῶς θὰ τὰ καταφέρεις ἐσύ, ἐκεῖ ποὺ δὲν κατάφερα τίποτα ἐγώ, ὁ Χάρυ Κὸτ Κόντακ! Μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω στὰ γέλια.»

Ὁ Μπόϊ Λόμς Τάκλ τὰ κατάλαβε αὐτὰ καὶ εἶπε μέσα του: «Νὰ δοῦμε ποιὸς θὰ γελάσει τελευταῖος!» Καὶ ρίχτηκε μὲ τὰ ὅλα του σὲ μιὰ τεράστια ἐργασία. Διάβασε ἀπὸ ἄκρη σ' ἄκρη τοὺς ἀτέλειωτους χοντροὺς φακέλους μὲ ὅλη τὴν ἀνάκριση ποὺ εἶχανε κάνει οἱ ὑπάλληλοι τῆς Νομαρχίας γιὰ τὴ μυστηριώδη ἐκείνη κλεψιά. Αὐτὸ τὸ ἀδιάκοπο διάβασμα, ποὺ σὲ τίποτε δὲν ἔτρεφε, τὸν κόστισε 53 ὥρες καὶ 14 πρῶτα λεπτὰ. Χρειάτουμε φώτισε, τοῦ κόστισε 79 ὀλάκερες ὥρες, 1 πρῶτο λεπτὸ τοῦ τόπου καὶ ὅ,τι ἄλλο ἦταν, 79 ὀλάκερες ὥρες, 1 πρῶτο λεπτὸ καὶ 2 δεύτερα καὶ ὡστόσο δὲν μπόρεσε νὰ ἀνακαλύψει τίποτε ἄλλο παρὰ δυὸ τρίχες ἀπὸ βοδινὴ οὐρά καὶ 12 τρίχες ἀπὸ κε-

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΒΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΩΓΗ ΠΑΡΕΔΙΕΤΗΘΗ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

φάλι ούραγγοτάγγου, πού τις εξέτασε με μικροσκόπιο σε 59 λεφτά και 6)9.

Πέντε μέρες και πέντε νύχτες είχαν περάσει και τὸ ἔργο τοῦ περίφημου Σέρλοκ Χόλμς δὲ φαινότανε νὰ ἔχει προχωρήσει οὔτε ἓναν πόντο. Ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα, ἀπὸ λεφτὸ σὲ λεφτὸ ἡ φήμη του ξέπεφτε.

Ὅμως αὐτὸς διατηροῦσε πάντα τὴν ψυχραιμία του καὶ τὴν πεποίθησή, πού εἶχε στὸν ἑαυτό του. Κλεισμένος μέσα στὸ γραφεῖο του γύριζε ἀπάνω κάτω καταστρώνοντας τὰ καινούργια του τὰ σχέδια. Ἐκείνη τὴ στιγμή κάποιος χτυπᾶ στὴν πόρτα.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀνοίγει καὶ ὁ Σέρ Χάρυ Κὸτ Κόντακ μπαίνει μέσα λέγοντας:

—Σέρ Μπόι Λὸμς Τάκλ, ἔρχομαι νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω. Ἀποφάσισα νὰ δώσω τὴν παραίτησή μου ἀπὸ Νομάρχης. Ὑστερα ἀπὸ τὰ σκάνταλα πού γίνανε στὶς 20 τοῦ Φλεβάρη, στὸ χορὸ τῆς Νομαρχίας καὶ μάλιστα ἀφοῦ δὲν κατόρθωσα οὔτε νὰ πιάσω, οὔτε νὰ βρῶ τοὺς κλέφτες, δὲν μπορῶ νὰ μείνω πιά στὴ θέση μου. Ἐχω χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ ὑπουργοῦ, μ'ὄλο πού ἔχω ἀκόμα τὴ συμπάθεια τοῦ ἀγαπητοῦ μου λαοῦ (κι ἂς τὸν ἄφησα νὰ τότε γδύσουν). Θὰ ἀποτραβηχθῶ σὲ κάποιαν ἄκρη τοῦ Καναδά καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, θὰ ζήσω μὲ τὰ μικρά μου εἰσοδήματα.

Τὴν ὥρα πού ὁ κ. Νομάρχης μιλοῦσε μ'αὐτὸ τὸν τρόπο, ὁ Σέρ Μπόι Λὸμς Τάκλ τὸν κοιτοῦσε στὰ μάτια μ'ἐπιμονή καὶ προσπαθοῦσε νὰ βαθύνει μέσα στὴν ψυχὴ του. Αὐτὸ τὸ ἐπίμονο κοίταγμα τοῦ Σέρλοκ Χόλμς ἔκαμε τὸν κ. Νομάρχην νὰ ἀνατριχιάσει.

—Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα, ξακολούθησε ὁ κ. Νομάρχης, νὰ φύγω, χωρὶς νὰ σφίξω πρῶτα τὸ πόδι σου, ξακουστὲ μου συνάδερφε, καὶ νὰ σοῦ εὐχηθῶ καλὴ ἐπιτυχία. Γιατί σοῦ πρέπει, ὕστερα ἀπὸ τὴν τόσο μεγάλη σου φήμη πού ἔχεις ἀποχτήσει, νὰ τότε τσακώσεις ἀπὸ τὸ λαϊκὸ τὸν ἀρχηγὸ αὐτῆς τῆς συμμορίας.

—Οἱ σκηνές τῆς ἀπελπισίας, πού ἔγιναν ἐκεῖνο τὸ βράδι, θὰ πληρωθοῦν ἀκριβὰ, κύριε Νομάρχη. Θαρρεῖς πὼς θὰ μοῦ ξεφύγουν;

—Τὸ φοβοῦμαι.

—Κάνετε λάθος, λοιπόν, κύριε Νομάρχη· γιατί ὁ ἔνοχος...

—Τὸν ξαίρετε;

—Κάτι περισσότερο! Τὸν κρατῶ!...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Σέρλοκ Χόλμς χτύπησε μὲ τὸ πόδι του ἀπάνω στὸν ὦμον τοῦ πιθήκου, πού ἔκανε ἓνα δυνατὸ τίναγμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

—Θεὲ μου, ὅταν λέω πὼς τὸν κρατῶ... εἶναι τρόπος τῆς ὀμιλίας, ἐξακολούθησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς γελώντας, χωρὶς νὰ φανεῖ πὼς ἔδωσε καμιὰ προσοχὴ στὸν τρόμον τοῦ ἄλλου. Ζαίρω... ἐκεῖνο πού ξαίρω.

—Λοιπόν, ἔχετε γειά, κύριε... καὶ ἔχετε τὸ νου σας μὴν πάρετε στραβὸ δρόμον!

—Θ'ἀκολουθήσω τὴ συμβουλή σας. Καλὴ ἀντάμωση, Σέρ Χάρυ Κὸτ Κόντακ.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Σέρλοκ Χόλμς στάθηκε λίγην ὥρα καὶ συλλογίστηκε.

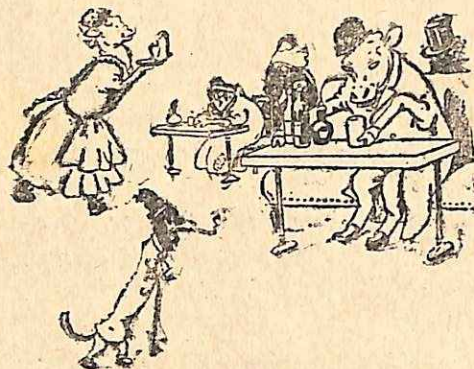
—Διάβολε! ἔκανε. Ἡμουνά βέβαιος, πὼς ἦταν ὁ Νομάρχης πού ἔκαμε αὐτὴ τὴν μπάζα... Για νὰ δώσω χεροπιαστὴν ἀπόδειξη γι'αὐτὸ τὸ πράμα, δὲ μοῦ χρειάζονται παρά λίγες μέρες μονάχα... λίγες βδομάδες τὸ πολὺ. Θὰ λογοριαστοῦμε, κύριε Νομάρχη.. χέ, χέ, χέ!

Μὰ καὶ ὁ Σέρ Χάρυ Κὸτ Κόντακ γύρισε πολὺ σκεπτικὸς στὸ σπῆτι τοῦ. «Τί ζῶο!» ἔλεγε. «Πῆγα σὰ βλάκας καὶ προδόθηκα μόνος μου!.. Πόσο φοβήθηκα!... Ἄς μὴ χάνω οὔτε λεφτὸ, οὔτε δευτερόλεφτο, γιατί χάθηκα!... Μπά! τὰ πράματα δὲν εἶναι τόσο φοβερὰ... Ἡ οἰκογένεια μου εἶναι ἐξασφαλισμένη, τὰ χρήματα μου ἐπίσης... Θὰ δοῦμε, κύριε Ἀστυνόμη!...»

Ὅλα θὰ ἦταν τώρα μέλι-γάλα, ἂν δὲν ἔρχόταν αὐτὸς ὁ Μπόι Λὸμς Τάκλ νὰ χώσει τὴ μύτη του καὶ ν'ἀνακαλύψει τὸ μυστήριον... Ἐπρεπε ἀπὸ τώρα κιόλας νὰ σκεφτεῖ τί θὰ κάμει, προτοῦ προφτάσει ὁ ἄλλος νὰ ἐτοιμαστεῖ... Βέβαια, ὁ ἀστυνόμος θὰ τοῦ ἐτοίμαζε δουλιές μὲ φούντες· μὰ

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς στάθηκε καὶ συλλογίστηκε.

Πηγαίνει και κάθεται στο διαμέρισμα, όπου έπαιρναν οι επιβάτες τα δροιστικά τους.

—Στόν Κεντρικό Σταθμό, άμαξά, γρήγορα!

Ο άμαξάς χωμένος στην προβιά του, φαινόταν κατενθουσιασμένος με τον πελάτη που βρήκε και έσκυβε με σεβασμό σε κάθε του λέξη. Ο Νομάρχης ένθουσιάστηκε με τους τρόπους του άμαξά και τότε ρώτησε:

—Πώς, έσύ που φαίνεσαι τόσο μορφωμένος, είσαι άμαξάς;

—Αϊ, τὰ ρούχα δέν κάνουν τόν άνθρωπο, ό άνθρωπος κάνει τὰ ρούχα! άποκρίνεται ό άμαξάς και τρέχει καλπασμό κατά τόν σταθμό του σιδηρόδρομου. Είνε περιττό νά σάς τόν πούμε, πώς ό άμαξάς δέν είχε βρεθεί έτσι στην τύχη κείνη τήν ώρα μπροστά στο Σέρ Χάρυ Κόντ Κόντακ και πώς ήταν ένας άπό τούς πιο πιστούς υπάλληλους του Σέρλοκ Χόλμς.

Αμα φτάσανε στόν Κεντρικό Σταθμό, ό πρώην Νομάρχης έτρεξε γρήγορα γρήγορα και έβγαλε ένα εισιτήριο για τόν Καναδά. Μπήκε σε μία Α' θέση άφοϋ έκαμε μεγάλη προμήθεια άπό έφημερίδες για τόν ταξίδι...

Ο γεροτράγος ό άμαξάς τόν έστριψε με τρόπο.

Ο Σέρ Χάρυ Κόντ Κόντακ άνέβηκε λοιπόν στο τραίνο και κάθισε μόνος του σε ένα διαμέρισμα. Στο μεταξύ ό γεροτράγος άφησε τόν άμαξά του σε κάποιον άλλο και τρέχοντας άνέβηκε στο τραίνο, που είχε κίόλα ξεκινήσει. Πηγαίνει και κάθεται στο βαγόνι του κυρίου πρώην Νομάρχη. Μά όχι στο ίδιο διαμερί-

βρήκε τόν άνθρωπο! «Καλό κουμάσι ήταν ό σκύλος ... μά καλό κουμάσι και ό πίθηκος».

Ο Σέρ Χάρυ Κόντ Κόντακ έφυγε τόν γρηγορότερο άπό τόν Νομαρχείο, όπου δέν ήτανε πιά σίγουρος. Σε λιγότερο άπό ένα τέταρτο τής ώρας, ύστερα άπό εκείνη τή συνάντηση του με τόν φοβερό Σέρλοκ Χόλμς, τόν έκοψε λάσπη άπό μια κρυφή πόρτα και όρμησε μέσα στο πρώτο άμαξά που περνούσε εκείνη τή στιγμή.

σμα, παρά στο δίπλανό, όπου πήγαιναν οι επιβάτες και έπαιρναν τὰ δροιστικά τους.

Ο πρώην Νομάρχης, κάνοντας τάχα πώς διαβάζει έφημερίδες, κοίταζε με προσοχή τὰ πρόσωπα τών άλλων επιβατών. Αυτός ό γεροτράγος, που κάθεται στο παράθυρο του δίπλανού διαμερίσματος και καπνίζει τήν πίπα του, δέν του άρέσει καθόλου. Τόν υποψιάζεται και αυτό τόν φτάνει. Τόν έξπρες τρέχει με όλη του τή γρηγοράδα. Σηκώνει σύννεφο σκόνη και άπό τόν καπνοδόχο τής μηχανής πετιούνται τουλούπες άπό καπνό γεμάτο καρβουνάκια. Ο γεροτράγος δέχεται ένα καρβουνάκι στο μάτι... Αϊ! φωνάζει και τραβιέται μέσα τρίβοντας τὰ βλέφαρα του. Τήν ίδια στιγμή άκούγεται ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα του διαμερίσματος, όπου βρίσκεται ό Σέρ Χάρυ Κόντ Κόντακ. Τί τρέχει λοιπόν;... Μ'όλο του τόν πόνο, που ένιωθε στο μάτι του ό γεροτράγος πετιέται πάλι στο παράθυρο. Δέ βλέπει τίποτε παρά μόνο τόν οδηγό του τραίνου, με τὰ κίτρινα γαλόνια σαν του λοχαγού, νά περπατεί άπάνω στα σκαλοπάτια τών βαγονιών με πρωτάκουστη σβελτοσύνη.

Αν και αυτό τόν πράμα ήτανε πολύ φυσικό, ό γεροτράγος μούρισε μέσα του:

—Αν ήταν ό...— Μασκαρά!... Και γρήγορα γρήγορα άνοίγει τήν πόρτα και βγαίνει κι αυτός στο σκαλοπάτι με κίνδυνο νά κόψει τόν λαιμό του· γιατί δέν τήν έχει μάθει αυτή τήν επικίνδυνη γυμναστική. Προχωρεί λίγα βήματα άπάνω στο σκαλοπάτι και φτάνει μπροστά στην άνοιχτή πόρτα του διαμερίσματος, όπου κάθεται ό κ. πρώην. Κοιτάζει μέσα. Αδειο! Τόν πουλί είχε πετάξει. «Ο βλάκας!» είπε μόνος του «τό άφησα κι έφυγε!»

Στό μεταξύ ό οδηγός, που ήτανε λίγα μέτρα πιο πέρα, πηδά κάτω και τρέχει τόν κατήφορο.

Ο γεροτράγος μούρισε μέσα του.

—Σ'έπιασα! κάνει ο γεροτράγος και πηδάει από το τραίνο. Όμως τρομάρα του! Χτύπησε το κεφάλι του τόσο δυνατά σ'ένα τηλεγραφόξυλο, ώστε, μόλο που το κρανίο του ήτανε πολύ γερό και δεν έσπασε, του πετάχτηκαν έξω τρία δόντια και ζαλισμένος στριφογύρισε δυο τρεις φορές σαν τουφεκισμένος λαγός. Και, έτσι κάνοντας τουμπες και κατατρακυλώντας στον κατήφορο, έφτασε κάτω, ως που στο τέλος τότε κράτησε ένα χαντάκι γεμάτο βοῦρκο, όπου έπεσε με το κεφάλι μέσα... μπλούμ!

Το κρύο νερό τον έκαμε ευτυχώς να έρθει στον έαυτό του. Σηκώθηκε και η πρώτη του φροντίδα ήτανε να κοιτάξει καλά τον τόπο γύρο τριγύρο. Ήσυχία παντού. Τίποτα δέ φαινότανε. Καταμουσκεμένος και σακατεμένος καθώς ήτανε από το πέσιμο, κοίταξε το ρολόι του, για να δει πόση ώρα είχε χρειαστεί για να του βγούνε τα δόντια του και για να κυλιστεί ως εκεί κάτω. Όμως το ρολόι του είχε σταματήσει. Τί άτυχία!

Κουτσά στραβά, με το κεφάλι σπασμένο, τα σαγόνια του γινομένα σαλάτα, τα πόδια του σακατεμένα, τρέχει στον πιο κοντινό σταθμό του σιδηροδρόμου και ζητεί βιαστικά να τηλεφωνήσει στον Μπόϊ Λόμς Τάκλ.

Η τηλεφωνήτρια, μια νεαρή και κομψή άρνάδα, φλύαρη σαν την κίτσα, δέχτηκε αυτό το περίεργο πρόσωπο με τα ξεσκισμένα και λασπωμένα ρούχα με τρομερή πολυλογία. Ο γεροτράγος, χωρίς να ταραχτεί από τα λόγια της, έβγαλε και τής έδειξε το μπιλιέτο του, για να τής φανερώσει την ιδιότητα του πώς ήταν αστυνομικός. Τότε η τηλεφωνήτρια έγινε άμέσως πιο ήσυχη και από άρνάκι και του άφησε το τηλέφωνο.

Μόλις άκουσε ο τετράποδος Σέρλοκ Χόλμς, πώς ο κ. πρώην Νομάρχης τους είχε ξεφύγει, δεν μπόρεσε να κρατήσει το θυμό του. Και ευτυχώς για το γεροτράγο, που τους χώριζε μεγάλη απόσταση, γιατί αλλιώς...

Μόλοντούτο η φωνή του γεροτράγου έτρεμε και όλο του το αίμα είχε παγώσει την ώρα που κρατώντας το άκουστικό στο αυτί του άπαντούσε:

—Μάλιστα, κκκ... κύριε... άρχηγέ... Είμαι ζώο... είμαι κουτοχίνα...

Έννια ώρες πιο ύστερα, ο γεροτράγος, με το κεφάλι του φασκιωμένο σά μούμια κανενός Φαραώ, έτρεχε άπάνω κάτω τους

δρόμους μέσα στην Κάου Σίτι (δηλαδή στη Βοϊδόπολη, όπως θα λέγαμε μείς) γυρεύοντας το δραπέτη. Γιατί είχε κατορθώσει να βρει τα χνάρια του. Έχει άνοιχτό μόνο το ένα μάτι, γιατί το άλλο το έχει δεμένο κι αυτό με τον επίδεσμο (αίτια το καρβουνάκι). Περιπατεί στο μεγάλο δρόμο των Μοσκαριών. Έξαφνα δέχεται μια μαστορική κλωτσιά. Γεμάτος λύσσα στρέφει για να τη γυρίσει πίσω· μα βρίσκεται άπέναντι σ'ένα νεαρό μοσκάρι, που ήτανε ντυμένο με την τελευταία μόδα και που του είπε:

—Κατάλαβες;

—Μάλιστα, κκκ... κύριε, άποκρίθηκε ο τράγος κάνοντας μια βαθιάν υπόκλιση.

Είναι περιττό να το ποῦμε, πώς το μοσκάρι, που είχε δώσει εκείνη την τρομερή κλωτσιά—και πόσο ήταν τρομερή ρωτήσετε να σ'ας το πει ο γεροτράγος—δεν ήταν άλλος από το φίλο μας το Σέρλοκ Χόλμς.

Στις 7 39' και 3 2)3 ο Σέρ Χάρυ Κότ Κόντακ ξαναβρέθηκε. Χρειαζόταν όμως το τρομερό μάτι του τετράποδου Σέρλοκ Χόλμς, για να γνωρίσει το φίλο του κάτω από το γιαπωνέζικο κοστούμι, που φορούσε. Ο αστυνομικός, άφου έδωσε διάφορες διαταγές στον υπάλληλο του, τοποθετήθηκε σε μια κατάλληλη μεριά, για να παρατηρεί τα κινήματα του πρώην Νομάρχη.

Κατά τα μεσάνυχτα ο Σέρ Χάρυ Κότ Κόντακ άφησε το ξενοδοχείο του και πήγε να ρωτήσει στο σιδηρόδρομο πότε θα έφευγε το έξπρες για τη Νέα Υόρκη. Ζεχνώντας όμως πώς έπαιζε το ρόλο του Γιαπωνέζου, μουρμούρισε, άμα του δόθηκαν οι πληροφορίες που ζητούσε:

—Όλ ράϊτ!

Αυτό δεν ξέφυγε από το αυτί του Σέρ Μπόϊ Λόμς Τάκλ, που συλλογίστηκε:

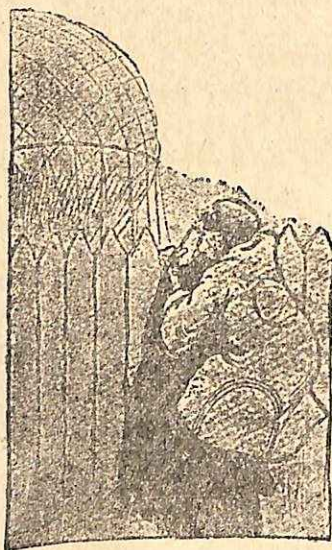
«Όλ ράϊτ... για μένα!»

Οί δρόμοι τής Βοϊδόπολης είναι έρημοι. Οί κάτοικοι της φαίνεται πώς τους άρέσει να ξυπνούνε με τους κοκόρους και να κοιμούνται με τις κότες. Γι'αυτό από τις 8 η ώρα έχουν ήσυχάσει όλοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'.

Ο πρώην Νομάρχης περπατεί με μεγάλα βήματα, μα από προφύλαξη γυρίζει και κοιτάζει πίσω όλη την ώρα. Τί να είναι άραγε εκείνη ή σκιά, που τον ακολουθεί; Κάποιο μεθυσμένο μοσκαράκι; Δεν είναι τίποτα. Στέκεται αυτός, σταματάει και η σκιά. Τρέχει, τρέχει κι εκείνη. Κρύβεται σε μιὰ γωνιά, τὸ φάντασμα χάνεται. Είναι λοιπὸν παιχνίδι τῆς φαντασίας του; "Όχι, ὄχι! Κάποιος τὸν ἔχει πάρει ἀπὸ πίσω.
—'Εκείνος, πάντα εκείνος! μουρμουρίζει.

'Αρχίζει νὰ τρέχει... περνᾶ δυὸ καὶ τρεῖς φορές ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος... κάνει βόλτες... πηγαίνει, ἔρχεται, ξαναπηγαίνει, γυρίζει πίσω, σταματᾶ, ἀνεβαίνει, κατεβαίνει, κάνει τὰ πάντα, γιὰ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὸν ἐχθρό του, πού ὅλο καὶ μπροστὰ του παρουσιάζεται. Τέλος βρίσκεται σὲ μιὰ πλατεία, πού εἶναι τέλεια ἔρημη. Στὴ μέση τῆς πλατείας, μέσα σ'ἕνα ξύλινο φράχτη, βλέπει

Μιὰ καὶ δυὸ δρασκελᾶ τὸ φράχτη

ἔτοιμο στημένο ἕνα ἀερόστατο, πού εἶναι γιὰ νὰ σηκωθεῖ ψηλὰ τὴν ἄλλη μέρα, σὲ κάποιο πανηγύρι... Μιὰ καὶ δυὸ ὁ Χάρυ Κὸτ Κόντακ δρασκελᾶ τὸ φράχτη.

—Οὐφ! ἄς ἀνασάνουμε λίγο... Οὐρά! καὶ σώθηκα!... Τώρα ἄς ψάχνει ὅσο θέλει ὁ καημένος ὁ Μπόϊ Λὸμς Τάκλ... "ὦ! εὐτυχία! Νά, μέσα στὴ βαρκούλα τοῦ ἀερόστατου ἕνα ὀλάκερο κοστούμει γιὰ ἀεροναύτη.

Σὲ μιὰ στιγμή φορεῖ τὴ στολή καὶ σκύβοντας μπροστὰ καθρεφτίζεται σ'ἕνα λάκκο γεμάτο νερό, πού λαμποκοπᾶ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ δὲ γνωρίζει τὸν ἑαυτό του. "Εξαφνα ἀνοίγει μιὰ πόρτα, πού εἶναι σὲ μιὰ μεριά τοῦ

φράχτη καὶ παρουσιάζεται μέσα ἕνα μοσκάρι.

—'Απαγορεύεται ἡ εἴσοδο! φωνάζει ὁ ἀεροναύτης... Εἶμαι ὁ φύλακας ἐδῶ κι ἔχω διαταγὴ νὰ μὴν ἀφήσω νὰ μπεῖ κανένας μέσα.

—Καλὰ, καλὰ, μὴν ἀγριεύεις!

Ὁ καημένος ὁ Σέρλοκ Χόλμς δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του, γιὰτὶ τοῦ κλείστηκε ἡ πόρτα κατὰ πρόσωπο.

Μόλις ὁ πρώην Νομάρχης γλύτωσε ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο, μπαίνει εὐτὺς στὸ ἀερόστατο, κόβει τὰ σκοινιά πού τὸ κρατοῦσανε δεμένο, καὶ παίρνει δρόμο πρὸς τ'ἀπάνω. Καὶ καθὼς ἀνεβαίνει, πετᾶ καὶ δυὸ σακκιά ἄμμο ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ Σέρλοκ Χόλμς Πάφ!... Πάφ!...

—Λωποδύτη! φωνάζει ὁ Βασιλιάς τῶν Ζώων, πετᾶς καὶ ἄμμο, ἔ; "Ὅμως ποῦ θὰ μοῦ πᾶς! Κι ἄξαφνα μέσα στῆς νύχτας τὴ σιγαλιά ἀκούγεται ἕνα σφύριγμα καὶ νὰ σου παρουσιάζεται στὴ στιγμή ὁ φίλος μας ὁ γεροτράγος.

—Ὅλα ἔτοιμα;

—Μάλιστα, κκκ...κύριε.

—Τὰ ἔφερες;

—Μάλιστα, κκκ...κύριε.

—Πῶς;

—Μὲ αὐτοκίνητο.

—Ὁραῖα! ἡ βαλίτσα ἀριθμὸς 24 β;

—'Εδῶ τὰ ἔχω, κκκ... κύριε, ὅλα: γένια, μουστάκια, μπερούκα, ροῦχα σοφέρ.

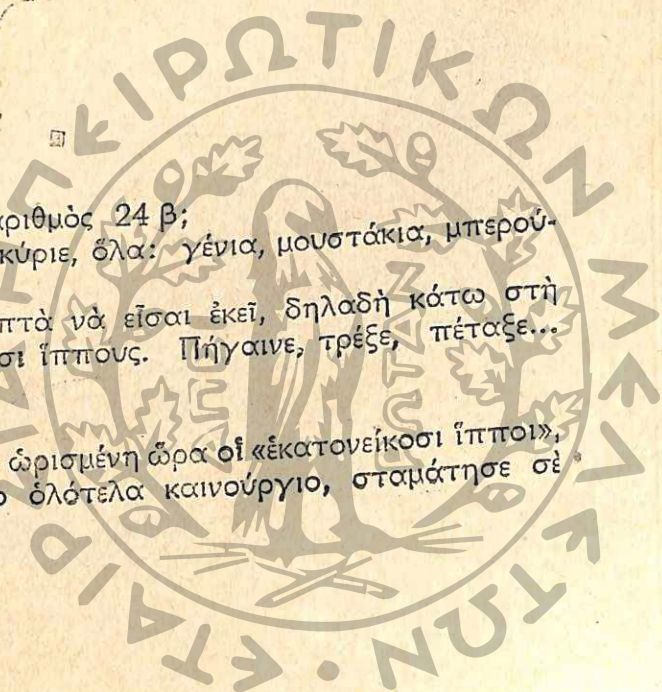
—Περίφημα. Σὲ τρία λεπτὰ νὰ εἶσαι ἐκεῖ, δηλαδὴ κάτω στὴ γωνιά μὲ τοὺς ἑκατονεῖκοσι ἵππους. Πήγαίνε, τρέξε, πέταξε... Μασκαρεμένος ὁμως.

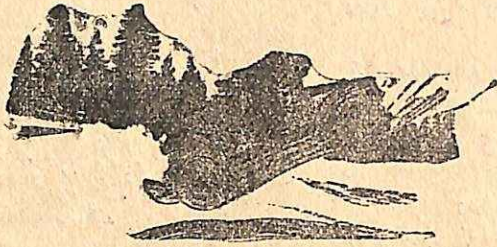
—Μάλιστα, κκκ...κύριε.

Πολὺ πιὸ νωρὶς ἀπὸ τὴν ὠρισμένη ὥρα οἱ «ἑκατονεῖκοσι ἵπποι», ἕνα θαυμάσιο αὐτοκίνητο ὀλότελα καινούργιο, σταμάτησε σὲ

Εἶχανε μεταμορφωθεῖ σὲ δυὸ 'Εσκιμῶους.

Τὸ αὐτοκίνητο πηδάει μέσα.

μιά ἀπὸ τὶς τέσσερις γωνίες τῆς μεγάλης πλατείας.

Ἡ βαλίτσα ἀριθμὸς 24β ἀνοίχτηκε καὶ ὡς πού νὰ πείς τρία οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ εἶχανε μεταμορφωθεῖ σὲ δυὸ τέλειους Ἐσκιμώους ἢ, ἂν θέλετε καλύτερα, σὲ δυὸ

ἀρκοῦδες ἀπὸ τὰ Ρόκι Μάουντς, μὰ δυὸ ἀρκοῦδες μὲ ματογυάλια. Πφτ! Πφτ! Ἡ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου μπαίνει μπροστὰ καὶ μὲ μεγάλο θόρυβο παίρνει δρόμο κατὰ κεῖ πού ἔχει τραβήξει τὸ ἀερόστατο.

Τὸ ἀερόστατο μὲ τὸν κ. πρώην Νομάρχη φαίνεται ψηλὰ σὰν ἓνα μαῦρο σημάδι μέσα στὰ κάτασπρα σύννεφα.

—Ἐκεῖ πάει ὁ δρόμος μας, εἶπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς κι ἔδειξε στὸ γεροτράγο τὸ μαῦρο σημάδι. Καὶ μέσα στὰ ἀποκοιμισμένα χωράφια ἀρχίζει τώρα ἓνα τρέξιμο, ἓνα τρελὸ κυνηγητό, λυσσαμένο, ἄγριο, ἥρωικό. Τίποτα δὲ σταματᾷ τῆ δαιμονισμένη τους γρηγοράδα. Προχωροῦν, προχωροῦν. Τὰ χωριά φρτ! φρτ! Τὰ δέντρα φρτ! φρτ! Τὰ δάση, οἱ λόφοι, τὰ βουνὰ φρτ! φρτ! κάνει περνώντας ἐκεῖνο τὸ θηρίο φρτ! φρτ!

Ὁ Μπόϊ Λόμς Τάκλ κάθεται σὰν καρφωμένος στὴ θέση τοῦ σοφέρ. Οἱ «ἐκατονεῖκοσι ἵπποι» τρέχουν, πηδοῦνε, πετοῦνε. Λές καὶ εἶναι ἀεροπλάνο καὶ ὄχι αὐτοκίνητο. Κόφ, κόφ, κόφ, κόφ!

Τὰ βουβάλια, πού κοιμοῦνται στὰ λιβάδια, παθαίνουν ἓναν τρελὸ πανικὸ καὶ ρωτοῦνε ἀπορημένα:

—Καλὲ τί σιφούνι εἶναι τοῦτο, πού μᾶς στράβωσε ἀπὸ τὴ σκόνη;

Ὁ Σέρ Μπόϊ Λόμς Τάκλ πότε κοιτᾷ πάνω τὸ ἀερόστατο πού τώρα πετᾷ γρηγορότερα καὶ πότε κοιτᾷ στὸ δρόμο, μὴν τύχει καὶ βρεθεῖ κανένα ἐμπόδιο. Νά ἓνας ποταμὸς πού κυλᾷ μὲ μεγάλο βουητό. Τὸ αὐτοκίνητο, χωρὶς νὰ φοβηθεῖ καθόλου, πηδάει μέσα. Τὸ πέσιμο ἦτανε βέβαια λιγάκι ἄγριο, ὁμως νὰ το

πού βρίσκεται ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ κάτω ὁ δρόμος του κόβεται ἀπὸ μιὰ θεόρατη παράγγα... Νὰ σταθοῦνε οἱ 120 ἵπποι μπρὲς σ'ἓνα τόσο μικρὸ ἐμπόδιο; Ἄ μπά! τραβᾷ κατ'ἀπάνω της καὶ μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα τὴν ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ τὴν κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ἄλλη. Καὶ ὁ γεροτράγος, πού μόλις κατορθώνει νὰ πάρει ἀνάσα, ζαλισμένος ἀπὸ τὸ φρέσκο ἀέρα, πού τότε χτυποῦσε στὸ πρόσωπο, δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ψιθυρίζει ὀλοένα:

—Πιὸ γρήγορα ἀκόμη! πιὸ γρήγορα!

Ὡς τόσο ὁ ἐρασιτέχνης ἀεροναύτης, ἔχει χάσει τὴν ψυχραιμία του.

«Καλά», λέει μοναχὸς του, «ὄλο καὶ ἔτσι βιάζομαι; Πῶς θὰ κατεβῶ;»

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόβλημα πού κάνει τὰ δόντια του νὰ κροταλοῦνε.

Ὁ ἀέρας κάνει τὶς τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του—γιατὶ τὸ καπέλο του ἀπὸ ὦρα τοῦ ἔχει ἀφήσει γειά—νὰ σηκώνονται ἀπάνω σὰν τ'ἀγκάθια τοῦ σκαντζόχοιρου. Βρίσκεται τόσο ψηλὰ ὁ πρώην Νομάρχης, ὥστε οἱ ποταμοὶ τοῦ φαίνονται σὰν μεταξωτὲς κορδέλες, τὰ τράμ πού τρέχουνε σὰν ἔρπετὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι—νὰ μὲ συμπαθᾶτε, θέλω νὰ πῶ τὰ τετράποδα—σὰ μερμήγγια!

Ἐξαφνα τὸ πρόσωπο τοῦ πιθηκοῦ γίνεται κίτρινο σὰν τὸ κερὶ. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει, εἶχε τραβήξει τὴν τάπα τοῦ μπαλονιοῦ καὶ τὸ γκάζι πού ἦτανε μέσα εἶχε ἀρχίσει κιάλας νὰ ξεφεύγει. Τὸ ἀερόστατο ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει... Ὅμως, ἀλοίμονο! Τὸ ἀερόστατο πάει νὰ πέσει δίπλα στὸ αὐτοκίνητο. Ἡ βάρκα του τὸ ἀγγίζει κιάλας. Τρελὸς ἀπὸ τὸν τρόμο του πετάει ὄλα τὰ σακκιά μὲ τὸν ἄμμο, πού τοῦ εἶχαν ἀπομείνει, μὰ τίποτα. Ἐξαφνα τὸ αὐτοκίνητο τῶν 120 ἵππων βγάζει ἓνα τρομερὸ μουγγρητό καὶ σταματᾷ τόσο ἀπότομα, πού οἱ δυὸ σωφέρ, σύμφωνα μ'ἓναν ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς Φυσικῆς, τινάζονται 20 μέτρα μπροστὰ. Εὐτυχῶς γιὰ τὰ κεφάλια τους ἔπεσαν ἀπάνω στὰ χόρτα. Εὐτὺς σηκώνονται, πᾶνε στὸ αὐτοκίνητο, τὸ ἐξετάζουν καλὰ, ἀπὸ μπροστὰ ἀπὸ πίσω, δεξιὰ, ἀριστερά. Δὲ βλέπουν νὰ ἔχει σπάσει τίποτα.

—'Η βενζίνα σώθηκε! ή βενζίνα, κκκ... κύριε, κάνει ο γερο-τράγος.

Τὰ σακκιά εξακολουθοῦν νὰ πέφτουνε τὸ ἓνα πάνω στὸ ἄλλο ἀπὸ τὸ ἀερόστατο. Καὶ μιὰ στιγμή ὁ ἀεροναύτης ἀπάνω στὴ φούρια τοῦ πετᾶ κι ἓναν τενεκέ πὺν κύλισε μὲ δυνατὸ κρότα μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Σέρλοκ Χόλμς. Αὐτὸς ὀρμάει ἀπάνω σ' ἕκείνον τὸν ἀερόλιθο καὶ τί βλέπει; Ὁ τενεκὲς ἦτανε γεμάτος βενζίνα.

—Μπά, τὸ βλάκα, μᾶς στέλνει ὑλικά γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσουμε! ἔκανε γελώντας ὁ Σέρ Μπόι Λόμς Τάκλ.

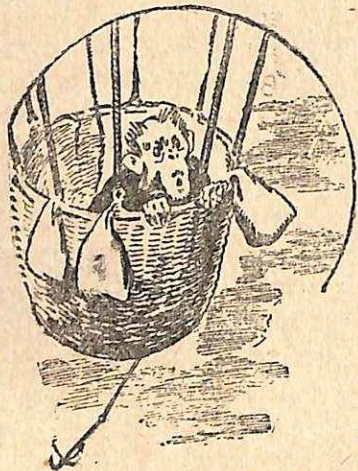
—Δώσε λοιπὸν στὸ αὐτοκίνητο νὰ πιεῖ καὶ βάλε ἔμπρὸς!

—Μάλιστα, κκκ... κύριε!

Ἐστερα ἀπὸ πέντε λεφτὰ ἡ μηχανὴ ἄρχισε νὰ δουλεύει καὶ τὸ αὐτοκίνητο εξακολούθησε τὸ κυνηγητὸ του πίσω ἀπὸ τὸ ἀερόστατο. Δυὸ ὀλάκερες ὥρες τὸ ἀερόστατο πότε ἀνέβαινε στὰ σύννεφα καὶ πότε κατέβαινε πρὸς τὴ γῆ, χωρὶς ὅμως νὰ φτάνει ποτὲ κάτω ἀπὸ ἓνα κάποιον ὕψος ἀπὸ αὐτὴν.

Ἐξαφνα, χωρὶς νὰ τὸ θέλει ὁ κ. πρώην Νομάρχης καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει ἔλυσε τὴν ἄγγυρα, καὶ νάτηνε τώρα πὺν παρουσιάζεται οὐρανοκατέβατη λίγα μέτρα πιὸ μπρὸς ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο τῶν ἀστυνομικῶν. Μὲ ὅλη τὴν προσπάθεια τοῦ σοφέρ, δηλαδὴ τοῦ ἔρασιτέχνη σοφέρ, στάθηκε ἀδύνατο νὰ σταματήσουν οἱ 120 ἵπποι!

Ἐνας τροχὸς μπερδεύεται στὴν ἄγγυρα τοῦ ἀερόστατου καὶ τότε, φίλοι μου, τότε... τὸ αὐτοκίνητο σηκώνεται στὸν ἀέρα σὲ 8 μέτρα καὶ 29 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ὕψος ἀπὸ τὴ γῆ! Ὅμως, σὲ μιὰ στιγμή, τῆς ἄγγυρας τὸ σκοινὶ κόβεται καὶ, τὴν ὥρα πὺν τὸ ἀερόστατο ἀλαφρωμένο ἀπὸ τὸ βᾶρος ἀνεβαίνει στὰ πιὸ ψηλὰ στρώματα τοῦ ἀέρα, τὸ αὐτοκίνητο περνώντας σὰν ἀστραπὴ τὸ διάστημα πὺν τὸ χωρίζε ἀπὸ τὴ γῆ, πέφτει

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει, ἔλυσε τὴν ἄγγυρα.

κάτω καὶ κάνει τοὺς ἀτυχοὺς ἐπιβάτες του νὰ νιώσουν τὴ γλύκα ἑνὸς τριπλοῦ πηδήματος μὲ ἑναέρια φόρα. Οἱ καημένοι οἱ ἀστυνομικοὶ! Ἄμα ἔσμιξαν μὲ τὴ γεννήτρα τους τὴ γῆ δὲν μπόρεσαν νὰ νιώσουνε μεγάλη χαρὰ, πρόφτασαν μόνο νὰ δοῦνε (πολὺ φυσικὰ ἀφοῦ ἦτανε νύχτα) τριάντα ἕξι ἑκατομμύρια πεντακόσιες χιλιάδες ἑκατονενηντὰ ἄστρα. Ὅταν ὁ φίλος μας ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἦρθε πάλι

στὰ σύγκαλα του, ψηλάφησε καλὰ καλὰ τὰ πόδια του καὶ τὰ χέρια του καὶ μ'εὐχαρίστηση του πληροφορήθηκε, πὺν δὲν τοῦ ἔλειπε τίποτα. Ὁ σύντροφος του, ἄμα συνέφερε κι αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του καὶ ἀφοῦ εἶδε φυσικὰ πὺν τὰ μέλη του ἦτανε σῶα καὶ ἑκέραια, ψιθύρισε στὸ σύντροφο του:

—Ἀρχηγέ... ὅλα καλὰ... μὰ τὸ ἀερόστατο;

—Ἐγινε ἄφαντο.

—Καὶ τὸ αὐτοκίνητο;

—Νὰ το, χωμένο στὴ γῆ μὲ τοὺς τροχοὺς κατὰ τὸν οὐρανὸ!

—Καὶ τί θὰ γίνεῖ τώρα, ἀρχηγέ;

—Νὰ σκάσεις, γιὰ νὰ συλλογιστῶ.

—Μάλιστα, κκ... κύριε!

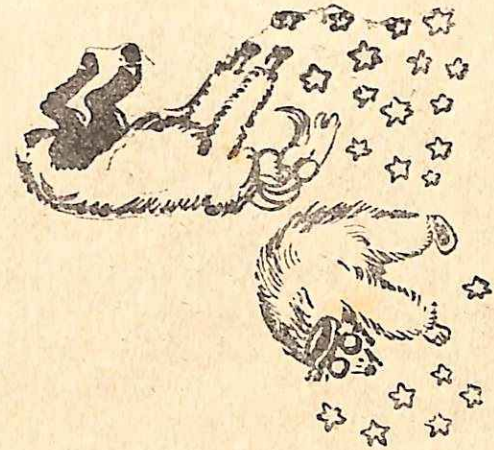
Ἐνας γαῖδαρος μὲ τὰ νυχτικά του κοιμότανε λίγο πέρα πέρα μέσα στὸ λιβάδι.

—Διάβολε! κάνει ὁ Μπόι Λόμς Τάκλ στὸν ὑπάλληλο του, νὰ ἓνα αὐτοκίνητο. Φέρ'το ἐδῶ γρήγορα!

Ἐστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς οἱ ἀστυνομικοὶ βρισκόντανε καὶ οἱ δυὸ ἀπάνω στὸ γαῖδαρο.

—Καὶ κατὰ ποῦ εἶναι ὁ δρόμος μας, κκ... κύριε ἀρχηγέ;

—Κάπου θὰ πρέπει νὰ εἶναι: ἢ ἀπὸ δῶ ἢ ἀπὸ κεῖ, μπρὸς ἢ πίσω,

Πρόφτασαν νὰ δοῦν 36500190 ἄστρα.

Οι αστυνομικοί βρισκόντανε και οι δύο
άπάνω στο γαΐδαρο.

Και άμέσως ο τετράποδος Σέρλοκ Χόλμς κάθισε και λογάρισε, πώς τὸ ἀερόστατο θὰ εἶχε ἀνεβεί σὲ ὕψος 9673 ὡς 9674 μέτρα τὸ πολὺ. Ὡστε, σύμφωνα μὲ τὸ δρόμο πού εἶχανε πάρει τὰ σύννεφα, ὁ ἀέρας θὰ ἔσπρωχνε καὶ τὸ ἀερόστατο κατὰ τὸν Ὠκεανό. Ἐμπρὸς λοιπὸν γραμμὴ στὸν Ὠκεανὸ καὶ ἂν εἶναι ἀνάγκη στὴν Εὐρώπη!

Οἱ καβαλάρηδες εἶχανε τώρα τρία τέταρτα τῆς ὥρας πού ἔτρεχαν (ἴσα ἴσα 45'), καὶ ὁμως τὸ δυνατὸ μάτι τοῦ αστυνομικοῦ δὲν κατόρθωνε νὰ ξεχωρίσει στὸν οὐρανὸ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴ φωτερὴ σφαῖρα τοῦ φεγγαριοῦ. Ἡ Πόλη τῶν βοδιῶν εἶχε γίνεи ἀφαντὴ! Καὶ ὁμως ὁ γαΐδαρος ἔτρεχε σὰν τὴ σαΐτα. Καὶ νά, μὲ τὰ πηδήματα του, ἔφτασε σ' ἓναν γκρεμό, πού ἀπὸ κάτω του σπούσανε μὲ πάταγο τὰ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ.

—Νά τος! φώναξε ὁ γενναῖος μας ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

Πέρα, ἀπάνω σὲ μιὰ παράξενη σχεδιά ἀπὸ ὕφασμα φαινότανε πραγματικὰ μέσα στὴ θάλασσα ἓνα πράμα μὲ ἀόριστο σχῆμα. Θὰ ἔλεγε κανεῖς, πὼς ἦταν ἓνα ζῶο, πού ἔκανε προσπάθειες ὑπερ-ἀνθρώπες γιὰ νὰ ξεμπλέξει ἀπὸ τὴν περίεργη ἐκείνη σχεδιά.

Τὸ φτωχὸ αὐτὸ ζῶο —γιατὶ πραγματικὰ ἦτανε κάποιο ζῶο— δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ ἐρασιτέχνης ἀεροναύτης μας, πού ἀ-

καὶ ὁ βασιλιάς τῶν τετραπόδων δείχνει τὸ Βοριά, τὸ Νότο, τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴ Δύση, χωρὶς νὰ λησμονήσει καὶ τὰ ἄλλα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα.

—Ὅμως τότε, κκκ... κύριε ἀρχηγέ, θὰ πηγαίνουμε στὴν τύχη.

—Καθόλου, ἀφοῦ εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ βροῦμε ποῦ πάει τὸ ἀερόστατο.

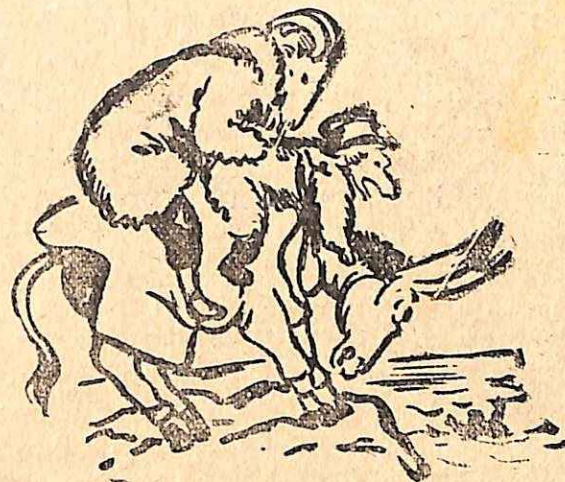
πάνω στὴν ἀπελπισία του εἶχε ξεσκίσει τὴ σφαῖρα τοῦ ἀερόστατου καὶ εἶχε πέσει στὴ θάλασσα, γιὰ καλὴ του τύχη κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά.

Γιὰ καλὴ του τύχη πάλι, ἐκεῖ στὴν ἀκρογιαλιά ἴσα ἴσα μπροστὰ στοὺς ἀστυνομικούς, βρέθηκε κάποια ἄγγυρα καὶ μ' αὐτὴν ὁ Μπόϊ Λόμς Τὰκλ τὰ κατάρφερε νὰ τραβήξει τὸ ναυαγὸ στὴ στεριά.

Ὁ Σέρ Χάρυ Κότ Κόντακ σώθηκε, μὰ γιὰ νὰ πέσει στὰ νύχια τοῦ τρομερότερου ἐχθροῦ του. Τὸ μόνον καλὸ γι' αὐτὸν ἦταν πὼς ὁ ξακουσμένος Σέρλοκ Χόλμς δὲν εἶχε ἀκόμα καμιὰ χεροπιαστὴν ἀπόδειξη γιὰ τὸν πρῶην Νομάρχη, πὼς ἦταν ἔνοχος. Δὲν εἶχε λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ τόνε πᾶει μέσα. Αὐτὸ ὁμως λίγο

Τοὺς εὐχαριστεῖ σφίγγοντας τὸ χέρι τοὺς

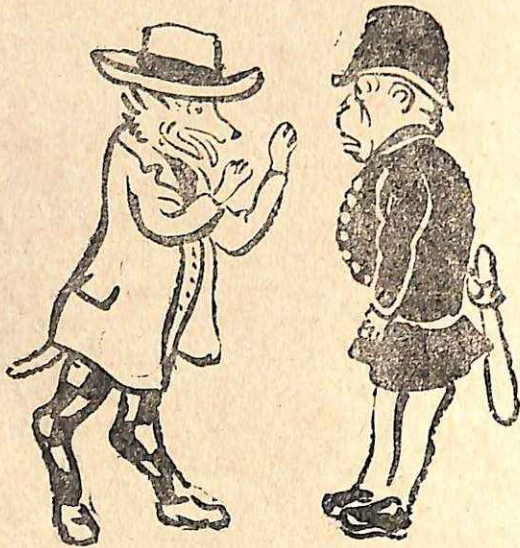
Ἐφτασαν σ' ἓναν γκρεμό.

τόνε σκοτίζει τὸ Σέρλοκ Χόλμς. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ μελετήσει καλὰ τὰ πράματα, γιὰ νὰ φτάσει στὸ σκοπὸ του. Ὑστερα ἀπὸ λογιῆς λογιῆς δυσκολίες καὶ περιπέτειες οἱ δύο ἀστυνομικοὶ κατόρθωσαν νὰ τραβήξουνε τὸ ναυαγὸ ἀπὸ τὴ χειρότερη μεριά—φαν-

ταστέιτε τη μόνοι σας. Τὸν τραβοῦνε λοιπὸν ὄξω οἱ σωτῆρες του καὶ αὐτὸς ἀμέσως τρέχει καὶ τοὺς εὐχαριστεῖ σφίγγοντας τους τὸ χέρι, ἂν καὶ δὲν ἔχει καμιὰν ἀμφιβολία, πὼς κάτω ἀπὸ τὰ ἀρκουδησία ἐκεῖνα σώματα ἦτανε κρυμένοι οἱ μισητότεροι ἐχθροὶ του.

Ὁ σωσμένος καὶ οἱ σωτῆρες του περπατοῦνε τώρα μαζί. Ὁ Σέρ Χάρυ Κὸτ Κόντακ κουβεντιάζει ἀνοιχτόκαρδα μὲ τοὺς δυὸ ἀστυνομικούς, ποὺ κάνουν κάθε τρόπο, γιὰ νὰ κρύψουνε τὴν ἀληθινή τους ιδιότητα. Μὰ ἐκεῖνος σὲ λίγο ἄρχισε κάτι νὰ μυρίζεται. Μὲ τίς ἄκρες τῶν ματιῶν του παρατηρεῖ τοὺς δυὸ σφῆρ, ποὺ ἀπὸ πίσω τους ἀκολουθοῦσε ἕνας γαῖδαρος καὶ ποὺ τραβούσανε τὸν ἴδιο δρόμο, ποὺ εἶχε πάρει κι αὐτός. Ὡστόσο δὲν τὸ ἔβανε ὁ νους του, πὼς δίπλα του εἶχε τὸν ἴδιο τὸν Μπόϊ Λὸμς Τάκλ. Πὼς μπορούσε ποτὲ νὰ ξαναβρεῖ τὰ ἴχνη του;

—Ἄν καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω, ἄς κάνω ἐκεῖνο ποὺ πρέπει, συλλογίστηκε ὁ κ. πρῶην Νομάρχης.

Μετ' ἰστράει ἀπὸ τὰ χέρια σὰ χέλι

Καὶ μὲ τὰ χέρια του, κοκκαλιασμένα ἀπὸ τὸ κρύο λουτρό ποὺ εἶχε κάνει, ἀρπάζει μιὰ χούφτα ἄμμο, τάχα γιὰ νὰ τὰ τρίψει, καὶ πάφ πάφ πετᾷ τὸν ἄμμο στὰ μάτια τῶν συνοδοιπόρων του. Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς προσωρινῆς αὐτῆς στραβομάρας τους ὁ Σέρ Χάρυ καβαλικεύει τὸ γαῖδαρο τους καί.. δρόμο μὲ τὰ τέσσερα. Ἄμα φτάσανε στὸ ποτάμι, ὁ κύρ γαῖδαρος τὰ ἔχασε. Ὅμως ὁ κ. πρῶην Νομάρχης, χωρὶς νὰ τὰ χάσει κι αὐτός, τοῦ

δίνει μιὰ τόσο γερὴ δαγκωνιά στὸ αὐτί, ὥστε τὸ ζῶο βρέθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐκεῖ πέφτει—δοξασμένο βέβαια—γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθεῖ. Ὁ καβαλάρης ὁμῶς σώθηκε.

Ὅταν ὁ Βασιλιάς τῶν Τετραπόδων βρῆκε πάλι τὰ μάτια του, ὁ κ. πρῶην Νομάρχης εἶχε γίνει ἀφαντος.

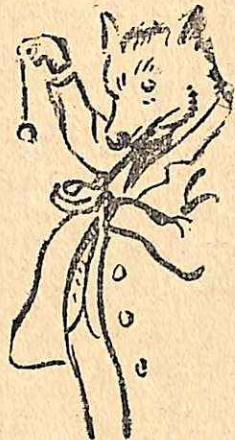
Καὶ πάλι εἶχε πετάξει τὸ πουλί!

—Ἐ! ἔ! ψιθύρισε ὁ καλὸς μας ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Μοῦ γλιστράει ἀπὸ τὰ χέρια ἴσια ἴσια τὴ στιγμή, ποὺ τότε θαρρῶ δικό μου. Μὰ αὐτὸς εἶναι περισσότερο χέλι παρά πίθηκος.

—Μάλιστα, κκκ... κύριε ἀρχηγέ. Μὰ θὰ τότε ξαναπαρέψουμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'.

Σ'ένα μύλο βρέθηκε ένα κουμπι

Ο Βασιλιάς τῶν τετραπόδων πέρασε ἕξι φορές μέσα σέ μιάν ὥρα ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος, χωρὶς ν'ἀνακαλύψει οὔτε ση-μαδάκι ἀπὸ τὸ φυγάδα. Ἐνα μόνον πράμα ἦτανε βέβαιο· πὼς ὁ κ. πρώην Νομάρχης δὲν εἶχε φύγει ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ παρουσιάσει τὸ σπουδαῖο του μούτσουνο στὴν Κίνα, στὴν Ἰαπωνία, στὴν Εὐρώπη ἢ στὴν Ἀφρική. Γιατί, ἂν εἶχε φύγει, ὁ Σέρ Μπόϊ θὰ ἦταν εἰδοποιημένος μὲ τὴν ὥρα—τί λέω μὲ τὴν ὥρα;—μὲτὸ λεφτὸ καὶ μὲ τὸ δευτερόλεπτο ἀπὸ τοὺς πολλοὺς πράχτορες του, πού ἦτανε βαλμένοι νὰ προσέχουνε σὲ ὅλα τὰ λιμάνια, ἀπὸ τὸ

πιὸ μεγάλο ὡς τὸ πιὸ μικρὸ καὶ πού παρακολουθοῦσαν ὅλο τὸν κόσμον, γνωστοὺς καὶ ἄγνωστους, πού ἀνέβαιναν στὰ ὑπερωκεάνεια, στὰ καράβια καὶ στὶς βάρκες ἀκόμα. Εἶναι εὐτύχημα γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς σκύλους—δὲν εἶναι ἀλήθεια;—πού ἔχουν οἱ ἄνθρωποι ἀνακαλύψει τὸν ἀσύρματο τηλέγραφο καὶ τὸ τηλέφωνο. Λοιπὸν δὲν εἶχε φτάσει κανένα ραδιοτηλεγράφημα στὴ διεύθυνση τοῦ Σέρ Μπόϊ Λὸμς Τάκλ, πού μένει τώρα προσωρινὰ στὴ Νέα Ὑόρκη μὲ πλώρη γιὰ τὴ Λόντρα. Ἀποδείχτηκε λοιπὸν φανερὰ καὶ χεροπιαστά—ἀφοῦ βρέθηκε μέσα σ'ένα μύλο τῆς Νέας Ὑόρκης ἕνα κουμπι πανταλονιοῦ ἴδιο κι ἀπαράλλαχτο μ'ἐκεῖνο, πού εἶχανε φέρει στὸ φῶς οἱ ἔρευνες του στὴ Βοϊδόπολη—ἀποδείχτηκε καὶ βεβαιώθηκε, πὼς ὁ ἄνθρωπος του ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγει μὲ τὸ πρῶτο ὑπερωκεάνειο γιὰ τὴν Ἀγγλία.

Ὁ πρώην Νομάρχης λοιπὸν βρισκότανε στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὁ πιὸ σίγουρος τρόπος γιὰ νὰ ξεφύγει κανένας στὴ Νέα Ὑόρκη ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας εἶναι νὰ ζεῖ μπροστὰ στὰ μάτια της καὶ ὄχι νὰ γυρεύει νὰ κρυφτεῖ στὴ μοναξιά καὶ στὸ σκοτάδι καμιανῆς σπηλιάς. Ὁ Μπόϊ Λὸμς Τάκλ τὸ ξαίρει αὐτὸ ἀπὸ

πεῖρα, μὰ καὶ ὁ Χάρυ Κὸτ Κόντακ ἔχει τόσο ἀνακατευτεῖ στὰ ἀστυνομικὰ ἔργα, ὥστε τὸ ξαίρει κι αὐτός... Μέρα καὶ νύχτα, ἀδιάκοπα, χωρὶς ν'ἀναπαυτεῖ, χωρὶς νὰ χορτάσει τὸν ὕπνο, ὁ περίφημος τετράποδος Σέρλοκ Χόλμς, πού ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα του ἦτανε σίγουρα ἀπὸ ἀτσάλι, ἔτρεχε μέσα στοὺς δρόμους καὶ στὰ δρομάκια, στὶς πλατεῖες καὶ στὰ πάρκα καὶ στὰ διάφορα καταστήματα τῆς Νέας Ὑόρκης γυρεύοντας τὸ δραπέτη.

Αὐτὸς ὁ ἀράπης, πού μὲ τὸ παραμικρὸ του χαμόγελο ἀφήνει νὰ φανοῦνε τὰ κάτασπρα δόντια του, αὐτὸς ὁ παλιάτσος,

Ἐτρεχε μέσα στοὺς δρόμους καὶ τὰ δρομάκια.

πού παίζει τὸ βιολί του καὶ σαλπάρει καὶ τραγουδεῖ καὶ κάνει τὸν κόσμον νὰ διασκεδάσει, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Μπόϊ Λὸμς Τάκλ. Τὰ πονηρὰ του τὰ μάτια ψάχνουνε μέσα στὰ μάτια τῶν θεατῶν του καὶ τῶν ἀκροατῶν του καὶ διαβάζουνε τὴ σκέψη τους.

Ἀλλάζει ὅλα τὰ λαϊκὰ ἐπαγγέλματα. Μιὰ γίνεται ὁδοκαθαριστής, μιὰ λακὲς καὶ ἀνοίγει τίς πόρτες τῶν ἀμαξιῶν καὶ τῶν αὐτοκινήτων, ἄλλοτε πουλάει ἡμερίδες καὶ περιοδικὰ στοὺς δρόμους ἢ μοιράζει ρεκλάμες, ἄλλοτε κάνει τὸν κουτσὸ ἢ τὸν τυφλὸ καὶ ζητιανεύει ἐδῶ κι ἐκεῖ. Τέλος εἶναι παντοῦ μπροστὰ καὶ σκαρφίζεταί τὰ πάντα, γιὰ νὰ ἀνακαλύψει ἐκεῖνον πού γυρεύει καὶ πού

ἄλλοτε ὁδοκαθαριστής ...
Σέρλοκ Χόλμς

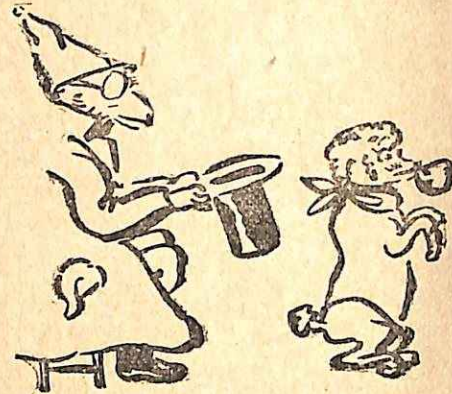
Άλλοτε πουλάει εφημερίδες...

Εικοσιδυό ώρες είχανε περάσει από τη στιγμή, που ο πρώην Νομάρχης είχε τυφλώσει με τον άμμο τον αντίπαλο του μαζί και σωτήρα του. Όμως θα ήταν ή ώρα 10 3 πρώτα λεπτά και 30 δεύτερα το βράδι, όταν ο Σέρλοκ Χόλμς, την ώρα που περνούσε την Λεωφόρο 29, σταμάτησε ξαφνιασμένος. Μπροστά του, όσο πιο ψηλά μπορούσε να σηκώσει τα μά-

Άλλοτε κάνει τον κουτσό...

όμως δεν τότε βρίσκει πουθενά. Τίποτα ακόμα, τίποτα! Πάντα τίποτα! Λιγότερο από το τίποτα! Θα έβγαινε λοιπόν γελασμένο και ντροπιασμένο το πιο ξακουσμένο σκυλί του κόσμου; Ή πείρα του θα δειχνότανε τιποτένια και ανάξια; Εκείνος ο παλιοπίθηκος θα τα κατάφερνε να γελάσει τους σκύλους; Ο Σέρ Μπόι Λόμς Τάκλ θα έσκυβε το κεφάλι στο Σέρ Χάρυ Κότ Κόντακ; Θα ήτανε, μα την αλήθεια, πολύ γελοίο...

Άλλοτε κάνει τον τυφλό και ζητιανεύει...

τια του, όσο πιο μακριά μπορούσε να τεντώσει το λαιμό του δεξιά και αριστερά, βρίσκονταν λογής λογής πολύχρωμες ρεκλάμες, αληθινά αριστουργήματα του κακού γούστου. Σκέπαζαν, λές, σαν κανένα περσικό χαλί, από τη γη ως το είκοστο πέμπτο πάτωμα, τα σανίδια και τις σκαλωσιές ενός θεόρατου σπιτιού που χτιζότανε: ήταν ένα από κείνα τα αμερικάνικα γιγαντόσπιτα, που θαρρεί κανείς πως αγγίζει ή κορφή τους τον ουρανό και πως τα θεμέλια τους φτάνουν ως τον Άδη και που μοιάζουν περισσότερο με πύργους της Βαβέλ παρά με σπίτια για ανθρώπους. Αυτά τα σπίτια τα λένε ουρανοξύστες, επειδή είναι τάχατε τόσο ψηλά, ώστε ή κορφή τους ξύνει τον ουρανό. Τί ήτανε λοιπόν μέσα σ'έκεινα τα παρδαλά χρωματιστά χαρτιά, που τον έκανε να ταραχτεί τόσο κείνον τον άτάραχο βασιλιά; Πρώτα πρώτα ήτανε 3824-3825 ταινίες από όλα τα χρώματα, και στην καθεμιά απ'αυτές ήτανε γραμμένα με γράμματα, που είχαν ύψος ένα μέτρο και τρία εκατοστά το καθένα και ανάλογο πλάτος, μόνο τούτα τα δυο ονόματα:

«ΜΠΑΡΝΟΥΜ ΚΑΙ ΜΠΑΛΕΪΣ»

Αυτό ήτανε λοιπόν που έκανε τον τετράποδο Σέρλοκ Χόλμς να ξαφνιστεί έτσι σε τέτιο βαθμό; Περιμένετε: Ήτανε και άλλες ακόμα 2599 ως 2600 ταινίες με γράμματα πιο μεγάλα από τα πρώτα, που το ύψος τους θα έφτανε τα τρία και τα τέσσερα μέτρα και που έλεγαν:

ΜΠΑΡΝΟΥΜ ΚΑΙ ΜΠΑΛΕΪΣ, ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΖΩΟ ΑΠ'ΟΣΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΗΚΑΝΕ ΠΟΤΕ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Την ώρα που περνούσε την Λεωφόρο 29...

Δὲ σὰς λέω, αὐτὸ τὸ ἵπποδρόμιο εἶναι τὸ μεγαλύτερο καὶ τὰ καλύτερο ἀπ' ὅσα ἔχουνε παρουσιαστῆ ποτὲ στὸν κόσμο... Μὰ τάχα ὁ Μπόϊ Λόμς Τάκλ δὲν τὸ ἤξαιρε αὐτὸ τὸ πράμα, ὥστε νὰ ἀπομείνει ἐκεῖ σὰν κανέννας ὑπνωτισμένος Ἰνδὸς φακίρης;

Αὐτὲς οἱ 3824 ὡς 3825+2599 ὡς 2600=6423 ὡς 6425 ταινίες πού ἦτανε κολλημένες ἐκεῖ, δὲν ἦτανε παρὰ τὸ περιθώριο μιᾶς ἄλλης ἀκόμα πιὸ μεγάλης ταινίας πού δὲν μπορούμε νὰ λογαριάσουμε τὰ τετραγωνικά της μέτρα, γιατί δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό, κι ἐσεῖς βιάζεστε νὰ μάθετε τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀπάνω λοιπὸν σ' αὐτὴ τῆ ρεκλάμα ἦτανε ζωγραφισμένα λιοντάρια καὶ τίγρηδες καὶ ὕαινες καὶ πάνθηρες καὶ ἀλόγατα καὶ γάϊδαροι καὶ χῆνες καὶ πίθηκοι, ἄλλοι μὲ περισσότερο καὶ ἄλλοι μὲ λιγότερο ἀνθρώπινο πρόσωπο, καὶ τσακάλια καὶ ἀλεπούδες καὶ διάφορα ἄλλα ζῶα πού παλεύανε, χορεύανε, ἀκροβατούσανε, στέκουνταν ὀλόρθα, γελοῦσαν κλπ.

Πολλὴ ὥρα—τεσσεράμισυ δευτερόλεπτα—ὁ Μπόϊ Λόμς Τάκλ εἶχε ἀπομείνει σὰ χαμένος ἐκεῖ πέρα καὶ ἄλαλος μπροστὰ σ' αὐτὲς τὶς εἰκόνες. Τὰ μάτια του δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπὸ τὰ ἐγγλέζικα γράμματα.

Ἀφοῦ εἶδε, διάβασε καὶ ἀμέσως ἐξήγησε σὲ γλώσσα πιὸ καθαρὴ ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς βρύσης αὐτὴ τὴν τόσο ἀπλὴ καὶ ὁμως ἱερογλυφικὴ ρεκλάμα, ὁ Μπόϊ Λόμς Τάκλ φώναξε (μέσα του, γιατί πολλὰ δίποδα καὶ τετράποδα χαζεύανε σὰν κι αὐτὸν τὴν ἴδιαν ὥρα μπροστὰ σ' ἐκείνη τὴ ρεκλάμα):

«Τὰ ξαίρω ὅλα! Τὸ βρῆκα!»

Νὰ ἡ λύση τοῦ αἰνίγματος. Ὁ ξακουστὸς τετράποδος Σέρλοκ Χόλμς κατάλαβε ἀμέσως, πὼς ἐκεῖνος ὁ «Ναπολέοντας τῶν πιθήκων», πού φιγουράριζε στὴ ρεκλάμα, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ κείνον πού ζητοῦσε. Τὸ τετράποδο αὐτὸ ὑποκείμενο εἶχε παρουσιαστῆ γιὰ σπουδαῖος ἀκροβάτης σ' ἐκεῖνο τὸ ἵπποδρόμιο, πού ἴσα ἴσα τὴν ἄλλη μέρα ἦτανε νὰ φύγει μὲ τρία ὑπερωκεάνεια γιὰ τὴν Ἀγγλία. Ποιὸς θὰ φανταζότανε ποτὲ νὰ πάει νὰ τόνε βρεῖ μέσα στὰ ζῶα τοῦ ἵπποδρομίου;

Ὅμως ὁ φίλος μας λογάριάζε χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ἢ, ἂν θέλετε καλύτερα, χωρὶς τὸν Μπόϊ Λόμς Τάκλ.

Ἐφτὰ ἡ ὥρα τὸ ἀπόγεμα. Στὴ μεγάλη πλατεία τοῦ θεάτρου,

ὅπου βρίσκεται τὸ ἵπποδρόμιο «ΜΠΑΡΝΟΥΜ ΚΑΙ ΜΠΑΛΕ-Ι-Σ», πλῆθος δίποδα καὶ τετράποδα στέκουνται σὲ τέτιο σημεῖα στριμωγμένα τὸ ἓνα ἐπάνω στὸ ἄλλο, ὥστε οὔτε μιὰ κότα δὲ θὰ μπορούσε νὰ βρεῖ τὰ κοτόπουλα της ἐκεῖ μέσα. Ὅλοι τους περιμένουνε πότε θ' ἀρχίσει ἡ παράσταση. Ὅλη ἡ Νέα Ὑόρκη καὶ ὅλα τὰ περίχωρα τῆς Νέας Ὑόρκης: ζῶα ἀπὸ κάθε ἐπάγγελμα, κάθε ἡλικία, κάθε μέγεθος, μὲ κάθε εἶδος τρίχες καὶ φτερά, εἶναι μαζεμένα ἐκεῖ καὶ περιμένουνε μὲ ἀγωνία καὶ ἀνυπομονησία. Γι' αὐτὴ τὴν περίφημη παράσταση, πού δὲ θὰ τήνε δεῖ ἡ αὐριανὴ μέρα καὶ πού θὰ εἶναι ἡ χρυσὴ σελίδα μέσα στὴν ἱστορία τῶν ζῶων, εἶχανε βάλει εἰδικὰ τραῖνα, εἰδικὰ λεωφορεῖα, εἰδικὰ τράμ, εἰδικὰ αὐτοκίνητα, εἰδικὰ ἀερόστατα, εἰδικὰ ἀεροπλάνα, εἰδικὰ ἑλικοπτήρια καὶ ὅ,τι ἄλλο εἰδικὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῆ. Τέλος πάντων, ὕστερα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια, πού βλέπει κανεὶς πάντα σὲ τέτιο εἶδος κοσμοπλημμύρας, μὲ τὴν ἴση, μπαμπά!

Ἰχ, μαμά! τὸ θέαμα ἀρχίζει.

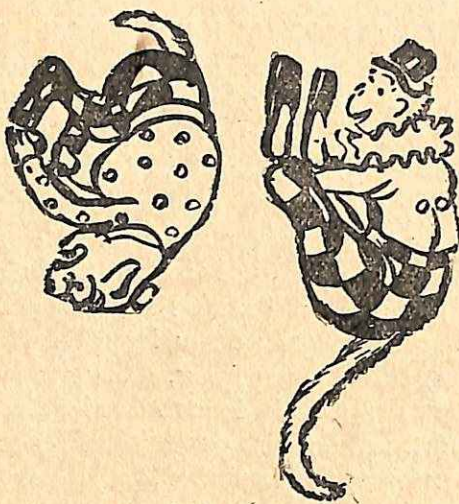
Ντρίν! Ντρίν! Ντρίν!

Νὰ οἱ παλιάτσοι, πού παρουσιάζονται πρῶτοι μὲ φωνὲς καὶ μὲ γέλια. Μὰ αὐτοὶ οἱ παλιάτσοι, ὅσο ἀστεῖοι κι ἂν εἶναι, δὲν κάνουν καὶ πολὺ μεγάλη εὐχαρίστηση στὸν κόσμο. Γιατί ὅλοι τους περιμένουνε μὲ ἀνυπομονησία τὸ «νέο νούμερο» πού εἶναι νὰ βγεῖ τὸν «Τσεπολόγο», ὅπως τὸν ἔγραφε τὸ πρόγραμμα.

Τέλος, νὰ κι αὐτός!

Οἱ παλιάτσοι παρουσιάζονται πρῶτοι.

Οι βασιλιάδες κάνουν άστείες τουμπές.

λειος τύπος γαμπρού, προχωρεί και παρουσιάζει στον κόσμο τον πίθηκο, που όλοι οι βασιλιάδες και οι άρχοντες της οίκου-μένης θα θελήσουν αύριο να τότε πάρουν κοντά τους.

Πριν άρχίσει τὰ γυμνάσια του, ο «Ναπολέοντας τῶν πιθήκων» ζητάει τὴν άδεια νὰ μεταμορφωθεῖ σὲ διάφορα πρόσωπα μπροστὰ σὲ ὅλο τὸ θέατρο. Καὶ μὲ σβελτοσύνη πιθηκίσια, μέσα σ' ἓνα πανδαιμόνιο ἀπὸ ζητωκραυγὲς καὶ χειροκροτήματα—θέλω νὰ πῶ ποδοκροτήματα— ὁ Ναπολέοντας γίνεται, ὡς πού νὰ πείς κίμινο, μάγερας, ἀπὸ μάγερας πολισιμάνος ἀπὸ πολισιμάνος γριὰ πορτιέρισσα, ἀπὸ πορτιέρισσα ταυρομάχος καὶ πάει λέοντας.

“Ὀλη ἡ αἴθουσα ἔχει σηκωθεῖ στὸ πόδι καὶ ἀποθεώνει μὲ φωνὲς καὶ μὲ κρό-

Ἐπὸ κάτω ἀπὸ τὴ σκεπή τοῦ ἵπποδρομίου βασιλεύει βαθιὰ σιωπὴ. Ὁ «Ναπολέοντας τῶν πιθήκων» ἔχει φορέσει στολὴ στρατηγοῦ καί, μὲ τὸ ἓνα χέρι στὴ σταυρωτὴ ρεντιγκότα του καὶ τὸ ἄλλο πίσω στὴ μέση, μπαίνει μέσα μὲ σοβαρὸ ὕφος, ἐνῶ ὅλοι τὸν ὑποδέχονται μὲ ζητωκραυγὲς καὶ οὐρά! οὐρά!

“Ὅταν ὅλος ἐκεῖνος ὁ πανζουρλισμὸς ἔπαψε λιγάκι, ὁ διερμηνέας, ἓνας γαῖδαρος μὲ μαῦρο σμόκιν καὶ ἄσπρη γραβάτα, τέ-

Ὁ Ναπολέοντος γίνεται μάγερας.

τους τὸ ἔξοχο αὐτὸ νούμερο. Ἐξαφνα, τὴ στιγμὴ πού ὁ Ναπολέοντας ἐτοιμάζεται ν' ἀρχίσει τὶς ἀκροβασίες του, ἀκούγεται ἓνα στεντόριο «κοκορικό!» κι εὐτὺς κατόπι ἡ φωνὴ τῆς κότας.

—Κότ! Κότ! Κότ! Κόντακ!

Στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φωνῆς, πού φέρνει στὸν κόσμον ἀτέλειωτα γέλια, ὁ Ναπολέοντας στενοχωριέται χλωμιάζει, ἀρχίζει νὰ τρέμει. Ἡ ἴδια φωνὴ ἀκούγεται πού λέει:

—Μπράβο, Κότ Κόντακ!

Ὁ Ναπολέοντας, μὲ τὴ γρηγοράδα τῆς ἀστραπῆς, σχεδὸν χωρὶς νὰ τόνε νιώσει κανεὶς, τρέχει στὴν πόρτα, σπρώχνει τοὺς ἀνθρώπους πού βρέθηκαν μπροστὸ του, βγαίνει στὸ δρόμο καὶ γίνεται ἄφαντος μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

ταυρομάχος

Τὰ ρολόγια τῆς Νέας Ἰόρκης χτυποῦν ἔντεκα. Τὴν ὥρα πού μέσα στὸ ἵπποδρόμιο, ὅπου ἡμᾶστε λίγο πρωτύτερα, ὁ κόσμος χάνοντας κάθε ἐλπίδα, πῶς θὰ ξαναβγεῖ ὁ Ναπολέοντας, φεύγει λυπημένος καὶ κατσοφιασμένος, στοὺς ἔρημους δρόμους τῆς Νέας Ἰόρκης ἓνας σκοτεινὸς ἡσκιὸς ἀκολουθεῖ ἡ, ἂς ποῦμε καλύτερα, κυνηγᾷ κάποιον ἄλλον ἡσκιὸ ἀκόμα πιὸ σκοτεινὸ.

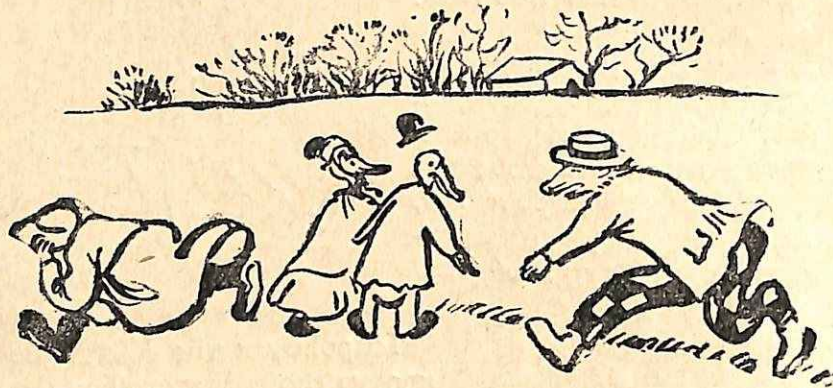
“Ὅπως θὰ τὸ ἔχετε κιόλας καταλάβει, ἀγαπητοί μου, καὶ

Τὴ στιγμὴ πού ἐτοιμάζεται γιὰ τὶς ἀκροβασίες του ...

θὰ τὸ καταλαβαίνετε κάθε φορά πού γίνεται λόγος γιὰ ἓνα τέ-
τιο παράξενο ζευγάρι, αὐτὲς οἱ δυὸ σκιές ἦταν ὁ Σέρ Χάρυ
Κόντακ μπροστὰ καὶ ὁ τετράποδος Σέρλοκ Χόλμς ἀπὸ πίσω,
πού, ἀφοῦ ἔβγαλε τὴ μάσκα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιπάλου
του, ἀκολουθεῖ μέσα στους δρόμους πιστὰ τὰ βήματα του.

Ἄς ἀφήσουμε αὐτοὺς τοὺς δυὸ, τὸν ἓνα πού κυνηγᾷ καὶ τὸν
ἄλλο πού τὸν κυνηγοῦνε, γιατί ὁ θεὸς μονάχα ξαίρει γιὰ ποῦ τὸ
ἔχουνε βάλει. Καὶ ὅταν αὐτὸ τὸ κυνήγι πάρει τέλος, τοὺς ξανα-
βρίσκουμε πάλι.

*Ένας ἡσκιὸς κυνηγᾷ ἓνα ἄλλου ἡσκιὸ.

*Ένα ἀδιάκοπο σύρε κι ἔλα βασιλεύει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄.

Ἄ, πόση χάρη, ἀγαπητοί μου μικροὶ ἀναγνώστες, πρέπει νὰ
μᾶς χρωστᾶτε, πού στὸ τέλος τοῦ ἀμέσως παραπάνω κεφαλαίου,
σᾶς δώσαμε τὴ συμβουλή ν' ἀφήσετε τὸν ἀκούραστο Σέρλοκ
Χόλμς τῶν τετραπόδων ν' ἀκολουθεῖ, σὰ νὰ ἦταν ἡ σκιά του, τὸ
Σέρ Χάρυ Κὸτ Κόντακ! Θὰ ἦσαστε ὑποχρεωμένοι, χωρὶς αὐτὴ
τὴ συμβουλή, ν' ἀνεβείτε στους οὐρανοξύστες τῆς Νέας Ὑόρκης,
τὰ τρέξετε στους μακρινούς της δρόμους, νὰ περάσετε ποτάμια,
νὰ διαβεῖτε πολλές φορές τὸν καταράχτη τοῦ Νιαγάρα, νὰ πᾶτε
σὲ διάφορες πολιτείες καὶ διάφορα χωριά, νὰ δοκιμάσετε περιπέ-
τειες καὶ στὸ τέλος νὰ κατασταλάξετε ὕστερα ἀπὸ ἐννιά ὥρες
πάλι στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου τώρα ξαναβρίσκουμε τοὺς δυὸ
θανάσιμους ἐχθρούς.

Ὁ βασιλιάς τῶν ζώων εἶχε χάσει ἄλλη μιὰ φορά τὰ ἴχνη τοῦ
κ. πρώην Νομάρχου. Μὰ ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἀλγεβρικοὺς ὑπολο-
γισμοὺς πού ἔκανε, $\alpha + \beta + \gamma + \chi = 0$, κατόρθωσε νὰ βγάλει τὸ
συμπέρασμα, πὼς ὁ ἄνθρωπος του δὲν μπορούσε παρὰ νὰ ξανα-
πάει στὴ Νέα Ὑόρκη. Μεταμορφώνεται λοιπὸν σὲ χαμάλη, πη-
γαίνει στὴν προκυμαία καὶ ἐκεῖ ἀρχίζει νὰ περπατεῖ ἀπάνω
κάτω μὲ ἀληθινὰ ἀξιοθαύμαστη ὑπομονή.

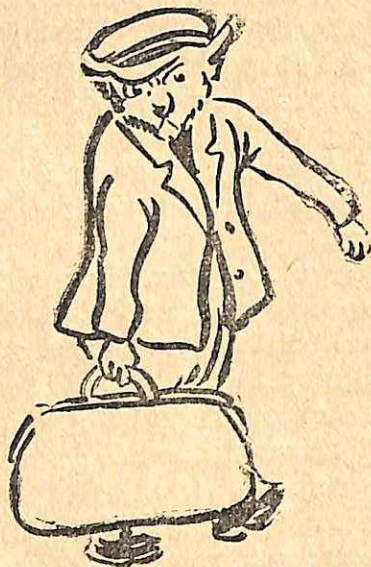
Τρεῖς σωστὲς ὥρες καὶ 25' δὲν εἶδε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ λιμάνι
καὶ τὴ θάλασσα... Ἐκεῖ κάτω, στὸ κατὰστρομα τοῦ ὑπερω-
κεανείου «Λεβιάθαν» (τῆς ἐταιρίας, Ἄνωνυμος Ἐταιρία Ζώων

μέ κεφάλαιο 15,000,000,000,000 δολάρια) που τὸ φουγάρο του βγάζει μαῦρο καπνὸ, βρίσκεται αὐτὴ τῆ στιγμῇ ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Σέρ Μπόϊ Λόμς Τάκλ.

«Θὰ ἔρθει ἐκεῖνος; Δὲ θὰ ἔρθει;»

Γίνονται οἱ τελευταῖες προετοιμασίες γιὰ τὴν ἀναχώρηση. Ἐνα ἀδιάκοπο σύρε κι ἔλα βασιλεύει ἀπὸ τὸ πλοῖο στὴν ἀποβάθρα καὶ ἀπὸ τὴν ἀποβάθρα στὸ πλοῖο. Ἐξαφνα ὁ τετράποδος Σέρλοκ Χόλμς, πού δὲν ξεχνάει οὔτε μιὰ στιγμῇ τὴ δουλειά του, γίνεται ἄφαντος ἀρπάζοντας στὰ χέρια μιὰ βαλίτσα ἀπὸ κάποια γωνιά ὅπου τὴν εἶχε κρυμμένη: θὰ εἶχε πολὺ καλὸ μάτι ἐκεῖνος πού θὰ κατόρθωνε νὰ τὸν γνωρίσει κάτω ἀπὸ ἕνα πλουσιότατο κοστούμι—λοντρέζικο κόψιμο—μὲ ἕνα ποῦρο μιὰ σπιθαμὴ μακρὺ καὶ δυὸ πόντους χοντρὸ στὸ στόμα, μ' ἕνα μονογυάλι στὸ μάτι καὶ μὲ κάτι θεόρατα λαμπερὰ διαμάντια στὰ μαρκετίγια του.

Ἡ αἰτία πού ἔχει μεταμορφωθεῖ ἔτσι, ποιά φαντάζεστε πὼς εἶναι; Τούτη: Ὁ Μπόϊ Λόμς Τάκλ, μὲ τὸ

Γίνεται ἄφαντος μὲ μιὰ βαλίτσα..

Μ' ἕνα ποῦρο στὸ στόμα.

διαβολεμένο του μάτι, εἶχε ξεχωρίσει, μέσα στὸ πλῆθος τῶν περιέργων πού κοιτούσανε τὸ πλοῖο, κάτω ἀπὸ πλουσιότατα κοστούμια τὴν ὁμορφὴ τὴ Λαίδη Χάρυ Κὸτ Κόντακ καὶ τίς χαριτωμένες τίς μαῖμοῦδες τίς κόρες της.

«Ὁ ἄνθρωπος μου εἶναι δῶ», εἶπε μόνος του ὁ ἀστυνομικὸς κι ἐτοιμάστηκε ἀμέσως νὰ μπαρκαριστεῖ γιὰ τὸ Λονδίνο. Ὡστε ἡ κωμωδία σιμώνει στὸ τέλος της.

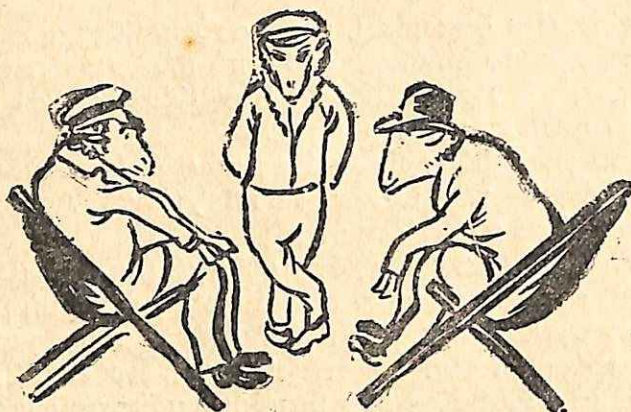
Στὴν ἀρχὴ τοῦ στενοῦ περάσματος, ὅπου ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸ μῶλο στὸ πλοῖο, στέκεται ὁ ψευτοτζέντλεμαν. Φαίνεται σὰ νὰ μὴ βλέπει μέσα ἀπὸ τὸ μονογυάλι του τίποτ' ἄλλο παρὰ τοὺς γαλανοὺς καπνοὺς τοῦ πούρου του. Νὰ ἐξετάζει κανεῖς, ἕνα ἕνα, 2313 ζῶα, πού εἶναι ἔτοιμα ν' ἀνεβοῦνε στὸ βαπόρι, κυρίες τοῦ καλύτερου κόσμου καὶ κυρίου ἀπὸ τὸ ἀφρόγαλα τῆς κοινωνίας τῶν ζώων, δὲν εἶναι βέβαια εὐκολο πράμα. Ὅμως ποιὸς μέσα σ' ὅλους ἐκεῖνους τοὺς πλούσιους καὶ τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ἀρσενικοὺς καὶ τοὺς θηλυκοὺς, νὰ εἶναι ἄραγε ὁ Σέρ Χάρυ Κὸτ Κόντακ;

Ἡ σφυρίχτρα τοῦ πλοίου ἀκούστηκε καὶ τρίτη φορά. Οἱ ἀργοπορημένοι ταχύνουν τὸ βῆμα τους. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶναι κάποιος, πού μόλις τὰ καταφέρνει καὶ προχωρεῖ μέσα στὸ πλῆθος. Ὅμως γιατί αὐτὸς τραβάει τὴν προσοχὴ τοῦ Μπόϊ Λόμς Τάκλ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους;

Νὰ ποιά εἶναι ἡ ἀπάντηση σ' αὐτὴ τὴν ἀπορία:

Προτοῦ ὁ ἄνθρωπος αὐτός—θέλω νὰ πῶ αὐτὸ τὸ τετράποδο—ἀφήσει τὴν προκυμαία, γύρισε κι ἔριξε μιὰ τελευταία ματιὰ, ματιὰ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, στὴ Λαίδη Χάρυ Κὸτ Κόντακ καὶ τίς κόρες της κι αὐτὲς ἔβγαλαν τὰ μαντήλια τους, γιὰ νὰ σκουπίσουν τὰ δάκρια τους. Αὐτὴ ἡ συγκινητικὴ σκηνὴ δὲν ξέφυγε ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ Σέρλοκ Χόλμς. Χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ ὁ φίλος μας, κόβει ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ μπλόκ του, γράφει κάτι ἱερογλυφικὲς λέξεις, τίς δίνει σ' ἕναν ὑπάλληλο καὶ μπαίνει στὸ βαπόρι σφυρίζοντας.

Τὸ πλοῖο εἶναι ἔτοιμο. Ἡ σφυρίχτρα σφύριξε γιὰ τελευταία φορά. Ὁ «Λεβιάθαν» τραβάει τίς ἀγγυρες του καὶ ξεκινάει. Ἡ στιγμὴ εἶναι τρομερὰ συγκινητικὴ. Ὅλοι οἱ ταξιδιώτες βρισκότανε στὸ κατὰστρωμα καὶ ἀνεμίζοντας τὰ μαντήλια τους ἀποχαιρετοῦνε τοὺς συγγενεῖς τους, πού στέκονται μὲ τὰ δάκρια στὰ μάτια στὴν ἀποβάθρα.

Τὰ πρόβατα μιλοῦν γιὰ τὸ τράστ.

κατάστρωμα καὶ ἄλλοι κάθονται συντροφιές συντροφιές καὶ συζητοῦνε. Τὰ πρόβατα μιλοῦνε γιὰ τὸ τράστ τοῦ μαλλιού, πού λογαριάζουνε νὰ ὀργανώσουν, καὶ ἄλλοι γιὰ ἄλλα σπουδαῖα ζητήματα. Ὁ φίλος μας ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἔχει ἄλλη, ὀλότελα διαφορετικὴ ἐργασία στὸ νού του. Καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα δὲν παύει νὰ συλλογίζεται καὶ νὰ κανονίζει μὲ τὸ νού του μὲ ποιὸ τρόπο ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσει. Ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ παρουσιαστῆι στὸν πλοίαρχο τοῦ «Λεβιάθαν», ἓνα γερόλυκο τῆς θάλασσας ὄνομα καὶ πράμα. Αὐτὸς εἶχε πιά ἀπὸ συνήθεια ὄλους τοὺς ἀνθρώπους τὸ ἴδιο καὶ τοὺς δεχότανε χωρὶς πολλὰ πολλὰ κομπλιμέντα. Καὶ ὅμως, μόλις μαθαίνει πὼς ἔχει μπροστὰ του τὸν Μπόϊ Λόμς Τάκλ,

Ὁ πλοίαρχος τοῦ «Λεβιάθαν» βγάζει ἀμέσως τὸ κασκέτο του.

Τώρα ὅμως ἡ προκυμαία ἔχει χαθεῖ πιά γιὰ τοὺς ταξιδιώτες, καὶ ὄλοι τοὺς κοιτάζουνε, πὼς θὰ περάσουνε πιὸ καλὰ καὶ πιὸ ἀναπαυτικὰ τὸ ταξίδι τους. Ἄλλοι κατεβαίνουνε στὶς καμπίνες τους, ἄλλοι σεργιανίζουν ἀπάνω στὸ

τὸ βασιλιά τῶν τετραπόδων, τὸν ξακουσμένο τετράποδο Σέρλοκ Χόλμς, τότε... ὦ, τότε βγάζει ἀμέσως τὸ κασκέτο του, πού ἔμοιαζε σὰ φυτεμένο στὸ κρανίο του, κάνει τὰ πάντα γιὰ νὰ φανεῖ χρήσιμος σ' ἐκεῖνον πού... πού ἀπ' αὐτόν... πού γι' αὐτόν—χάνει τὸ νῆμα τῶν ιδεῶν του—ἔχει τὴν τιμὴ νὰ εἶναι ὁ πιὸ ταπεινὸς κοὶ πρόθυμος δούλος...

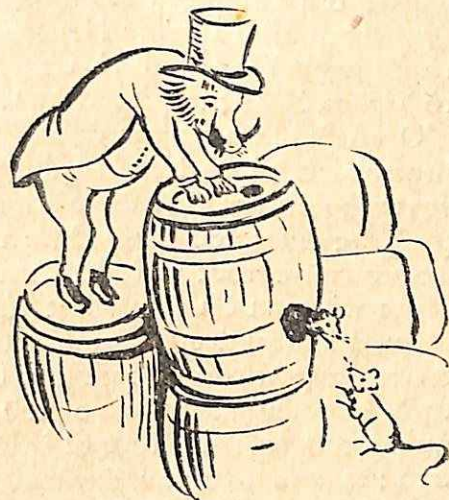
Ὁ ἀστυνομικὸς τότε ἔβαλε τὸν πλοίαρχο νὰ τοῦ ὑποσχεθεῖ πὼς θὰ κρατήσῃ τὴ σιωπὴ τοῦ τάφου καὶ πὼς θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ γυρίζει παντοῦ μέσα στὸ πλοῖο, παίρνοντας ὅποια μορφή θέλει, σὲ ὅποια καὶ νὰ εἶναι ὥρα τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νύχτας. Ἦταν ἀνάγκη νὰ ἔχει τὸν ἀνθρωπὸ του ὄλη τὴν ὥρα μπροστὰ στὰ μάτια του.

Καὶ ὅμως!

Νά, πού μιὰ μέρα, κάνοντας τὸ συνισθισμένο γύρο του μέσα στὸ βαπόρι, δὲν κατορθώνει νὰ βρεῖ πουθενά πιά τὸ φίλο του τὸν κ. πρώην Νομάρχη. Τοῦ κάκου ψάχνει σ' ὅλες τὶς καμπίνες, τοῦ κάκου τριγυρίζει ἀπὸ τὰ μαγεριά ὡς τὴ γέφυρα, ἀπὸ τὶς μηχανές ὡς τ' ἀμπάρια. Τοῦ κάκου κοιτάζει μέσα σ' ὅλα τὰ βαρέλια καὶ σ' ὅλα τὰ κιβώτια.

Ὁ πίθηκος καὶ νομάρχης ἔχει γίνῃ ἀφαντος. Ἄν ὁ ἀστυνομικὸς μας πίστευε τῇ Σολομωνικῇ, θὰ ἔλεγε χωρὶς ἄλλο πὼς αὐτὴ ἡ ἐξαφάνιση ἦταν ἔργο μαγικὸ καὶ συνεργία τοῦ διαβόλου. Μὰ ὁ Σέρλοκ Χόλμς κάθε ἄλλο βάνει μὲ τὸ νού, παρὰ ὑπερφυσικὰ πράματα καὶ κοιτάζει τὰ ὅσα γίνονται νὰ τὰ ἐξηγῆι μονάχα μὲ φυσικὲς αἰτίες.

Πὼς ὁ Σέρ Χάρυ Κότ Κόντακ εἶχε κατορθώσει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ «Λεβιάθαν», τὴν ὥρα πού βρισκότανε 30 μίλια μακριὰ ἀπὸ τὴ στεριά, χωρὶς βάρκα, ἀφοῦ σὲ κάθε κίνηση πού γινότανε ὅτις

Τοῦ κάκου κοιτάζει μέσα στὰ βαρέλια.

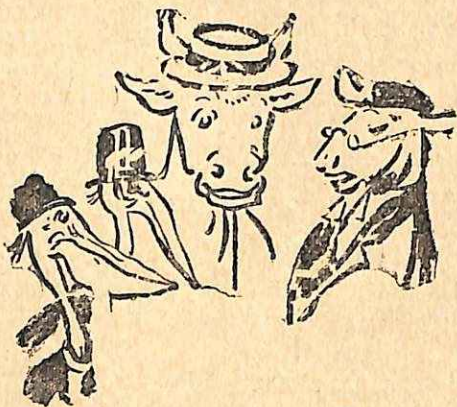
βάρκες ο βασιλιάς των τετραπόδων ήτανε πάντα μπροστά; Συμπέρασμα: ο πρώην Νομάρχης έπρεπε να είχε αλλάξει μόνο το εξωτερικό του και το να τότε ξεμασκαρέψει δεν ήτανε για το Σέρλοκ Χόλμς παρά ένα απλό παιχνιδάκι.

Ο «Λεβιάθαν» με τον ασύρματο του βρισκότανε σ'αδιάκοπη επικοινωνία με τη Νέα Υόρκη, για να μαθαίνει τα νέα του χρηματιστηρίου και ό,τι άλλο σπουδαίο γινότανε στον κόσμο. Οί επιβάτες όμως του «Λεβιάθαν» περνούσαν ώρες γεμάτες αγωνία. Φανταστείτε τους κι εσείς. Συνηθισμένοι αυτοί να καταβροχθίζουνε πέντε κι έξι έφημερίδες την ημέρα, ήτανε τώρα υποχρεωμένοι, να περιμένουνε, φανταστείτε, για να διαβάσουνε τα νέα σ'ένα μαυροπίνακα, γραμένα σιγά σιγά, γράμμα με γράμμα, από κάποιον καλλιγράφο του βαποριοῦ. Τον τρίτη λοιπόν ημέρα του ταξιδιού τους οί επιβάτες του «Λεβιάθαν» διαβάσανε στο μαυροπίνακα την ακόλουθη είδηση:

«Ο Μπόϊ Λόμς Τάκλ, ο περίφημος τετράποδος Σέρλοκ Χόλμς, αυτοχειριάστηκε μέσα στο σπίτι του σήμερα ή ώρα 3 και 2' και 5'' 8)9 ύστερα από κάποια άποτυχία του.»

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

«Ο δοξασμένος αστυνομικός Μπόϊ Λόμς Τάκλ τίναξε τα μυαλά του στον άέρα με περιστροφή σήμερα ή ώρα 3 και 2' και 5'' 8)9.»

«Η ζωή μέσα στο πλοίο είχε παραλύσει.»

Μια πέτρα που πέφτει σε λίμνη με βατράχους δε θα έφερνε τόση παραχή και τόση ανησυχία, όση έφερε τουτο το ραδιογράφημα στους επιβάτες του βαποριοῦ. Όλοι λυποῦνται, όλοι δακρύζουν, όλοι κάτι έχουνε να ψιθυρίσουν, όλοι τον κλαίνε τον άνθρωπο. Από τις πιό ψηλές κορφές των καταρτιών, όπου βρίσκονται οί βάρδιες, ίσαμε κάτω στα μηχανοστάσια, όπου πάνε κι έρχονται οί θερ-

μαστές και οί μηχανικοί, τρέχει και άπλώνεται και σκορπίζεται ή είδηση. Και για λίγες στιγμές ή ζωή μέσα στο πλοίο έχει πάθει σωστή παραλυσία.

Ευτυχώς ό γερολύκος ό πλοίαρχος με λίγα φρόνιμα λόγια

βάζει πάλι τάξη μέσα στο βαπόρι... Όσο για τους ταξιδιώτες, αυτοί μαζεύτηκαν άλλοι εδώ, άλλοι εκεί και άρχισαν να διηγιοῦνται διάφορες ιστορίες, ψεύτικες και άληθινές, από την ζωή του τετράποδου Σέρλοκ Χόλμς, που είχε τόσο τραγικά τελειώσει.

«Έχουνε σχηματίσει κύκλο πολλοί περιέργοι.»

Όλοι έχουνε την ιδέα, πώς ό δύστυχος νεκρός ήτανε θύμα της έπιστήμης και πώς αίτία της αυτοχτονίας του Μπόϊ Λόμς Τάκλ ήταν ή νευραστένεια.

Στο κατάστρωμα, γύρο από την πολυθρόνα, όπου καθότανε ράθυμα ξαπλωμένος ένας τέλειος τζέντλεμαν, έχουνε σχηματίσει κύκλο πολλοί περιέργοι: Στέκουνε και άφουγκράζονται τον κομψό κύριο, που τους διηγείται διάφορα έξυπνα ανέκδοτα από τη ζωή του μακαρίτη του αστυνομικοῦ. Μά αυτός, ενώ μιλεί, δεν παρατάει με το μάτι του ούτε μία στιγμή έναν Άμερικάνο που, όλότελα άφοσιωμένος στη διήγηση, χαϊδεύει μηχανικά όλη την ώρα το μούσι του.

Σε μία στιγμή το μούσι του μένει στο χέρι.

Κάποια ώρα διηγείται για κείνο τὸ κωμικοτραγικὸ περιστατικὸ τοῦ ἀερόστατου στὴ Βοϊδόπολη καὶ ἄξαφνα βλέπει τὸν Ἀμερικάνο ν'ἀλλάζει ὅλα τὰ χρώματα τοῦ οὐράνιου τόξου καὶ νὰ χαϊδεύει τὸ μούσι του τόσο νευρικά, ὥστε σὲ μιὰ στιγμή τοῦ μένει ὀλάκερο τὸ μούσι στὸ χέρι.

« Ὅλα πηγαίνουν καλά », συλλογίζεται ὁ τζέντλεμαν.

Ὅμως γιὰ κείνον ποὺ εἶχε τόσο ξαφνικὰ χωριστεῖ ἀπὸ τὸ μούσι του τὰ πράγματα δὲν πήγαιναν καθόλου καλά. Γιατί, ἀφοῦ μὲ πολλὴ δυσκολία κατόρθωσε νὰ κρύψει ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον αὐτὸ τὸ γελοῖο ξεκόλλημα τοῦ μουσιοῦ του—ὁ τζέντλεμαν, ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα του δὲν ἄφηνε νὰ τοῦ ξεφύγει οὔτε ἡ παραμικρότερη κίνηση—ἀφοῦ λοιπὸν μόλις κατόρθωσε νὰ κρύψει ἐκεῖνο τὸ ξεκόλλημα, ἔτρεξε γρήγορα στὴν καμπίνα του καὶ ἔσφιξε μὲ τὰ δύο του χέρια τὸ κεφάλι του, γιατί φοβότανε μήπως τοῦ φύγει τὸ λογικὸ του. Πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε κατορθώσει νὰ μάθει ἐκείνη τὴν ἀληθινὴ ἀεροναυτικὴ Ὀδύσεια του καὶ τὴνε διηγότανε μὲ ὅλα τῆς τὰ καθέκαστα; Ἦτανε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ διάβολος... ὁ διάβολος! χὰ, χὰ, χὰ! ἀφοῦ δὲν τότε πίστευε πῶς ὑπάρχει!... Μήπως λοιπὸν ἦτανε ἐκεῖνος... ὁ ἄλλος; ἢ μήπως εἶχε χάσει τὸ μυαλό του;... ὄχι, ποιὸς ξαίρει... καὶ ὅμως ἂν ἦταν ἐκεῖνος;..

«Λοιπὸν» εἶπε μὲ ἀπόφαση ὁ κ. πρώην Νομάρχης (τὸ ἔχετε καταλάβει βέβαια πῶς ἦταν αὐτός) «λοιπὸν ἂν εἶναι αὐτός, τόσο τὸ χειρότερο γι'αὐτόνε... Νὰ μὲ ἀφήσει ἡσυχο εἰδεμὴ...»

Κατὰ τοὺς σίγουρους λογαριασμοὺς ποὺ ἔκανε ὁ πλοίαρχος, τώρα τὸ βαπόρι δὲν ἤθελε ἀκόμα γιὰ νὰ φτάσει στὴν Ἀγγλία παρὰ μόνο 71 ὥρες 58' καὶ 25', ὅσο βέβαια δὲ θὰ τύχαινε καμιὰ ἀναποδιά ποὺ νὰ κάμει τὸ «Λεβιάθαν» νὰ χάσει τὸ ρεκόρ του καὶ τὸ γερόλυκο νὰ χάσει τὴν καλή του τὴ φήμη. Καὶ μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ λύπη ὁ πλοίαρχος κοίταζε δυὸ μαῦρες κηλίδες τὴ μιὰ στὸν οὐρανὸ καὶ τὴν ἄλλη στὴ θάλασσα, ποὺ ὅλο καὶ πρὸ αὐτὲς ζύγωνε τὸ βαπόρι του.

Μέσα στὸ πλοῖο δὲν ἀκουγόταν ἄλλος θόρυβος ἀπὸ τὸ ρυθμικὸ γτύπημα τῆς μηχανῆς καὶ τὰ ρυθμικὰ ροχαλητὰ τῶν ταξιδιωτῶν, ποὺ κοιμόντανε μέσα στὶς καμπίνες.

Μόνο ὁ τετράποδος Σέρλοκ Χόλμς δὲν κοιμότανε παρὰ μόνο μὲ τὸ ἓνα μάτι!

Ἐξαφνα ὁ φίλος μας ἀκούει ἓνα σιγανὸ βῆμα. Ἡ πόρτα τῆς καμπίνας του ἀνοίγει καὶ μέσα στὸ σκοτάδι μόλις ξεχωρίζει ἓναν ἦσκιο. Μιὰ καρδιά ἀκούγεται, ποὺ χτυπάει δυνατότερα καὶ γρηγορότερα ἀπὸ τὸ κανονικὸ. Μὰ αὐτὴ ἡ καρδιά δὲν εἶναι τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ἀκούει σιγανὰ βήματα. Νιώθει πῶς κάποιος ζυγώνει στὸ κρεβάτι του. Ἐξαφνα τὸ ἠλεκτρικὸ λαμπάκι ἀνάβει καὶ ὁ Σέρ Μπόϊ Λὸμς Τάκλ μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι φωνάζει:

—Κάνετε λάθος, κυρία μου!

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή μιὰ σιλουέτα τρομαγμένης γυναίκας προχωρεῖ στὴν πόρτα καὶ χάνεται.

«Τί διάβολο!» μουρμουρίζει ὁ ἀστυνομικὸς κλείνοντας τὴν πόρτα. Ἐγὼ ξαίρω, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ἀνατροφή, ὅταν ζυπνοῦν ἓναν κύριο ποὺ κοιμάται, καὶ ἂν ἀκόμα δὲν τοῦ ζητήσουνε συγνώμη, τουλάχιστο τοῦ κλείνουνε τὴν πόρτα.

Ὁ Μπόϊ Λὸμς Τάκλ τὸν ξαναπαίρνει, μὰ μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ ἀνάμενο—προφύλαξη περιττή, γιατί τοῦ Σέρ Χάρν Κὸτ Κόντακ οὔτε τοῦ πέρασε πιά στὸ νου νὰ ξαναπάει ἐκείνη τὴ νύχτα.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἡ γυναίκα ποὺ εἶχε κάμει τὴν ἐπίθεση πῆγε στὴν καμπίνα, κλειδώθηκε μέσα, πέταξε χάμω τὸ μαχαίρι, ποὺ τῆς εἶχε φανεῖ ἄχρηστο, καὶ ψιθύρισε:

«Αὐτὸ δὲν τὸ περιμένα... Μὰ κι ἐσύ μὴ μὲ περιμένεις, Μπόϊ Λὸμς Τάκλ... Ἐχω ἄλλον τρόπο γιὰ νὰ ἐνεργήσω... χὰ, χὰ, χὰ!»
Ἐκείνη τὴ στιγμή εἶχε ἀρχίσει κιόλας ὁ τρομερὸς βρόντος καὶ τὰ ἀπαίσιο βουϊτό, μιᾶς ἀνεπάντευξης φουρτούνας.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς

Κάνετε λάθος, κυρία μου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ΄.

Ἡ μεγάλη καὶ ἀπροσδόκητη φουρτούνα, πού ξέσπασε τὴν ὥρα πού ὅλοι βρισκόντανε στὴν ἀναπαυτικὴ ἀγγαλιὰ τοῦ Μορφέα, κάνει τοὺς ταξιδιωτὲς νὰ πεταχτοῦν ἀπάνω τρελοὶ ἀπὸ τρόμο. Γιατὶ ἀπὸ τὸν ὕπνο πᾶνε νὰ μποῦνε στὸ θάνατο. Μισόγδυτοι, μὲ φωνές καὶ μὲ κλάματα, τρέχουν ἐδῶ κι ἐκεῖ. Τὰ ἠλεκτρικά, πού ἔχουν ἀναφτεῖ κατὰ διαταγὴ τοῦ πλοιάρχου, παρουσιάζουνε στὰ μάτια ὄλων κάτι θεόρατα κύματα, πού μουγγρίζουνε δαιμονισμένα!... Νὰ θελήσει κανεὶς νὰ περιγράψει τὴν ταραχὴ πού εἶχε πιάσει τοὺς ταξιδιωτὲς καὶ τὶς ἀπελπισμένους προσπάθειες πού ἔκοναν, θὰ ἦτανε τρέλα...

Μὲ στεντόρεια φωνὴ ὁ γερόλυκος προστάζει:

—Πετάξτε ὅλοι τὶς ἀποσκευές σας στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ ἐλαφρώσει τὸ πλοῖο! Θὰ ἔχει νὰ κάμει μὲ μένα ὅποιος τυχὸν παρακούσει τὴ διαταγὴ μου!

Μόνο ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ Μπόϊ Λὸμς Τὰκλ θυσιάζουν τὰ πάντα, γιὰ νὰ κάνουν τὸ χρέος τους. Ὁ ἕνας προσέχει νὰ γίνουν αὐτὰ πού προστάζει καὶ ὁ ἄλλος προσέχει τὸν «ἄνθρωπο» του.

Οἱ ταξιδιωτὲς δίνουνε γροθιές καὶ μπάτσους.

Ἐνας τρομερὸς κρότος ἀκούγεται... Τὸ πλοῖο, πού τιναζότανε καὶ σερνόταν ἐδῶ κι ἐκεῖ, σὰν ἕνα παιχνίδι στὴ μανιὰ τοῦ ἀέρα καὶ τοῦ νεροῦ, σὲ μιὰ τραγικὴ στιγμή, μαζί μ'ἕνα ξέσπασμα ἀπὸ ξεφωνητὰ καὶ κλάματα τῶν ἐπιβατῶν, χτυπάει πάνω σ'ἕνα θεόρατο παγοβούνι, πού εἶχε συρθεῖ ὡς ἐκεῖ ἀπὸ τὴν παγωμένη θάλασσα.

—Ὅλοι στὶς βάρκες! ἀκούγεται μιὰ κραυγὴ. Οἱ ναῦτες λύνουνε τὶς βάρκες καὶ προσπαθοῦνε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀραιώσουνε κομμάτι τὸν κόσμο, πού σπρώχνεται γύρω τους.

Ἡ μέρα, πού ἀρχίζει, ρίχνει τὸ φῶς τῆς σ'αὐτὲς τὶς ἄγριες καὶ φοβερὲς σκηνές. Οἱ ταξιδιωτὲς, τρελοὶ ἀπὸ φόβο, ὀρμοῦνε στὶς βάρκες μὲ βάρβαρον ἐγωϊσμό· δίνουνε γροθιές καὶ μπάτσους, γιὰ ν'ανοίξουνε δρόμο καὶ νὰ περάσουνε πρῶτοι.

«Ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴ ζωὴ!...» ἔβγαλε τὸ φιλοσοφικὸ συμπέρασμα ὁ ἀστυνομικὸς.

Πρέπει ὅμως νὰ προσθέσουμε γιὰ τιμὴ τῶν ζώων, πὼς δίπλα σ'αὐτὰ τὰ τόσο λυπηρὰ ἔργα τοῦ ἐγωϊσμοῦ, μπορεῖ κανεὶς ν'ἀναφέρει καὶ κάμποσα ἱπποτικὰ ἀντραγαθήματα. Βόδια, ἐλέφαντες, ὀλάκερο τὸ πλήρωμα τοῦ βαποριοῦ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μπόϊ Λὸμς Τὰκλ δείχτηκαν ἥρωες. Τοῦτος μάλιστα στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἐπιβατῶν ξεπερνοῦσε ἀκόμα τοὺς ναῦτες τοῦ βαποριοῦ. Ὅμως στὸ μεταξύ δὲν ξεχνοῦσε καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴ του ἀποστολὴ. Κι ἔτσι μπόρεσε νὰ βεβαιωθεῖ, πὼς ὁ κ. πρῶην Νομάρχης, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐλεεινὴ, μὰ μάταιη ἐπίθεση, πού τοῦ εἶχε κάμει ἐκείνη τὴ νύχτα, εἶχε λησμονήσει —εἶχε βλέπετε τόσες σκοτοῦρες ὁ ἄνθρωπος— νὰ βγάλει τὰ γυναικεῖα φουστάνια, πού εἶχε φορέσει.

Γρήγορα γρήγορα ὁ κ. πρῶην βάζει σ'ἕνα πέτσινο σάκκα τὰ σπουδαιότερα γι'αὐτόνε χαρτιὰ καὶ τρέμοντας, ὅπως ὅλοι οἱ κακοὶ ἄνθρωποι μπροστὰ στὸ θάνατο, ἀφήνει νὰ τόνε σηκώσουν καὶ νὰ τόνε κατεβάσουνε στὴ βάρκα.

Ἦτανε καιρὸς. Γιατὶ τὰ νερὰ μουγγρίζοντας μπαίνουν ἀπὸ τὶς τρύπες πού ἔχουν ἀνοίξει στὸ πλοῖο καὶ σφυρίζουν ἀπαίσια.

—Κάμετε γρήγορα! φωνάζει ὁ θαλασσόλυκος.

Ὁ Μπόϊ Λὸμς Τὰκλ κάνει μιὰ βουτιὰ καὶ γίνεται ἀφαντος γιὰ μιὰ στιγμή. Σὲ λίγο ξαναφαίνεται ἀρκετὰ μέτρα πιοῦ πέρα καὶ τραβᾷ πρὸς τὸ μέρος τῆς βάρκας τοῦ κ. πρῶην Νομάρχης, πού

Βάζει σ'ἕνα σάκκο τὰ χαρτιὰ του...

‘Ο Τάκλ κάνει μιὰ βουτιά.

πόδια στην κουπαστή της ίσα ίσα πίσω από τον πρώην Νομάρχη.

‘Ο κ. πρώην γυρίζει πίσω, βλέπει τον αστυνομικό που είχε ξνασηκωθεί λίγο στα μπροστινά του πόδια και μουρμουρίζει μέσα από τὰ δόντια:

«Νάτος πάλι!»

Και προτού προφτάσει κανείς να τον ἐμποδίσει, σηκώνει τὸ μαχαίρι του και χτυπᾷ τὸν αστυνομικό σκύλο, πὺ πέφτοντας πάλι στὸ νερὸ εἶχε κατορθώσει νὰ πάρει μαζί του τὸ σάκκο μὲ τὰ πολύτιμα χαρτιά τοῦ ἀντιπάλου του.

—Τὰ χαρτιά μου!.. Σῶστε μου τὰ χαρτιά μου!... φωνάζει ὁ κ. πρώην Νομάρχης ὄχι παραγμένος τόσο γιὰ τὸ ἐγκλημα του, ὅσο γιὰ τὰ σπουδαῖα χαρτιά, πὺ εἶχε μέσα στὸν πέτσινε σάκκο... Δίνω χίλια δολάρια σ’ ὅποιον..

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὴ φράση του. Ἐνας ναύτης πηδάει καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό.

—Ἐλεεινέ! φωνάζει μὲ μανία...

—Ἐλεος!.. ἔλεος!...

—Δὲν ἔχει ἔλεος γι’ αὐτὸ τὸ τέρας! φωνάζουν οἱ ἐπιβάτες. Στὴ θάλασσα! στὴ θάλασσα!...

—Τράβα λοιπὸν ν’ ἀνταμώσεις τὸ θῦμα σου! φώναξε πάλι ὁ ναύτης καὶ μὲ τὰ δυνατά του τὰ χέρια τινάζει ὄξω ἀπὸ τὴ βάρκα τὸ δολοφόνο. Δυὸ στιγμὲς μόνο χρειάστηκαν, γιὰ νὰ συμπληρωθεῖ ὅλη ἡ τραγωδία.

μὴ βλέποντας πουθενὰ τὸν ἐχθρὸ του εἶχε ἀρχίσει νὰ ἡσυχάζει μὲ τὴν ἐλπίδα, πὺς θὰ εἶχε πνιγεῖ.

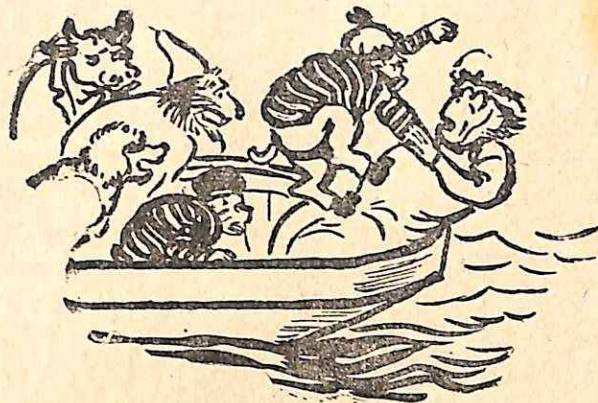
‘Ο γενναῖος σκύλος παλεύει ἡρωϊκότατα μὲ τὰ μανιασμένα κύματα, πὺ τότε χτυποῦνε καὶ τότε τυφλώνουν. Στὸ τέλος κατορθώνει νὰ φτάσει στὴ βάρκα καὶ ν’ ἀκουμπήσει τὰ δυὸ του μπροστινὰ

Ἄπὸ τὸ «Λεβιάθαν» δὲν ἔχουν ἀπομείνει παρὰ μερικὰ σανίδια, ἀδειανὰ κιβώτια καὶ μερικὰ βαρέλια σκορπισμένα κι ἔρμαια μέσα στῶν κυμάτων τὴν ἀδιάκοπη μανία. Σὲ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ξύλινα ἀπομεινάρια ἓνας ναυαγὸς κρατιέται μὲ ὅλη τὴ δύναμη, πὺ δίνει

στὴ ζωὴ ἢ ἀπελπισία. Ὁρρε παλεύει... Δὲ θέλει νὰ πεθάνει.. Ὅχι! ὄχι!... θέλει νὰ ζήσει!... Ὁμως, ἀλοίμονο! ἡ δύναμη του παραλεῖ καί, ὅσο πὺ φτάνει τὸ μάτι του, δὲ βλέπει τίποτα ἄλλο ἐξὸν ἀπὸ τὰ κύματα καὶ τὰ συντρίμματα, πὺ ἀνεβοκατεβαίνουνε μαζί του. Τὰ χέρια του χαλαρώνουν, τὰ μάτια του κλείνουν καὶ γίνεται κι αὐτὸς ἓνα ἄψυχο πράμα. Μὰ ὦ ἐλπίδα! καὶ ὦ εὐτυχία! Μέσα στὴ νάρκη, ὅπου βρίσκεται, νιώθει κάποιον νὰ τὸν ἀρπάζει, νὰ τὸν βάζει στὴ ράχη του καὶ νὰ κολυμπᾷ... Τραβοῦνε μακριά, πολὺ μακριά. Ὁ ἀνέλπιστος σωτήρας του κάτι τοῦ λέει. Μὰ αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀπαντήσει.

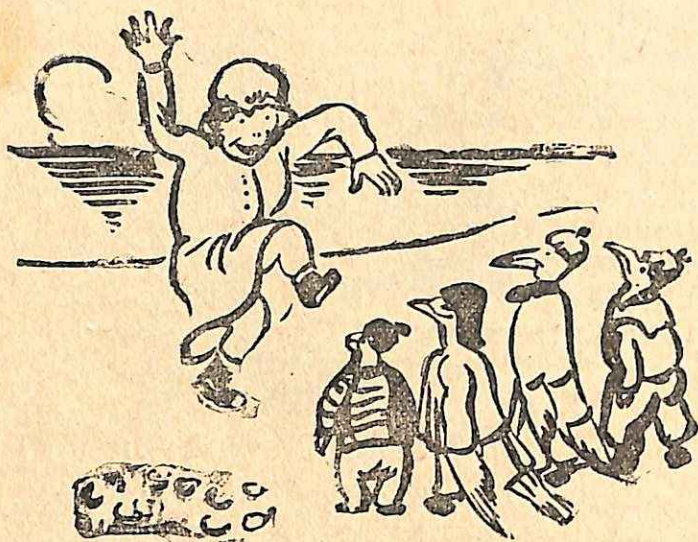

Σ’ ἓνα ἀπὸ τὰ ξύλινα ἀπομεινάρια ἓνας ναυαγὸς... θε πάλι στὸν ἑαυτὸ του

—Τράβα ν’ ἀνταμώσεις τὸ θῦμα σου!

Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια ὅλα τοῦτα ἢ πλάσματα τῆς φαντασίας τὴν ὥρα τοῦ θανάτου; Ὅχι. Κάποιος ἄγνωστος, μὲ μεγάλο βέβαια κόπο, κατορθώσε νὰ τὸν βγάλει σὲ κάποια ἀκρογιαλιά. Ὅταν ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα, ὁ ναυαγὸς ἤρ-

— Αρχίζει να χορεύει με μανία.

Και μπροστά σε κάτι θαλασσοπούλια, που ήταν οι μόνοι μάρτυρες αυτής της σκηνής ο Σέρ Χάρυ Κότ Κόντακ (γιατί αυτός ήταν) αρχίζει να χορεύει με μανία έναν αμερικάνικο χορό, αφήνοντας έτσι να ξεσπάσει όλη του η χαρά για τη σωτηρία του.

Πέρασαν μερικές βδομάδες από το τραγικό ναυάγιο του «Λεβιάθαν», που στοίχισε τη ζωή 1333 τετραπόδων και 769 διπόδων κι ένα θησαυρό από δολάρια στην εταιρία του «Λεβιάθαν» για αποζημίωση στις χήρες και στα όρφανά εκείνων που πνίγηκαν. Δέ σημειώνουμε εδώ το ποσό, για να μη δώσουμε την εντύπωση, πώς της κάνουμε ρεκλάμα της εταιρίας. Όμως σ'ας φτάνει, πιστεύουμε, ή διαβεβαίωση μας, πώς η εταιρία αυτή έβγαλε πολλούς και μεγάλους σάκκους με δολάρια από τα χρηματοκιβώτια της.

Ο Σέρ Χάρυ Κότ Κόντακ ζει τώρα πια με ήσυχια κι ευτυχισμένος. Ο Σέρλοκ Χόλμς δεν υπάρχει πια, γιατί, κατά που έγραψε η εφημερίδα «Τρίποδη Χήνα», τον είχε βρει ο αρχισυν-

δεν κατάλαβε στην αρχή, γιατί και πώς είχε βρεθεί σ' εκείνη τη μεριά. Μά σε λίγο αρχίζει να συγκεντρώνει σιγά σιγά τη θύμηση του κι ξαφνα πετάγεται άπάνω και φωνάζει:

—Σώθηκα! ... Σώθηκα διπλά! ... Δική μου άνοιγεται ή ζωή μπροστά μου!

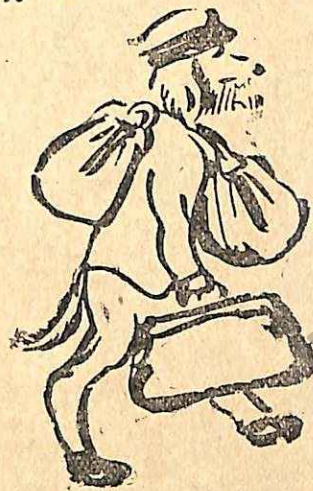
τάχτης της σε κάποιο απόμερο άκρογιάλι πεταγμένον εκεί από τα κύματα και τον είχανε θάψει στο νεκροταφείο του πιό κοντινού χωριού. Σε διάστημα λιγότερο από 48 ώρες ο πρώην Νομάρχης εξαργυρώνει όλη την κολοσσιαία περιουσία, που είχε κλέψει σ' εκείνη τη γνωστή έσπερίδα της Γουρνόπολης και έτοιμάζεται να φύγει για το Βέλγιο. Εκεί λογαριάζει να περάσει τα τελευταία χρόνια της ζωής του με ήσυχια, άνάπαψη και άργια. Γιατί είχε, βλέπετε, αρκετά δουλέψει ο άνθρωπος ως εκείνητην ώρα!

Εικοσιοχτώ ακριβώς τράπεζες εξαργυρώνουν κάθε μέρα, από το πρωί ως το βράδι, τα διάφορα πολύτιμα πράματα. Παίρνει το άνθος των χαμάληδων, για να κουβαλήσει τα χρήματα, που τραβάει από τις τράπεζες και να τα πάει σ' ένα σπίτι, που είχε νοικιάσει επίτηδες γι' αυτό το σκοπό στη «Βασιλική Λωφόρο». Ο Σέρ Χάρυ Κότ Κόντακ είχε τοποθετήσει εκεί μέσα κάτι σιδερένια χρηματοκιβώτια, που

ήτανε των αδυνάτων ν' άνοιχτούνε και από τον πιό επιτήδειο κλέφτη.

Το άνθος των χαμάληδων, ένας σκύλος με μεγάλα κρεμασμένα αυτιά, δέ θέλησε ποτέ να μάθει τί είχανε μέσα κείνες οι βαριές βαλίτσες που κουβαλούσε, αν και ήτανε πάντα σε θέση να του τ'ο πεί.

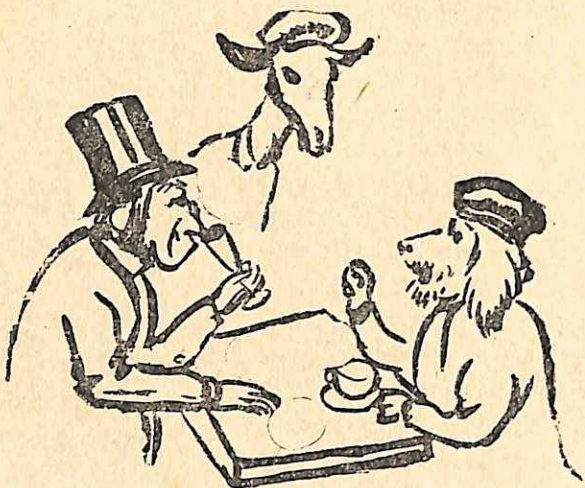
—Αύριο, του είπε ένα βράδι ο πρώην Νομάρχης, αύριο, φίλτατε μου, θά κάμουμε το τελευταίο μας ταξιδάκι... Είμαι πολύ εύχαριστημένος από σένα... πάρα πολύ εύχαριστημένος... Θά σε πληρώσω βασιλικά για την υπηρεσία σου. Ως τόσο άς μπορούμε σ' αυτό το μπάρ να πάρουμε ένα ποτήρι ούισκι...

Δέ θέλησε ποτέ να μάθει τί είχανε μέσα οι βαλίτσες...

Το άνθος των χαμάληδων.

Δέν παράγγειλε παρά ένα τσαΐ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ὁ Σέρ Χάρυ Κόντ Κόντακ πῆρε καὶ τὴν ἑκατοστὴ δωδέκατη δόση. Μὲ μεγάλη προφύλαξη, γιὰ ν' ἀποφύγει τ' ἀδιάκοπα βλέμματα, τὴν ἔβαλε στὴ βαλίτσα μὲ τίς τετραπλῆς κλειδαριές καὶ τὴ φόρτωσε στοὺς γερούς ὤμους τοῦ πιστοῦ του συνεργάτη.

—Καὶ τώρα δρόμο! τοῦ εἶπε γελώντας ὁ κ. πρώην Νομάρχης.

Ὅμως ἔξαφνα σὲ μιὰ διασταύρωση, ὅπου ἦτανε μαζεμένα αὐτοκίνητα, ποδήλατα, ἀμάξια καὶ διάφορα ἄλλα τροχοφόρα, ὁ κουβαλητὴς τῆς βαλίτσας χάνεται. Φανταστεῖτε τὴν ἀπελπισία τοῦ Σέρ Χάρυ πού ἀρχίζει νὰ τρέχει καὶ νὰ φωνάζει:

—Πιάστε τὸν κλέφτη!

Ἐνα ἀστυνομικὸ μπουλντόκ τὸν ἀρπάζει.

Τὸ περίεργο ὅμως εἶναι πὼς ὁ σπουδαῖος αὐτὸς βοηθός του δέν παράγγειλε παρά ἓνα τσαΐ καὶ μάλιστα χωρὶς ζάχαρη. Ἐνῶ ὁ Σέρ Χάρυ κατέβασε ἀρκετὰ ποτήρια σπῖρτο, σὲ τρόπο πού κατὰ τὰ μεσάνυχτα βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τόνε πᾶει κρατώντας στὸ σπῖτι του ὁ κουβαλητὴς τῶν θησαυρῶν του.

Πάντα τρέχοντας ὁ ἄπιστος θησαυροφύλακας πᾶει καὶ πέφτει στὰ χέρια ἑνὸς ἀστυνομικοῦ μπουλντόκ, πού τὸν ἀρπάζει ἀμέσως ἀπὸ τὸν σβέρκο. Τὸν πηγαίνει θριαμβευτικὰ στὸ κοντινὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, ὅπου δέν ἀργεῖ νὰ φτάσει καὶ ὁ Σέρ Χάρυ. Μόλις μπαίνει, μὲ μιὰ κίνηση πού χαρακτηρίζει τέλεια τὸν παραδόπιστο ἄνθρωπο σηκώνει τὸ χέρι του, γιὰ νὰ πάρει τὴ βαλίτσα. Ὁ κλέφτης ὅμως—πὼς διάολο εἶχε κερδίσει τόσο τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Σέρ Χάρυ, τοῦ πιὸ μεγάλου κλέφτη!—ξεκλειδώνει γρήγορα τὴ βαλίτσα καὶ τότε ὅλοι πού ἦταν ἐκεῖ εἶδαν ἓνα καταράχτη ἀπὸ χρυσάφι νὰ χύνεται στὸ πάτωμα. Οἱ λύκοι, οἱ σκύλοι καὶ τὰ μουλάρια ἀκόμα τῆς ἀστυνομίας τὰ χάνουνε βλέποντας αὐτὸ τὸν πλοῦτο. Σὰ λιμασμένος ὁ πρώην Νομάρχης ἐτοιμάζεται νὰ ριχτεῖ στοὺς θησαυροὺς του. Μὰ ἡ φωνὴ ἐκείνου, πού τοῦ κουβαλοῦσε πρὶν τὴ βαλίτσα, τόνε κάνει νὰ σταθεῖ σὰν νὰ τόνε χτύπησε ἀστροπελέκι:

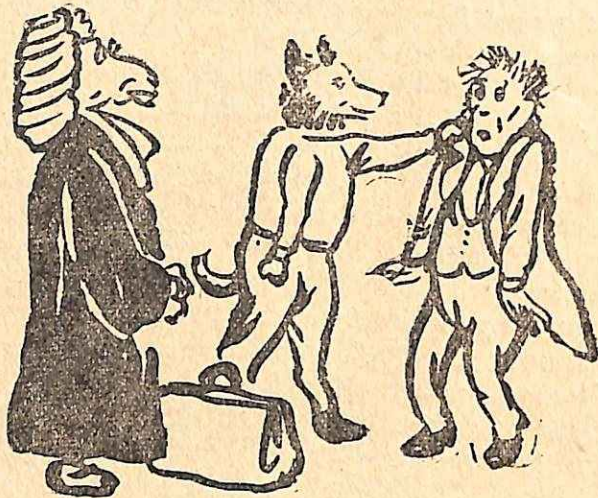
—Κάτω τὰ χέρια!

Τὴν ἴδια ὥρα, τὸ ἴδιο πρόσωπο δίνει στὸν ἀστυνόμο—ἓνα γαϊδαρο μὲ γυαλιὰ—μιὰ ση- **ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ**
μείωση, ὅπου ἦτανε γρα- **ΙΑΤΡΟΣ**
μένα μὲ ὅλα τὰ καθέκαστα **ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΒΑΝΕΙΣΤΗΡΙΟΥ**
τὰ διάφορα πράματα, πού **ΙΩΑΝΝΗΣ Δ.**
εἶχανε παρθεῖ σ' ἐκείνη τὴν **Α**
περίφημη γουρουνοπολιτική **Ν**
γιορτή. **Κ**

Ὅλοι μέσα στὸ ἀστυνομικὸ γραφεῖο κοιτάζονται ἀπορημένοι. Καὶ ἡ ἀπορία τους αὐτὴ μεταμορφώνεται σὲ τρόμο τὴ στιγμή ὅπου ὁ κουβαλητὴς τῆς βαλίτσας, πού δέν ἦτανε τίποτα ἄλλο παρά ἓνας ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, σηκώνοντας τὸ ἓνα του πόδι πιάνει ἀπὸ τὸν ὦμο τὸν κύριο τοῦ θησαυροῦ καὶ τοῦ λέει:

—Κάτω τὰ χέρια!

—Σε συλλαμβάνω!

Ο Σέρ Χάρυ Κότ Κόντακ, έμα είδε πώς όλα ήτανε χαμένα, αρχίζει ένα πρωτάκουστον άγώνα: άστυνομικά μπουλντόκ, καταφέρνει μερικά γερά χτυπήματα σε τέσσερις άλλους και, νικητής και τροπαιούχος, βγαίνει τρέχοντας από το τμήμα.

—Έχουμε 50' 2" 9)10 ως πού να φύγει το βαπόρι, λέει ο βασιλιάς των τετραπόδων, κοιτάζοντας το ρολόϊ του. Στο μεταξύ άσ πάμε στο σπίτι, πού έχει νοικιάσει ο κλέφτης. Πρώτα άπ' όλα όμως άσ πάει ένας να τηλεγραφήσει στους Γουρουνοπολίτες, πώς όλα πάνε καλά και θα τελειώσουν άσκημα για τον Σέρ Χάρυ Κότ Κόντακ.

Σ' αυτό το διάστημα ο λεγάμενος Σέρ Χάρυ είχε τρέξει όσο

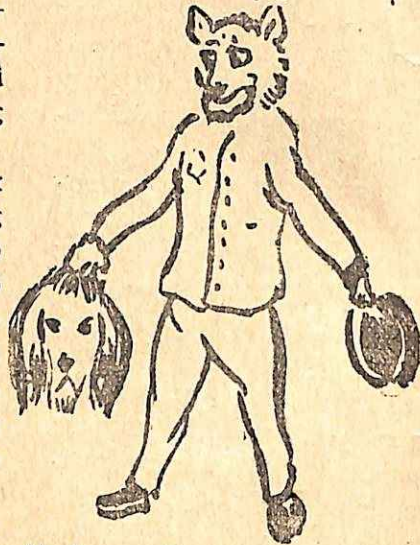
—Στο όνομα του νόμου, Σέρ Χάρυ Κότ Κόντακ, σε συλλαμβάνω.

—Έμένα; ... Έμένα;

—Ναί, έσάς, κύριε!

—Κάνετε λάθος!

—Λοιπόν, Σέρ Χάρυ Κότ Κόντακ, δεν αναγνωρίζεις εκείνον πού θέλησες δυο φορές να δολοφονήσεις; ρωτάει ο άστυνομικός υπάλληλος βγάζοντας τη μάσκα του.

—Δεν αναγνωρίζεις εκείνον πού ήθελες να δολοφονήσεις;

Νικητής και τροπαιούχος...

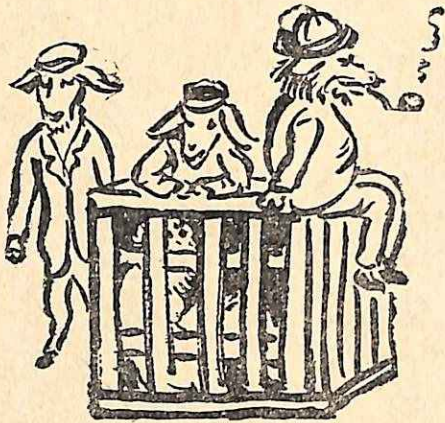
μπορούσε πιο γρήγορα στο μέγαρο του, όπου τότε πρόσμεναν τα χρηματοκιβώτια με τα πλούτη του... μα νά, τα βρίσκει τριγυρισμένα από το Σέρλοκ Χόλμς και τους υπαλλήλους του, πού του κάκου παιδεύονται ν' άνοιξουνε τα διπλοτριπλοκλειδωμένα χρηματοκιβώτια· γιατί, αλοίμονο, τα κλειδιά είχανε χαθεί και οί κλειδαριές δεν άνοιγαν.

Όμως το πολυμήχανο μυαλό του Σέρλοκ Χόλμς άρχισε να δουλεύει, και σε λίγο ή δυνατή φωνή του άκούστηκε να λέει:

—Σε 6' και 1" το πολύ πρέπει να έχουν έρθει έδω σαρανταενιάμισι ζευγάρια βόδια με γερά κέρατα και άκόμη πιο γερό μέτωπο. Όλα αυτά σ' ένα μου γνέμα θα πέσουν άπάνω στα χρηματοκιβώτια και θα τα σπάσουν.

Γελάτε, έ; Και όμως, με όλο το κωμικό, πού έχουν αυτά τα λόγια, δεν πρέπει το πράμα να σάς φανεί παράξενο· γιατί όταν σε λίγο τα βόδια έπεσαν άπάνω στα σιδερένια κιβώτια, ο θησαυρός πού ήτανε μέσα ξεχύθηκε σαν Πακτωλός και πλημμύρισε το δωμάτιο. Το χρυσάφι βάλθηκε άμέσως μέσα σε σάκκους και πτάλθηκε όλόισα στους ιδιοκτήτες του, δηλαδή στους κάτοικους της Γουρουνόπολης.

Πολύ λοιπόν πριν να περάσουν τα 59' 2" 9)10, πού είχε όρίσει ο τετράποδος Σέρλοκ Χόλμς, ο κ. πρώην Νομάρχης ήτανε

*Ήτανε κλεισμένος σ'ένα στερεό κλουρί

τοῦ ἔριχναν οἱ Γουρουνοπολίτισσες καὶ τὰ Γουρουνοπολιτό-
πουλα ἀπ'ὄλα τὰ στολισμένα μπαλκόνια καὶ τὰ παραθύρια

πιασμένος καὶ κλεισμένος μέσα
σ' ἓνα ἀρκετὰ στερεὸ κλουρί.

Εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς τὸ πᾶ-
πῶς, ὅταν ὁ τετράποδος ὁ
Σέρλοκ Χόλμς γύρισε στὴ
Γουρουνόπολη, ὀλάκερη ἡ
πόλη τὸν ἀποθέωσε. Καθὼς
προχωροῦσε μέσα στὴν πόλη
περισσότερο συρμένος ἀπὸ
τὸ πλῆθος παρὰ περπατών-
τας, ἀναγκάστηκε νὰ σφίξει,
τὸ ἓνα ὑστερ'ἀπὸ τὸ ἄλλο,
1259,999 χέρια καὶ νὰ περά-
σει τοὺς δρόμους πατώντας
ἀπάνω στὰ λουλούδια, ποὺ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΤΟΥ

ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΚΟΓΓΟΥΡΝΤΑΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΓΟΥΡΝΤΑΝ

Ὁ Λάζαρος Μάριος Κουγγουρντόν, πού θά περιγράψουμε ὅσες τὶς περιπέτειες του, γεννήθηκε στὴ Μασσαλία στίς 13 τοῦ Ἀπρίλη τοῦ 1771. Ἀπὸ μικρὸ παιδί εἶχε γίνεи ναυτόπουλο. Ὅταν μεγάλωσε ἔγινε πλοίαρχος σ' ἓνα τρικάταρτο καράβι, πού τὸ ἔλεγαν «Παναγία». Καί οἱ περιπέτειες του ἦτανε τόσο πρωτάκουστες, ὥστε γρήγορα ἔγινε παντοῦ γνωστὸ τ' ὄνομα του.

Ο ΓΟΡΙΛΑΣ

Ἦτανε 15 τοῦ Αὐγούστου στὰ 1825, ἡμέρα τῆς Παναγίας. Γιὰ ἀπόγεμα ἀποφάσισα ν' ἀνεβῶ στὴν ἐκκλησιά, τὴν «Παναγία τὴν Προστάτρια», γιὰ νὰ θαμᾶσω ἀπὸ κεῖ πάνω τὸ ἔξοχο θέμα τῆς Μασσαλίας.

Ἀνέβαινα σιγὰ σιγὰ, ὅταν ξαφνικὰ ἄκουσα πίσω μου ὁμιλίες. Γυρίζω καί τί θαρρεῖτε πῶς βλέπω; Ἐνα ἀνοιχτὸ ἀμάξι πού τὸ γραβούσαν ἔξι ἄσπρα ἄλογα, ὅλα στολισμένα μὲ κρίνα. Μπροστὰ ὃ ἀμαξιάς, καθισμένος στὴ θέση του καί ντυμένος σὰ θεατρίνος, εἶχε στολίσει κι αὐτὸς τὸ στῆθος του μ' ἓνα μεγάλο μπουκέτο ἀπὸ κρίνα. Δυὸ λακέδες, κι αὐτοὶ κωμικὰ ντυμένοι, καθόντανε στὸ πίσω μέρος τοῦ ἀμαξιοῦ, στολισμένοι μὲ ὅμοια μπουκέτα, καί κρατοῦσαν ἐστὰ χέρια τους ἀναμένη ἀπὸ μιὰ λαμπάδα ψηλὴ σὰν τὸ μπόϊ τους.

Ἐξι ναῦτες κρατοῦσαν τ' ἄλογα ἀπὸ τὰ χαλινάρια καί δεκατέσσερις ἄλλοι σήκωναν τὸ ἀμάξι ἐστὰ χέρια...

Ἐξι ναῦτες κρατούσανε τ' ἄλογα ἀπὸ τὰ χαλινάρια καὶ δεκατέσσερις ἄλλοι σήκωναν τὸ ἀμάξι στὰ χέρια μὲ κάτι ξύλα, πού ἔχανε περάσει ἀπὸ κάτω.

Ὅμως τὸ πιὸ παράξενο ἀπ' ὅλα ἦταν ὁ ἐπιβάτης πού καθότανε στὸ ἀμάξι.

Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος καμιὰ πενηνταριά χρονῶ, μὲ κόκκινο καὶ γυαλιστερό πρόσωπο σὰ χάλκινη κατσαρόλα.

Φοροῦσε μιὰ γαλάζια ρεντιγγότα μὲ χρυσὰ κουμπιὰ κι ἓνα κίτρινο γιλέκο μὲ κεντημένα τριανταφυλλάκια. Ἡ γραβάτα του εἶχε ὅλα τὰ χρώματα τοῦ οὐράνιου τόξου. Τὸ καπέλο του ἦταν ἓνα πελώριο σταχτι κλάκ τοῦλάχιστο ἓνα μέτρο ψηλό. Καὶ αὐτός, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι πού πήγαιναν μαζί του, κρατοῦσε, μ' ὅλο πού φοροῦσε γάντια, μιὰ ἀναμένη λαμπάδα στὸ χέρι.

Ἐγώ, πού τὰ εἶχα ὀλότελα χαμένα μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ πρωτάκουστο θέαμα, γύρισα σὲ μιὰ γυναίκα, πού στεκότανε δίπλα μου καὶ τὴν κοίταξα μὲ τέτιο χαζὸ τρόπο, ὥστε αὐτὴ κατάλαβε τὴν ἀπορία μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Δὲν ξαίρεις τί εἶναι αὐτό;

— Μὰ τὴν πίστη μου! Πρῶτη φορὰ βλέπω τέτιο πράμα.

— Εἶναι ὁ πλοίαρχος Μάριος Κουγγουρντάν, πού τὸ ἔχει κάμει γάμα καὶ πηγαίνει μὲ τοὺς ναῦτες του στὴν Παναγία τὴν Προστάτρια.

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ἡ μόνη μου ἐπιθυμία ἦτανε νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ αὐτὸν τὸν παράξενο πλοίαρχο. Καὶ πραγματικὰ βρῆκα κάποιον καὶ μὲ σύστησε καὶ γίναμε σὲ λίγο φίλοι.

Ἡ πρώτη ἐρώτηση πού ἔκαμα στὸν πλοίαρχο Κουγγουρντάν, ἅμα τὸν ἔκαμα φίλο, ἦτανε γιὰ κείνο τὸ ἀμάξι μὲ τὶς λαμπάδες καὶ τὰ κρίνα.

— Ἡ 27 τοῦ Μάη τοῦ 1825 εἶναι μιὰ μέρα, πού θὰ μείνει πάντα γιὰ μένα ἀλησμόνητη, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Κουγγουρντάν. Βρισκόμουνα στὸ Γκαμπόν, παραθαλάσσια πόλη τοῦ γαλλικοῦ Κογγό, στὴν Ἀφρική, ὅπου εἶχα πάει, γιὰ νὰ παραλάβω ἓνα ρόρτωμα ἀπὸ διακόσιους μαῦρους. Τοὺς εἶχα μπαρκάρει καὶ δὲν περίμενα πιά παρά τὸν κατάλληλο ἄερα.

Στὶς 27 λοιπὸν τοῦ Μάη εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸ καράβι, γιὰ νὰ κάμω ἓναν περίπατο. Στὶς 5 ἡ ὥρα βρισκόμουνα καμιὰν ὥρα μακριά

ἀπὸ τὴ θάλασσα, στὴν ἀρχὴ ἑνὸς δάσου. Ἡ ζέστη ἦτανε τρομερὴ καὶ οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου ἔπεφταν ἀπάνω στὴ ράχη μου σὰ λουτρὸ ἀπὸ λιωμένο σίδηρο. Ἐξαφνα ἐκεῖ κοντὰ εἶδα νὰ τρέχει ἓνα ποτάμι. Ζαίρετε τί θὰ πεῖ νὰ βλέπει κανεὶς νερὸ καὶ ἦσκιο, ὅταν ἔχει 65 βαθμοὺς στὴ ράχη του; Τραβῶ λοιπὸν ἀμέσως κατὰ τὸ ποτάμι καί, μόλις φτάνω, ἀφήνω κατὰ γῆς τὸ τουφέκι μου, τὸ πιστόλι μου, τὸ σάκκο μου καὶ σκύβω ἀπὸ νερὸ καὶ πίνω μὲ μανία. Ἐφοῦσκωσα. Ὑστερα κάθουμαι στὸν ἦσκιο ἑνὸς δέντρου καὶ ἀνάβω τὸ τσιμποῦκι μου.

Εἶχα τελειώσει τὸ κάπνισμα μου, ὅταν ἀκούσα κοντὰ μου ἓναν κρότο ἀπὸ ξύλα πού ἔσπαζαν. Κοιτάζω καὶ βλέπω λίγα βήματα πάρα πέρα, στὴν εἴσοδο τοῦ δάσου, ἓναν καλοκαμωμένο ἀράπη, πού πολεμοῦσε νὰ φτιάσει, μοῦ φάνηκε, κάποιον σχεδία. Ἀπὸ τὸ ἀνάστημα του καὶ τὸ γερό του τὸ κορμὶ ἔκαμα τὸ λογαριασμό, πὼς θὰ κέρδιζα 2.500 φράγγα ἂν τότε πουλοῦσα.

Δὲν ξαίρω ἂν ἀκουσες ποτὲ πὼς πιάνουμε τοὺς μαῦρους. Μεταχειριζόμαστε τὸ λάσο. Ὅλοι οἱ ναῦτες μου τὴν ξαίρουν αὐτὴ τὴν τέχνη· ἐγὼ ὅμως ἔχω τὸ ρεκόρ. Ἀπὸ 25 βήματα ἀπόσταση δὲ μοῦ φεύγει μαῦρος!

Κοίταξα τὸ λάσο, πού κρεμότανε στὸν ὦμο μου. Δὲν εἶχα παρὰ νὰ πάω πιὸ κοντὰ στὸ μαῦρο. Ἐκαμα ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο γύρο, γιὰ νὰ μὴ μὲ πάρει εἶδηση καί, μόλις τόνε ζύγωσα, τύλιξα τὸ λάσο καλὰ στὸ χέρι μου καὶ τοῦ τὸ πέταξα. Τὸ λάσο πέτυχε καὶ τοῦ τύλιξε τὰ πόδια. Ὁ μαῦρος ὅμως δὲν ταραχτήκε καθόλου, παρὰ ἤσυχα ἤσυχα γύρισε καὶ μὲ κοίταξε.

Παναγία μου! Τί εἶχα κάμει! Δὲν ἦταν ἄνθρωπος, ἦτανε γορίλας!

Ἀμέσως ἔνωσα νὰ παγώνει τὸ κορμὶ μου καὶ τὸν κρύον ἰδρώτα νὰ τρέχει ἀπὸ τὸ μέτωπο μου.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὅλα ἦτανε χαμένα γιὰ μένα κι ἐμπιστεύτηκα τὴν ψυχὴ μου στὸ Θεό.

Ὁ γορίλας, ὀρθιος λίγα βήματα πιὸ πέρα ἀπὸ μένα, μὲ κοίταζε ἄγρια. Ἡ ἀνάσα του ἀκουγότανε σὰ φυσερὸ τοῦ σιδερούργου καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του, πού ὅλο τὸ ἀνοιγόκλεινε, παρουσιάστηκαν τέσσερα κάτασπρα καὶ σουβλερὰ δόντια, πού μ' ἔκαμαν νὰ συλλογιστῶ, πὼς δὲ θὰ γυρίσω πιά στὸ καράβι μου.

Και αρχίζει να περπατεί σέρνοντας κι έμένα μαζί του σαν σκυλάκι.

μεταξύ, εκείνο το τέρας ανοίγει τα πόδια του και κόβει το σκοινί σάμπως να ήτανε κλωστή. Ύστερα απλώνει το χέρι του, πιάνει την άκρη του λάσου και αρχίζει να περπατεί σέρνοντας κι έμένα μαζί του σαν σκυλάκι.

Δέν είχαμε κάμει δέκα βήματα, αυτός μπροστά κι εγώ από πίσω, και αναγκάστηκα να σταματήσω πέφτοντας άπάνω στον κορμό κάποιου δέντρου. Τότε ο γορίλας αρχίζει να φέρνει βόλτες το σκοινί και να με τυλίγει και σε μιά στιγμή ήταν έτοιμος να χυθεί καταπάνω μου. Από τον τρόπο μου φώναξα:

«Παναγία μου, αν με γλυτώσεις από τούτο το κακό, θα σου ανάψω ένα κερι χοντρό σαν το χέρι μου!»

Την ίδια στιγμή βρήκα το τσεκούρι μου κι έκοψα το σκοινί που με τριγύριζε και λευτερώθηκα. Αμέσως βάζω το χέρι στη μέση μου, για να βγάλω το πιστόλι μου. Διάβολε! δέν το είχα μαζί μου. Ο γορίλας ήτανε τώρα από την άλλη μεριά του δέν-

Δέν ξαίρω αν καταλαβαίνετε σε ποιά θέση βρισκόμουν εκείνη την ώρα. Η μιά άκρη του λάσου ήτανε τυλιγμένη στα πόδια του γορίλα και η άλλη άκρη ήτανε γύρο στο δεξί μου μπράτσο, όπως σας είπα, λίγο πιο πάνω. Έδοκίμασα στην αρχή να το ξετυλίξω από το χέρι μου, μα στάθηκε αδύνατο. «Α, είπα, να το κόψω με το τσεκούρι» και με το άριστο μου χέρι κάνω να πάρω το τσεκούρι μου. Όμως η ταραχή μου ήτανε τόση, που δέν μπορούσα να το βρω. Στο

67
 τρου. Δέν μπορούσα να δώ παρά μόνο το κεφάλι του, που το έβγαζε έξω από τη μιά μεριά, για να με βλέπει. Κρύφτηκα όσο μπορούσα καλύτερα και, κοιτάζοντας με την άκρη του ματιού μου, είδα πως και το θηρίο είχε κρυφτεί. Γιατί το κεφάλι του δέν φαινότανε πιά. Άκουσα όμως τα δόντια του να τρίζουν.

Η θέση μου ήτανε τρομερή. Συλλογιζόμουν, πως με την παραμικρή κίνηση που θα έκανα, εκείνο το τέρας θα ριχνόταν άπάνω μου. Ήτανε τρομερό.

«Παναγία μου, είπα τότε, κάμε να φύγω από τούτη τη θέση, και θ'ανάψω στη χάρη σου ένα κερι χοντρό σαν το πόδι μου!»

Αυτή τη στιγμή άρχισα να έρχομαι στα λογικά μου. «Πρέπει με κάθε τρόπο να πάρω το τουφέκι μου και να του φυτέψω μερικές σφαίρες στο κεφάλι» συλλογίστηκα. Μα πως να το κάμω;... Σιγά σιγά τραβιέμαι από το δέντρο, μα πριν κάμω λίγα βήματα, ο γορίλας βρίσκεται μπροστά μου. Χωρίς να καταλάβω κι εγώ γιατί—ίσως από την ταραχή μου—του κατεβάζω μιά με το τσεκούρι. Φαίνεται όμως πως το χτύπημα μου ήτανε τόσο αδύνατο, ώστε πριν φτάσει στο κορμί του, αυτός τέντωσε το χέρι του και έρπαξε το τσεκούρι μου από την κόψη. Το τραβώ με δύναμη και του κόβω το μικρό του το δάχτυλο!

Α! αγαπητέ μου, εκείνη τη στιγμή μου φάνηκε πως όλα ήτανε πιά χαμένα. Ο γορίλας σκύβει, κοιτάζει το κομένο του δάχτυλο, που έτρεχε αίμα κι εξαφνα σφίγγει τα χέρια του σε γροθιές και αρχίζει να δέρνει το στήθος του και να κάνει τέτοιους τρομερούς βρόντους, που θαρρούσες, πως χτυπούσανε μέσα του τριάντα τύμπανα. Ύστερα ανοίγει το στόμα του και βγάζει μιά τόσο δυνατή φωνή, που χρειάστηκε ν'άκουμπήσω σ'ένα δέντρο, για να μην πέσω λιπόθυμος.

«Παναγία μου!» είπα, πάλι «αν ξεφύγω από τούτη τη θέση, θ'ά-

Δέν μπορούσα να ιδώ παρά μόνο το κεφάλι του, που το έβγαζε έξω απ' τη μιά μεριά...

νεβῶ με ἀμάξι στὴν ἐκκλησιά σου, γιὰ νὰ σοῦ φέρω τέσσερις λαμπάδες.» Ὁ γορίλας ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιτάζει τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ δάχτυλο του. Βλέποντας τον ἔτσι ἀπασχολημένον με τὸ χέρι του, τρέχω ἐκεῖ ποὺ ἦτανε τὰ ὄπλα μου. Καὶ κείνη τῆ στιγμῆ συλλογίστηκα, πὼς ἄδικα εἶχα τάξει πράματα στὴν Παναγία καὶ πὼς δὲν ἦτανε λόγος νὰ κάμω τόσα ἔξοδα. Μὰ δὲν εἶχα κάμει λίγα βήματα καὶ νά, κάποιος με τραβᾶει ἀπὸ τὸ σακκάκι μου. Ἦταν ὁ γορίλας... Ὅμως με τῆ φόρα, ποὺ εἶχα πάρει, τὸ πάνινο σακκάκι μου σκίζεται καὶ τοῦ μένει τὸ μισὸ στὰ χέρια.

Αὐτὴ τῆ φορὰ εἶχα σωθεῖ. Ἀρχισα νὰ τρέχω πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦτανε τὸ τουφέκι μου. Εὐτυχῶς τὰ πιστόλια μου εἶχα προφτάσει νὰ τὰ πάρω. Βρισκόμουν τεσσερα βήματα μακριὰ ἀπὸ τὸ τουφέκι μου, μὰ ἐκείνη τῆ στιγμῆ ἄκουσα ἕναν τρομερὸ θόρυβο ἀπὸ κλαδιά, ποὺ σπάζανε καὶ εἶδα τὸ θηρίο νὰ πηδᾷ ἀπάνω στὴν καραμπίνα μου.

Τότε μπόρεσα νὰ δῶ καὶ νὰ νιώσω ὅλη του τῆ βρώμα καὶ τὴν ἀποφορά. Κάποτε εἶχα ἀγοράσει ἕνα παλιὸ ἀρκουδοτόμαρο. Ἔ, λοιπὸν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ἐκεῖνο τὸ τομάρι ἦτανε πιὸ καθαρό ἀπὸ τοῦ γορίλα, ποὺ ἦταν ὅλο γεμάτο χρώματα, λάσπες, φύλλα, ξερόκλαδα καὶ διάφορες βρώμες. Τὸ μοῦτρο του, φίλε μου, ἦτανε πιὸ σιχαμερὸ καὶ εἶχε πιὸ πολλὲς ζαρωματὲς κι ἀπὸ τίς μούμιες, ποὺ βλέπει κανεὶς στὰ διάφορα μουσεῖα.

Ἐγὼ ὅμως, στὸ μεταξύ, εἶχα φτάσει ὡς τὰ πιστόλια μου καὶ βρῆκα γρήγορα τὴν ψυχραιμία μου.

«Τώρα θὰ σοῦ δείξω» συλλογίστηκα «τί μπορεῖ νὰ κάμει ὁ Μάρκος Κουγγουρντάν, ὅταν ἔχει στὰ χέρια του ἕνα ζευγάρι πιστόλια».

Ὁ γορίλας ἦτανε καθισμένος τεσσερα πέντε βήματα πιὸ πέρα καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ τουφέκι μου. Ἀρπάζω τὸ ἕνα πιστόλι καὶ με μιά εὐχαρίστηση, ποὺ μπορεῖτε νὰ τῆνε φανταστεῖτε, τότε σημαδεύω στὸ μέτωπο. Τραβῶ τῆ σκανδάλη, ὁ λύκος πέφτει... Πάφ! Τὸ πιστόλι δὲν παίρνει φωτιά.

Παίρνω τὸ δεύτερο πιστόλι, σημαδεύω, τραβῶ καί... δὲν κάνω τίποτα, γιατί πάλι τὸ πιστόλι δὲν ἔπιασε.

Εἶχανε βραχεῖ.

Στὸ μεταξύ ὁ γορίλας παίρνει τὸ τουφέκι μου καὶ τὸ γυρίζει

κατὰ πάνω μου με τὴν κἀνα γυρισμένη στὸ στῆθος του. Ἐκείνη τῆ στιγμῆ εἶδα μέσα ἀπὸ τὰ δέντρα τὸ καράβι μου νὰ ταλαντεύεται ἀπὸ τὴν αὔρα ποὺ φυσοῦσε καὶ μάλιστα εἶδα ἕνα ναύτη ἀνεβασμένο σ' ἕνα κατάρτι. Πρὶν ἀπὸ ἕνα λεπτὸ εἶχα τὴν ἰδέα,

πὼς εἶχα σωθεῖ καὶ πὼς γρήγορα θὰ ξανάβρισκα τοὺς ναῦτες μου. Μὰ τώρα πάλι ἤμουνα στὴ διάθεση τοῦ τρομεροῦ γορίλα.

Γονάτισα καὶ με τὰ χέρια σηκωμένα στὸν οὐρανὸ, εἶπα:

«Παναγία μου, γλύτωσε με ἀπὸ τὴ συντροφιά αὐτουνοῦ τοῦ σιχαμεροῦ ζώου καὶ θὰ βάλω ἀντὶ γιὰ φανάρι στὸ ἀμάξι δυὸ μεγάλες λαμπάδες ἀναμένες.

Ὁ γορίλας εἶχε πέσει κι αὐτὸς στὰ γόνατα καὶ σήκωνε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ.

«Θεέ μου, μήπως εἶναι καὶ τοῦτος ὁ πίθηκος χριστιανός;» εἶπα.

Σιγὰ σιγὰ πῆρα μ'αὐτὸ θάρρος καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα μιὰ φωνὴ μέσα μου νὰ μοῦ λέει:

«Καπετὰν Κουγγουρντάν, κοίταξε νὰ τοῦ βρεῖς τὸ σφυγμό!»

«Τί πάει νὰ πεῖ νὰ τοῦ βρῶ τὸ σφυγμό;» εἶπα μόνος μου.

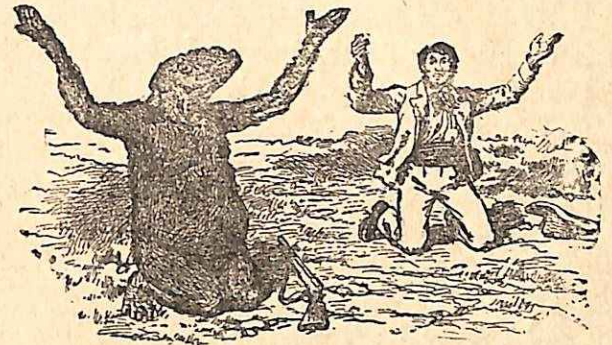
—Θέλεις μωρὲ χρήματα;» λέω τοῦ γορίλα. «Νά!» καὶ τοῦ πέταξα μιὰ δεκάρα. Μὰ αὐτὸς δὲν τῆνε καταδέχτηκε· μοῦ τῆ γύρισε πίσω κι ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστά.

«Παναγία μου!» φώναξα «πέντε ἄλογα καὶ τρεῖς ναῦτες με βελάδες θὰ βάλω στὸ ἀμάξι σου!» καὶ σταύρωσα τὰ χέρια. Ὁ γορίλας σταύρωσε κι αὐτὸς τὰ δικά του.

«Κοίταξε νὰ τοῦ βρεῖς τὸ σφυγμό!» εἶπε πάλι ἡ φωνή.

Ἔκαμα ἕνα βῆμα μπροστά, ἔκαμα καὶ ὁ γορίλας ἄλλο ἕνα.

«Παναγία μου, ἔξι ἄλογα!» εἶπα μέσα μου.

γορίλας εἶχε πέσει κι αὐτὸς στὰ γόνατα καὶ σήκωνε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ.

Έκαμα ένα βήμα αριστερά, έκαμε και ο γορίλας ένα βήμα δεξιά κι έτσι βρέθηκε πιό κοντά μου.

«Παναγίτσα μου, βάζω άσπρα άλογα, αν τα προτιμάς!», λέω δυνατά αυτή τη φορά.

Ο γορίλας μούγγρισε κάτι μέσ' από τα δόντια του.

«Και στολισμένα με κρίνα!» πρόσθεσα. «Και ο άμαξάς το ίδιο!»

Ο γορίλας μούγγρισε πάλι.

«Κοίτα να τοῦ βρείς το σφυγμό!» λέει πάντα η φωνή μέσα μου.

Ο γορίλας ζύγωνε. Δεν ήτανε πια παρά δυο βήματα μακριά από μένα.

«Ο άμαξάς και οι λακέδες θα έχουν από ένα μπουκέτο κρίνα στο στήθος τους!»

Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα τί γινόταν. Στην άγωνία μου δεν είχα προσέξει, πώς από την αρχή εκείνος ο πίθηκος έκανε πάντα πιστά ό,τι έκανα κι εγώ. Βάζω το τσιμπούκι μου με θάρρος στο στόμα, βάζει και ο γορίλας στο στόμα του ένα ξερό ξύλο.

«Ε, ξαίρεις λοιπόν τί έγινε, φίλε μου; Άρχισα να περπατώ προς

τά πίσω, άρχισε κι ο γορίλας να πηγαίνει κι αυτός πίσω. Όμως δεν είχε κάμει ούτε δέκα βήματα κι εξαφνα το ζώο πέφτει πίσω από έναν γκρεμό, που σχηματιζόταν σ' εκείνο το μέρος της ακροποταμιᾶς και σκοτώνεται. Τοῦ είχα βρεί το σφυγμό.

—Πώς δηλαδή; Ποιός ήταν ο σφυγμός; ρώτησα εγώ τον πλοίαρχο.

—Δεν το κατάλαβες; μου λέει:

—Όχι!

—Η μίμηση.

Βάζω το τσιμπούκι μου με θάρρος στο στόμα, βάζει και ο γορίλας στο στόμα του ένα ξερό ξύλο.

Ένα πρωί ο πλοίαρχος χτύπησε την πόρτα μου. Τοῦ άνοιξα και τότε ρώτησα:

—Τί καλό άεράκι σε φέρνει έδω, καπετάνιε;

—Οὔφ! Έσκασα, μου άποκρίθηκε. Θέλω ν'άνασάνω λίγον καθαρό άέρα. Ήρθα να σε παρακαλέσω να κάμουμε μαζί έναν περίπατο.

—Κάθισε, τοῦ λέω.

Ο πλοίαρχος κάθισε σε μιὰ καρέκλα με τρόπο ανθρώπου πολύ κουρασμένου, έπιασε το κεφάλι του κι έμεινε ακίνητος και άμίλητος. Τόσο λυπημένο και τόσο συλλογισμένο δεν τον είχα δει ποτέ μου.

—Τί έχεις, καπετάνιε; τότε ρωτώ. Φαίνεσαι τόσο στενοχωρημένος! Στενοχώρια και Κουγγουρντάν ταιριάζουνε ποτέ;

—Έχεις δίκιο, μου άποκρίνεται μηχανικά ο Κουγγουρντάν. Μά σήμερα είναι 25 τοῦ Μάρτη. Δεν είναι έτσι;

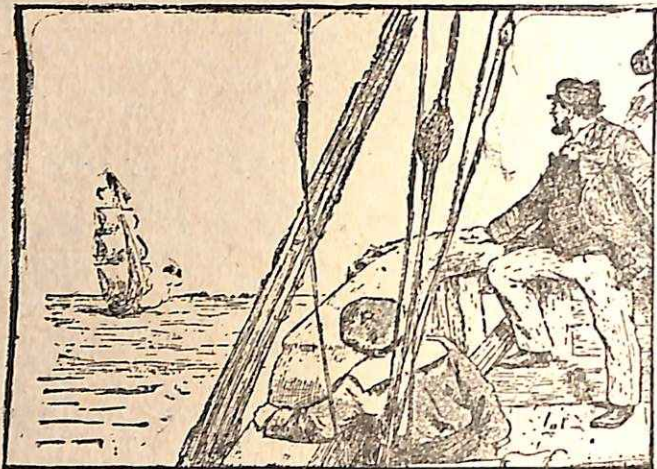
—Ναί, μα τί μ'αυτό; Μήπως σου θυμίζει το θάνατο κανενός δικού σου;

—Αυτό θα ήτανε το λιγότερο· γιατί θα τον είχα τώρα ξεχασμένο. Κάτι άλλο, πιό φριχτό, μου έχει τύχει.

—Δεν το πιστεύω.

—Θα σου πω και θα κρίνεις αν έχω άδικο.

Στις 25 τοῦ Μάρτη στα 1802, ταξίδευα με το καράβι μου από τη Νέα Όρλεάνη της Βορεινῆς Άμερικῆς στο Περναμπούκο τῆς Βραζιλίας. Στις πέντε η ώρα, το βράδι, μόλις είχαμε άρχισει να τρώμε εγώ και ο δεύτερος πλοίαρχος, παρουσιάζεται ένας ναύτης και μάς λέει, πώς κάπου εκεί πολὺ κοντά μας είχε φανεί ένα άλλο καράβι, που έρχότανε, λέει, προς το μέρος μας. Χωρίς να χάσω καιρό, σηκώθηκα και ανέβηκα στο κατάστρωμα, όπου πραγματικά είδα, πώς ο ναύτης μου είχε πεί την άλήθεια. Είπα στους ναῦτες να φάνε γρήγορα και κατέβηκα κι εγώ για ν'άποτελειώσω το φαγητό μου. Ύστερα από λίγο ανέβηκαμε όλοι στο κατάστρωμα και βλέπουμε πώς το καράβι εκείνο μάς είχε σιμώσει άρκετά. Και μάλιστα ήτανε τόσο κοντά μας, ώστε με το κιάλι

«Α!, λέω, χτυπᾶς τὴν ὀλαντέζικη σημαία, ἔ;»

μᾶς. Ἔ, τόσο τὸ χειρότερο γι'αυτοῦς. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν ἀκριβὰ.

Σὲ καμιὰν ὥρα τὸ ἐγγλέζικο δὲν ἦτανε περισσότερο ἀπὸ ἓνα μίλι μακριὰ μας. Τί ἔφταιγα ἐγώ; Αὐτοὶ δὲν ἐρχόνταν κατὰ πάνω μου; Καὶ ὅμως, γιὰ νὰ μὴ χτυπηθοῦμε, ἔδωσα διαταγὴ νὰ σηκώσουν ὅλα τὰ πανιά. Λογάριαζα πὼς σὲ μιὰν ὥρα τὸ ἐγγλέζικο θὰ μᾶς ἔχανε ἀπὸ τὰ μάτια του. Μά, ὕστερ'ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἐκεῖνο μᾶς κάνει σημάδι νὰ σταματήσουμε. Γι'ἀπάντηση σηκώνω κι ἐγὼ τὴν ὀλαντέζικη σημαία καὶ συνάμα παρακαλῶ νὰ μ'ἀφήσουν ἤσυχο. Ἐκεῖνοι, χωρὶς νὰ χάσουνε καιρὸ, σηκώνουν τὴ βασιλικὴ ἐγγλέζικη σημαία καὶ πυροβολοῦν.

«Α! λέω, χτυπᾶς τὴν ὀλαντέζικη σημαία, ἔ;—Ὅλοι στὸ κατάστρωμα! Κάτω ἡ σημαία! Σηκώσετε τὴ μαύρη καὶ κόκκινη! Τὸ τιμόνι γραμμὴ ἀπάνω τους!» Ἄ! ἀγαπητέ μου! Νὰ ἔβλεπες πὼς ἡ «Παναγία», τὸ καράβι μου, γύρισε καὶ σταύρωσε τὰ πανιά του στὴ στιγμή! Ἴσα ἴσα ὅπως κάνει τὸ πουλι ἅμα θέλει ν'ἀλλάξει τὸ δρόμο του. Καὶ στὴ στιγμή στέλνω τέσσερις γερὲς κανονιές στους Ἑγγλέζους.

—Νὰ λοιπὸν ἡ ἱστορία μιᾶς ναυμαχίας, εἶπα.

—Μιᾶς ναυμαχίας, πού δὲ θὰ βαστάξει ὅμως καὶ πολὺ, ἀποκρί-

μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω, πὼς ἦτανε ἓνα ἐγγλέζικο κανονιοφόρο. Ἦταν ἓνα θαυμάσιο πλοῖο. Φαντάσου, πὼς ξεπερνοῦσε καὶ τὸ καράβι μου στὴ γρηγοράδα!

—Μὰ αὐτοὶ τραβοῦνε κατὰ πάνω μας, εἶπα στὸ δεύτερο καπετάνιο, καὶ τρέχουν καλύτερα ἀπὸ

ἦκε ὁ Μάριος Κουγγουρντάν. Τρέχαμε ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον σὰ δυὸ γλάροι.

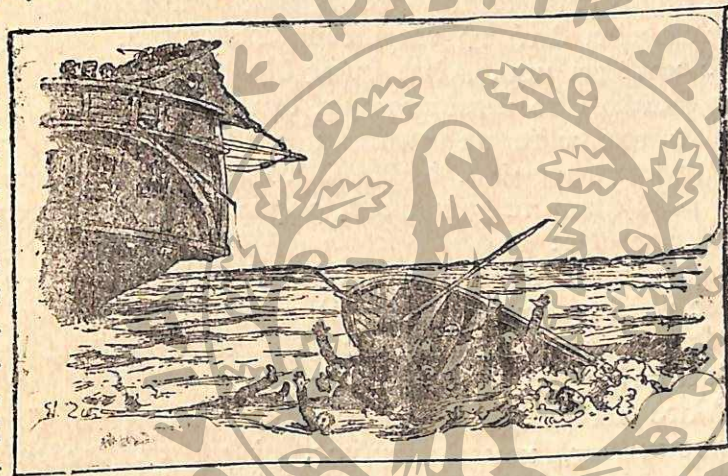
Σ'ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας οἱ ἄνθρωποι μου θὰ εἶχανε σκοτώσει ἢ πληγώσει καμιὰ δεκαπενταριά ἐγγλέζους ναῦτες καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς εἶχαμε πιάσει αἰχμαλώτους. «Καλά, εἶπα, τώρα θὰ βάλουνε γνώση! Τὸ ξένο καράβι νὰ τὸ βουλιάξετε» εἶπα στους ναῦτες μου. «Τοὺς αἰχμαλώτους βάλτε τους μὲ πολεμοφόδια, μὲ τροφὴ καὶ μὲ τὰ ὄπλα τους μέσα σὲ μιὰ βάρκα καὶ ἀφήστε τους στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!» Ἐτοιμαζόμεστε ν'ἀμολάρουμε τὸ σκοινὶ ὅπου ἦτανε δεμένη ἡ βάρκα, ὅταν ἓνας ἀνθρώπακος, ντυμένος μισὰ ναύτης καὶ μισὰ πολίτης, μὲ ψαρὰ μαλλιά καὶ γένια, σηκώνεται καὶ δείχνοντας τὴ γροθιά του, μοῦ φωνάζει γαλλικά:

«Καπετάνιε Μάριε Κουγγουρντάν, κάμε τὸ γούστο σου ὡς πού νὰ ἔρθει ὥρα νὰ σὲ κρεμάσουν ἐσένα καὶ ὅλους τοὺς κουρσάβρους, πού ἔχεις στὸ καράβι σου!»

Ἀμέσως εἶδα τοὺς πέντε ναῦτες μου, πού ἦταν ἔτοιμοι ν'ἀφήσουν τὸ σκοινὶ τῆς βάρκας, νὰ γίνονται κίτρινοι σὰ τὸ κερὶ καὶ νὰ τρίζουν τὰ δόντια τους.

«Ὅοο—ἴσα! Ὅοο—ἴσα! Ὅοο—ἴσα!» ἄκουσα νὰ φωνάζουνε γρήγορα γρήγορα καὶ εἶδα τὴ βάρκα ν'ἀναποδογυρίζεται καὶ τοὺς Ἑγγλέ-

ζους νὰ πέφτουν ὅλοι στὴ θάλασσα. Κατάλαβα τί εἶχε γίνε. Οἱ ναῦτες μου εἶχανε τόσο θυμώσει ἀπὸ τὰ λόγια πού εἶχε πει ἐκεῖνος ὁ μικροῦτσικος ἄνθρωπος, ὥστε ἀντὶ ν'ἀφήσουν σιγά σιγά τὸ σκοινί, ὅπως

Καὶ εἶδα τὴ βάρκα ν'ἀναποδογυρίζεται καὶ τοὺς Ἑγγλέζους νὰ πέφτουν ὅλοι στὴ θάλασσα.

τούς είχα διατάξει, απεναντίας αυτοί τὸ τράβηξαν κι ἔτσι ἔγινε τὸ δυστύχημα. Τί μπορούσα νὰ κάμω; Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ στιγμή ἡ θάλασσα εἶχε ξανακλείσει ἀπάνω ἀπὸ τὴ βάρκα μὲ τούς ἄτυχους ἐγγλέζους ναῦτες. Κατέβασα ἀμέσως δυὸ βάρκες στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ τούς βροῦνε μὰ, δὲ βαριέσαι, τίποτα! οὔτε ψυχὴ!

Εἶχε ἀρχίσει κιόλα νὰ νυχτώνει. Ἔδωσα τις διαταγές πού ἔπρεπε καὶ κατέβηκα στὴν καμπίνα μου. Πάσκισα νὰ κοιμηθῶ, μὰ τοῦ κάκου. Ἀναγκάστηκα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ πάω στὸ παράθυρο. Τὸ φεγγάρι εἶχε βγεῖ. Ἦταν ἀχνὸ καὶ τὸ ἄσπρο του φῶς ἔπεφτε τόσο ἀδύνατο ἀπάνω στὴ θάλασσα, πού θαρροῦσα ὅλη τὴν ὥρα πῶς ἔβλεπα κάτι ἀνθρώπους νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴ θάλασσα, νὰ σηκώνουν τὰ χέρια παρακαλεστικὰ πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ χάνονται πάλι μέσα στὰ κύματα. Μὲ δυσκολία κατῶρθωνα νὰ βασιτοῦμαι, γιὰ νὰ μὴν πέσω στὴ θάλασσα. Ἔτρεμα σὰν τὸ φύλλο. Τὰ δόντια μου χτυπούσαν, τὰ μαλλιά μου εἶχανε σηκωθεί καὶ ἰδρώτας κρύος σὰν πάγος ἔτρεχε γύρο στὸ μέτωπο μου. Δὲν ξαίρω πόσο βάσταξε αὐτὸ τὸ πράμα. Ἐξαφνα, μέσα στὴ σιγαλιά, ἀκούω—ναί! ἀκούω— νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἴσα ἴσα κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο μου, μιὰ φωνή. Καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ ἔφελνε κάτι ἀπὸ τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία. Τρελὸς σχεδὸν ἔπεσα στὸ κρεβάτι μου. Αὐτὸ ὅμως δὲν μπορούσε νὰ βαστάξει πολὺ. Ἀνεβαίνω στὸ κατάστρωμα, ἀρπάζω ἕνα παλαμάρη, καί, κατεβαίνοντας τέσσερα τέσσερα τὰ σκαλοπάτια, πηγαίνω πάλι στὴν καμπίνα μου. Καβαλῶ τὸ παράθυρο, δένω στὸ χέρι μου τὴ μιὰν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ, ρίχνω τὴν ἄλλη ἄκρη στὴ θάλασσα καὶ φωνάζω:

«Πιάσου ἀπὸ τὸ σκοινί, ναύτη! Πιάσου ἀπὸ τὸ σκοινί!» Ἀμέσως νιώθω ἕνα βῆρος νὰ μὲ τραβάει. Κρατῶ καλὰ καὶ σὲ λίγα βλέπω ἕνα ναύτη νὰ δρασκελᾷ τὸ παράθυρο καὶ νὰ στέκεται μέσα στὴ μέση τῆς καμπίνας μου.

Ἀπὸ τὰ ροῦχα του κατάλαβα πῶς ἦταν Ἑγγλέζος. Ἦτανε μουσκεμένος, κουρελιασμένος, μὲ τὸ στήθος καὶ τὰ μπράτσα καταπληγωμένα. Μὲ ὅλο τὸ θεόρατο μπόϊ πού εἶχε, φαινότανε πολὺ νέος, τὸ πολὺ 25 ὡς 26 χρονῶν. Οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του ἦτανε κολλημένες στὸ πρόσωπο του. Τὶς τράβηξε ἀπὸ τὰ

Πιάσου ἀπὸ τὸ σκοινί, ναύτη! Πιάσου ἀπὸ τὸ σκοινί!

—Γές.

—Μὰ πῶς κατόρθωσες νὰ μᾶς φτάσεις;

Μὲ σχήματα μοῦ ἔδειξε πῶς μᾶς εἶχε φτάσει κολυμπώντας.

—Θέλεις ροῦχα, ν' ἀλλάξεις; τόνε ρωτῶ.

Φάνηκε πῶς μετροῦσε τὸ μπόϊ του.

—Νόου, εἶπε.

—Ἄκουσε, τοῦ εἶπα ἐγώ. Πρέπει νὰ ξαίρεις μὲ ποιούς εἶσαι. Ταξιδεύω χωρὶς χαρτιὰ καὶ γι' αὐτὸ βρίσκομαι σὲ κίνδυνο. Ὅμως ἂν κι ἔγινε αὐτὸ πού ἔγινε μὲ τὸ δικό σας καράβι, ἐγὼ δὲν εἶχα

μάτια του μὲ τὸ ἕνα χέρι, ἀναστέναξε βαθιά κι ἔπεσε ἀναίσθητος. Μὲ λίγες στάλες ροῦμι κατάφερα νὰ τόνε συνφέρω.

«Στὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀμήν!» τοῦ λέω. «Σ' ἐξορκίζω νὰ μοῦ πεῖς ἂν εἶσαι πλάσμα τοῦ Θεοῦ ἢ φάντασμα. Ποιὸς εἶσαι; Εἰσαιναύτης;»

—Γές, μοῦ ἀποκρίνεται.

—Δὲ μιλεῖς γαλλικά;

—Νόο.

—Τὰ καταλαβαίνεις ὅμως;

—Γές.

—Εἶσαι ἀπὸ τούς ναῦτες τοῦ κανονιοφόρου;

φοβηθεί ως τή στιγμή που ένας από σ'ας με φώναξε με τ'όνομα μου. Μά και πάλι δέν ήθελα νά σ'ας καταστρέψω. "Ό,τι έγινε, έγινε χωρίς νά τώ θέλω...

Τώρα εγώ θά σέ κατεβάσω στο Περναμπούκο, όπου θά βρισκόμαστε σέ τρείς μέρες. Έκει θά σέ περάσω για ναύτη μου, έ;

—Νόου! είπε με μάτια που έβγαζαν αστραπές.

—Γιά ναυαγώ λοιπόν;

—Γές.

—Πολύ καλά. "Ως που νά φτάσουμε όμως, νά μείνεις κρυμένος έδω μέσα!

—Νόο.

—"Όμως τί θέλεις; τού είπα. Νά σ'αφήσω ν'άνεβεις στο κατάρωμα, όπου ένα βήμα αν κάνεις θά σέ σκοτώσουν και θά σέ ρίξουν στη θάλασσα οί ναύτες μου; "Όχι, αυτό δέ θά γίνει. Θά μείνεις έδω.

—Νόο! Νόο! ξαναείπε κείνος άγριότερα.

—Καλά, όπως θέλεις. Δέ με μέλει έμένα αν κάμεις τίποτα και σέ σκοτώσουν οί ναύτες μου. Μόνο θέλω νά μου δώσεις τώ λόγο σου πώς δέ θά πεις σέ κανέναν τίποτε πώς σ'ας έπνιξα. "Ορκίζεσαι;

—Νόο.

—Πώς όχι! Μά δέ βλέπεις, δυστυχημένε άνθρωπε, πώς όταν λές όχι, είναι σά νά λές πώς στο πρώτο λιμάνι θά μάς προδώσεις; Συλλογίσου τώ καλά, είπα φιλικά.

Θέλησα νά πιάσω τώ μπράτσο του, νά τόν παρακαλέσω σχεδόν. Μά εκείνος με μιá κίνηση με πέτσξε ανάσκελα στην άκρη τής καμπίνας.

Σηκώθηκα όλος θυμό.

—Πώς, λοιπόν; Σου σώζω τή ζωή, θέλω νά σέ υπερασπίσω από τούς ναύτες μου, σου προτείνω νά σέ κατεβάσω στο πρώτο λιμάνι που θά βρούμε, κι έσύ μου άποκρίνεσαι σ'όλα αυτά σαν όχτρός; "Ας είναι! Σου δίνω πέντε λεφτά διορία, για νά σκεφτείς τί θά κάμεις.

Ανέβηκα στο κατάρωμα, αφού διπλοκλειδωσα τήν πόρτα τής καμπίνας κι έκλεισα μέσα τόν έγγλέζο ναύτη.

Ύστερα από πέντε λεφτά κατέβηκα πάλι. Άργά άργά άνοιξα τήν πόρτα. Κοιτάζω. "Η καμπίνα ήταν άδειανή. "Ο Έγγλέζος

είχε γίνει άφαντός! Έψαξα παντού. Φαντάσου τί άστείο νά ψάχνει κανείς μέσα σ'ένα τόσο μικρό καμαράκι, για νά βρεί έναν άνθρωπο. Πουθενά. Πολλές μέρες συλλογιζόμουν αν ό Έγγλέζος ό ναύτης ήταν άληθινός ή κανένα φάντασμα. Μά ό,τι και αν ήταν, φάντασμα ή άληθινός άνθρωπος, ή μορφή του θά μείνει πάντα ζωντανή μπροστά στα μάτια μου.

—Καπετάνιε Κουγγουρντάν, τού είπα εγώ: δέν πιστεύω στα φαντάσματα και παραξενεύομαι ν'άκούω έσένα νά μιλάς για αυτά. Ποτέ—άκους;— ποτέ ό άνθρωπος, όταν μιá φορά πεθάνει, δέ σηκώνεται πιά από τόν τάφο του. Διώξε λοιπόν από τώ μυαλό σου τήν ιδέα, πώς ή ψυχή κανενός από κείνους τούς ναυαγούς είχε φανεί, για νά σου ζητήσει τώ λόγο. "Όμως, εξακολούθησα, είσαι βέβαιος πώς όλα αυτά έγιναν στ'άληθινά και πώς δέν είχες γίνει παιχνίδι τού όνειρου σου;

—"Α! όσο για αυτό, είμαι βεβαιότατος. Γιατί τώ πρώι, ή μποτίλια με τώ ρούμι, που είχα μεταχειριστεί για νά τότε συνεφέρω, βρισκόταν ακόμα χάμω στο πάτωμα.

—"Όστε ήσουν ά ξύπνιος, όταν έγινε αυτό τώ περιστατικό; Και δέν μπορεί νά μη γίνανε στ'άλήθεια τά όσα μου διηγήθηκες; "Όλα όμως είναι παράδοξα: ή ψαλμωδία τού ναυαγού τήν τελευταία στιγμή τής ζωής του, ή τόσο γρήγορη σωτηρία του, τά λόγια που σου έλεγεν ή υπεράνθρωπη δύναμη του, ή δική σου ή τρομάρα και τά λόγια που τού είπες, ό παράξενος, τέλος, τρόπος που χάθηκε από τήν κλειδωμένη καμπίνα... Τώ φάντασμα αυτό σου τώ έφερε ή μποτίλια με τώ ρούμι, που είχες άδειάσει, μαζί με τήν τύψη που είχες από τή συνείδηση σου για τώ πνίξιμο τώσων ανθρώπων. Σέ βεβαιώω, αντίθετα από τούς φυσικούς νόμους δέ γίνεται τίποτα. "Ότι και νά γίνει στη ζωή σου, άμα δέν τώ καταλαβαίνεις νά μη ές: «Τούτο είναι υπερφυσικό!» Γιατί σίγουρα θά είναι πάντα άτι πολύ φυσικό και πολύ κοινό.

“Ο πλοίαρχος Κουγγουρντάν είχε βυθιστεί σέ σκέψη.

—Άφού μου τώ βεβαιώσεις έσύ, μου άποκρίθηκε μελαγχολικός, θά τώ πιστέψω

Ήτανε γιορτή, η Κοίμηση τῆς Παναγίας. Ὁ πλοίαρχος Κουγγουρντάν μπήκε πρωί πρωί στο δωμάτιο του καλοδιάθετος καὶ διαχυτικός ὅσο ποτέ.

Βγήκαμε ἔξω μαζί καὶ πήγαμε στὴν ἐκκλησία, ὅπου ὁ Μάριος ἄφησε ἓνα χιλιάρικο στο δίσκο λέγοντας:

—Εἶναι ἡ γιορτὴ τῆς Παναγίας καὶ πρέπει νὰ τὴν εὐχαριστήσουμε. Γιορτάζω κι ἐγὼ καὶ τὸ καράβι μου. Γι αὐτὸ ἄφησα τοὺς ναῦτες μου νὰ γλεντήσουν. Ὡς τόσο ἄς πᾶμε κι ἐμεῖς νὰ φᾶμε! Ἐχουμε μπουγιαμπέσι. ἔ;

—Πιλάφι.

—Ἄ, ναί, καὶ πιλάφι.

—Πιλάφι μὲ χταπόδι.

—Ἀλήθεια, μὲ χταπόδι. Καὶ καθὼς εἶναι σήμερα οἱ 15 τοῦ Αὐγούστου, θυμοῦμαι ἓνα περιστατικὸ τῆς ζωῆς μου, ποὺ θέλω νὰ σοῦ τὸ διηγηθῶ... Μὰ πᾶμε νὰ φάμε πρώτα, γιατί ἔχω τρομερὴ πείνα.

Ἄφου φάγαμε, εἶπα στὸν πλοίαρχο, πὼς ἦτανε καιρὸς ν' ἀρχίσει τὴν ἱστορία του.

—Ναί, ὦρα εἶναι. Πρέπει νὰ μιλήσω γιὰ ἓνα χταπόδι ποὺ κράτησε μέσα στὰ πόδια του τὴν τύχη ἑνὸς καραβιοῦ τῶν 450 τόνων, φορτωμένου λουλάκι, μὲ σαράντα ναῦτες, ἔξον τὸ μοῦτσο, καὶ μὲ καπετάνιο τὸ Μάριο Κουγγουρντάν, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμή βγάζει τὸ καπέλο του μπροστὰ σου.

Φίλε μου, ἐξακολούθησε ὁ Μάριος κι ἔβγαλε τὸ καπέλο του κάνοντας μιὰν ὑπόκλιση ὡς τὴ γῆ, δὲν ξαίρω ἂν μοῦ ἔλαχε ἄλλη φορὰ τέτιος κίνδυνος. Ὅμως μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, πὼς ἀπ' ὅλες μου τίς περιπέτειες στὴ θάλασσα καὶ στὸν ἀέρα, αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ ἀπίστευτη καὶ ἡ πιὸ παράξενη. Καὶ γιὰ νὰ εἴμαστε ἐξηγημένοι ἀπὸ τώρα, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, σὰ ναυτικὸς ποὺ εἶμαι, πὼς ὅλα αὐτὰ ποὺ θὰ διηγηθῶ εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ μόνο ἡ ἀλήθεια. Παρακαλῶ τὴν Παναγία νὰ μοῦ κάμει πενήντα χιλιάδων ἀβάρια στο πρῶτο μου ταξίδι, ἂν πῶ ἔστω καὶ μιὰ λέξη πόρα πάνω ἀπ' ὅ,τι ἔγινε.

Ήτανε 15 τοῦ Αὐγούστου, στὰ 1814, καὶ θὰ ἦτανε ἀπάνω κάτω 5 ἡ ὥρα. Ὁ ἥλιος εἶχε κιόλας βγεῖ, ὅταν ἀνέβηκα στο κατὰστρωμα.

Ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ποὺ βρέθηκε μπροστὰ μου ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παλιούς μου ναῦτες.

—Ἐ, τί νέα; τόνε ρωτῶ.

—Τίποτα, καπετάνιε. Μόνο τὸ καράβι δὲν τρέχει καθόλου.

—Πῶς; Δὲν τρέχει; Ἐχουμε ὅλα τὰ πανιὰ ἀνοιγμένα κι ἀλαφρὺ φόρτωμα, λέω στοὺς ναῦτες μου. Εἶδατε πόσα μίλια πηγαίνουμε;

—Μάλιστα, καπετάνιε, τεσσεράμισι μίλια.

—Τεσσεράμισι! Μὰ εἶναι φοβερό! Μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ τὸ καράβι μας παίρνει ἔννιά καὶ δέκα μίλια.

Ἐκείνη τὴ στιγμή βγήκε ἀπὸ τὴν καμπίνα του ὁ δεύτερος καπετάνιος.

—Ἐ, καπετάνιε, τοῦ λέω, τί τρέχει;

—Δὲν ξαίρω κι ἐγὼ τί νὰ πῶ. Γύρισα ὅλο τὸ καράβι ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, καὶ ὁμως δὲ βρῆκα τίποτα!

Ἀνέβηκα κι ἐγὼ στὴ γέφυρα καὶ κοίταξα παντοῦ, μὰ τίποτε δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω. Ἐδῶσα διαταγὴ νὰ μολάρουνε τὸν παπαφίγγο μὲ τὴν ἐλπίδα, πὼς θὰ ἔβλεπα κανένα ἀποτέλεσμα. Μὰ μόλις ἔγινε αὐτό, τὸ καράβι μου ἀντὶ νὰ πάει πιὸ γρήγορα, σταματᾷ. Ἀνασηκώνεται πότε στὴν πρύμη καὶ πότε στὴν πλώρη. Καὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ στιγμὲς βλέπω τὸν παπαφίγγο τοῦ με-γάλου καταρτιοῦ νὰ σπάζει καὶ νὰ πέφτει στο κατὰστρωμα καὶ ἀκούω τοὺς ναῦτες μου νὰ ξεφωνίζουν ἀπὸ τὴν τρομάρρα τους.

—Καπετάνιε, εἶπα στο δεύτερο· πάρε αὐτὸ τὸ πιστόλι καὶ σύρε νὰ δεῖς, ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχουν ἐτοιμασμένα ἀπὸ τὰ πρὶν οἱ ἀνθρώποι μας. Δὲ γίνεται, στὰ καλά καθούμενα, νὰ πέφτει ὁ παπαφίγγος!

Ὑστερ' ἀπὸ λίγο ὁ δεύτερος ἦρθε πίσω καὶ μοῦ εἶπε:

—Ὁ παπαφίγγος ἔσπασε, καὶ σὰς βεβαιώνω, πὼς οἱ ναῦτες μας δὲν ἔχουν ἰδέα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

—Μέτρα τοὺς κόμπους, εἶπα στο δεύτερο.

Οἱ ναῦτες εἶχανε ζυγώσει καὶ κοιτούσανε μὲ τρομαγμένα μάτια τὴ θάλασσα. Εἴμαστε, ποὺ λές, ἀκίνητοι σὰ νὰ εἶχαμε ρίξει ἄγυρα στο λιμάνι.

Ἦμουν ἐτοιμος νὰ τραβήξω ἀπάνω τὸ σκοινί, ποὺ εἶχαμε ρίξει

για την καταμέτρηση, μὰ κείνη τή στιγμή τὸ βλέπω νὰ τραβιέται μὲ βία μπρός, πίσω, δεξιά, ἀριστερά καὶ τέλος νὰ βουλιάζει, νὰ τὸ καταπίνει ἡ θάλασσα μὲ τέτια δύναμη, πού θὰ μ'ἔπαιρνε κι ἐμένα μαζί του στὴ θάλασσα, ἂν δὲν πρόφταινε νὰ με κρατήσῃ ὁ δεύτερος καπετάνιος. Ἀπὸ τὸ τράβηγμα αὐτὸ τὸ σκοινὶ σπάζει καὶ πέφτει στὴ θάλασσα.

— Παιδιά, εἶπα, κάτι μυστήριο εἶν' ἐδῶ πέρα. Ἀφήστε τὸν παπαφίγγο ἐκεῖ πού ἔπεσε καὶ πηγαίνετε ὅλοι στὴ θέση σας. Καὶ σὺ καπετάνιε, λέω στὸ δεύτερο, μέτρα, νὰ δοῦμε πόσο εἶναι τὸ βάθος, ἐδῶ πού βρισκόμαστε!

Ἔγινε ἡ μέτρηση στὴν πρύμη καὶ στὴν πλώρη. Τὸ βάθος ἦτανε 1000 ὀργιές. Μετροῦμε καὶ στὴ μέση τοῦ карабиоῦ. Τὸ σκοινὶ σταματᾷ στὶς τρεῖς ὀργιές.

— Δὲ γίνεται, εἶπα στὸ δεύτερο. Θὰ μπλέχτηκε στὸ πλευρὸ τοῦ карабиоῦ. Τράβα το ἀπάνω καὶ ρίξε το πάλι.

Τὸ τραβᾷ ἡ καλύτερα κάνει νὰ τὸ τραβήξῃ, μὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Πηγαίνει κι ἓνας ναύτης, πηγαίνει δεύτερος, τίποτα!

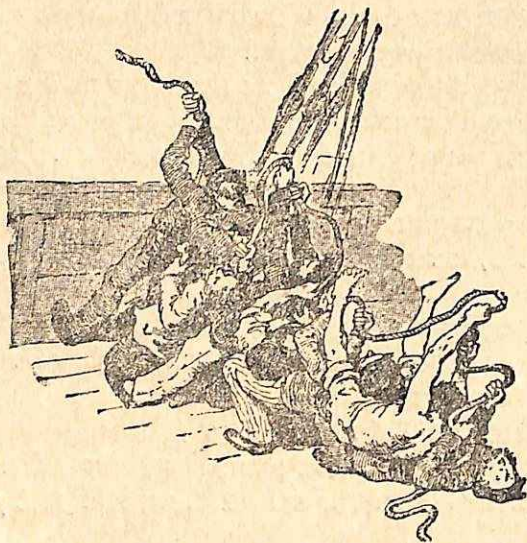
— Νὰ τραβήξουνε δέκα, πρόσταξα. Τραβοῦν οἱ δέκα, καί... τὸ σκοινὶ κόβεται!

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τρομερό! Καὶ ὅμως προχωροῦμε, εἶπα βλέποντας τὸν ἀφρό, πού ἔκανε ἡ πλώρη.

Εἶπα σὲ δυὸ ναῦτες νὰ ξετάσουν καλά τὸ καράβι, μήπως εἶχε κολλήσει σὲ τίποτα φύκια καὶ μᾶς ἔκοβαν τὸ δρόμο.

— Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ μὴν εἶναι φύκια, ἔκανε ὁ δεύτερος.

— Ἀμή; Ὁ δράκος τῆς θάλασσας; τοῦ λέω. Χά, χά, χά!

Τραβοῦν οἱ δέκα, καί... τὸ σκοινὶ κόβεται!

— Ὅχι ὁ δράκος, παρὰ τό...

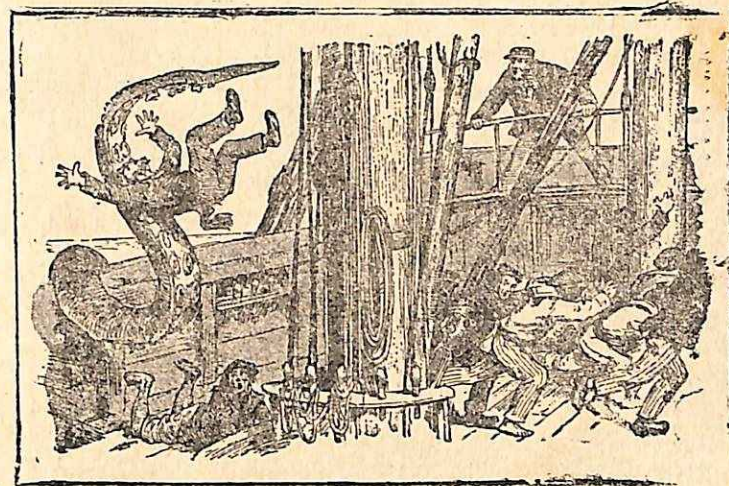
— Ποιό;

— Κάνα χταπόδι...

— Σώπα, φίλε μου, τοῦ λέω. Δὲν πιστεύω ἓνας ναυτικός πᾶν κι ἐσένα νὰ πιστεῦει πὼς ὑπάρχουμε τέτιο εἶδος χταπόδια ... Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρ....

Δὲν πρόφτασα νὰ τελειώσω τὴ λέξη μου. Τέσ-

περις φωνές ἀκούστηκαν τὴν ἴδια ὥρα λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ μένα. Δυὸ ναῦτες, πού βρισκόντανε στὰ ξάρτια, πήδηξαν κάτω. Ἐνας τρίτος, πού ἔτυχε νὰ ἔχει τὸ χέρι ἔξω ἀπὸ τὴν κουραστή, πάσκιζε τοῦ κάκου μὲ ὅλη του τὴ δύναμη νὰ τὸ τραβήξῃ μέσα. Ὅσο γιὰ τὸν τέταρτο ναῦτη πού εἶχε φωνάξῃ, νὰ τί εἶδα: ἓνα πράμα σὰν ἕρπετό, χοντρὸ σὰν καὶ μένα καὶ καμιά δεκαριά μέτρα μακρὺ, μὲ δυὸ σειρὲς ἄσπρα φουσκώματα στὸ κορμί, σὰν ἓνα βαθὺ πιάτο τὸ καθένα, τὸν εἶχε ζυγώσει χωρὶς νὰ κουλουριαστῇ τριγύρω του. Μόνο τὸ κεφάλι τοῦ ναῦτη εἶχε κολλήσει σὲ ἓνα ἀπὸ ἐκείνα τὰ φουσκώματα τόσο δυνατά, ὥστε, ἐνῶ τὸ ζῶο κουνιόταν σὰν τὴν προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντα, ὁ δύστυχος ὁ ναῦτης ἄφηνε κάτι τρομερές κραυγές καὶ κουνούσε χέρια καὶ πόδια χωρὶς νὰ κατορθώνει νὰ ξεκολλήσει. Ὑστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς τὸ ζῶο βούτηξε μαζί μὲ τὸ ναῦτη γιὰ 3-4 δευτερόλεπτα στὴ θάλασσα καὶ δὲν ἐβλέπαμε παρὰ μόνον ἀφρούς. Ὑστερα παρουσιάστηκε πάλι ἀνέβασε τὸ φιδήσιο τοῦ κορμὶ στὸ

Ἄφηνε κάτι τρομερές κραυγές καὶ κουνούσε χέρια καὶ πόδια χωρὶς νὰ κατορθώνει νὰ ξεκολλήσει.

κατάστρωμα και μαζί το δύστυχο το ναύτη, που τον έριξε με την κοιλιά άπάνω στα σανίδια.

«Ομολογώ, πώς αν δε βρισκόμουνα στη γέφυρα και αν δεν ημουνα με τη χάρη του Θεού καπετάνιος, θα έχανα κι εγώ την ψυχραιμία μου όπως και οι ναύτες μου, που ήτανε μαζεμένοι σε μιιά γωνιά και σταυροκοπιούνταν.

«Μάριε», είπα μέσα μου, «εδώ θα φανεί, αν είσαι ξευπνος άνθρωπος. Τί θα κάμεις τώρα;»

Σκέφτηκα λίγες στιγμές κι ύστερα πρόσταξα:
—«Όλοι μπρός!

Φίλε μου, όταν ένας κίνδυνος άπειλει το καράβι, ο ναύτης δεν ξαίρει παρά να κάνει μανούβρες και να πολεμά. Έπρεπε να δείς με τί γρηγοράδα έτρεξαν οι ναύτες μου μπροστά και με τί τρόπο σταμάτησαν όλοι, άμα έφτασαν στο μεγάλο κατάρτι, για να καταλάβεις το θυμό, που με πήρε.

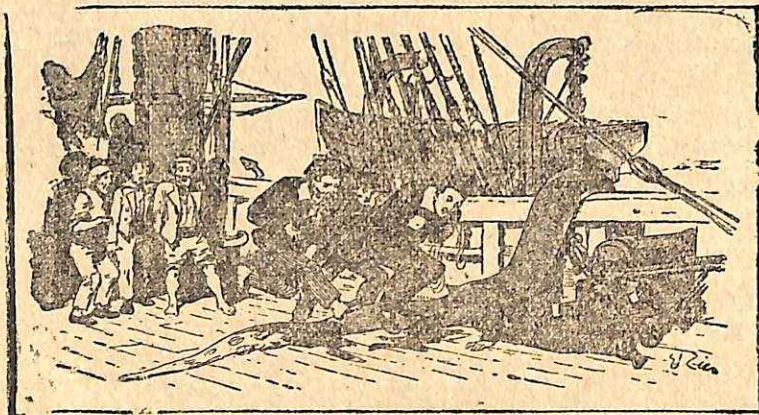
—Και τί περιμένετε; φώναξα. Μήπως φοβάστε;

—Ναί, άποκρίθηκαν όλοι με μιιά φωνή.

—Πηδῆστε άπάνω στο ζώο. Θα είναι λιγότερο επικίνδυνο.

Ένας ένας έπαιρνε φόρα κι έρχόταν να σταθει στη πάρα κάτω γραμμή με τους άλλους από τη γέφυρα μου.

Έκείνη τη στιγμή ένα δεύτερο όμοιο ζώο παρουσίασε το μακρύ του κορμί, την προβοσκίδα του να πουύμε, από πάνω από την κουπαστή.

«Πηδῆστε άπάνω στο ζώο. Θα είναι λιγότερο επικίνδυνο!»

— Έ, έσεεις! φώναξα. Τέσσερις από εδώ, άλλοι τέσσερις από εκεί. Θα είστε έτοιμοι, και όταν προστάξω «πύρ!» θα πυροβολήσετε όσο μπορείτε καλύτερα. Κι έσεεις οι άλλοι θα σταθει-

τε κοντά και με το ίδιο πρόσταγμα μου θα σηκώσετε τα τέσσερα τσεκούρια σας και θα του καταφέρετε μιιά με όλη τη δύναμη σας στο ίδιο μέρος, για να το κόψετε στα δυο το ζώο.

Λοιπόν, τί περιμένετε; είπα βλέποντας τους να στέκουν άναποφάσιστοι.

—Καπετάνιε, μου είπε ένας μικρόσωμος Βρετόνος, που ως εκείνη τη στιγμή τον είχα για έναν από τους πιο γενναίους ναύτες μου: τα ζώα είναι δύο, και την ώρα που έμεις θα κομματιάζουμε το ένα, το άλλο βέβαια δε θα μās χαϊδεύει.

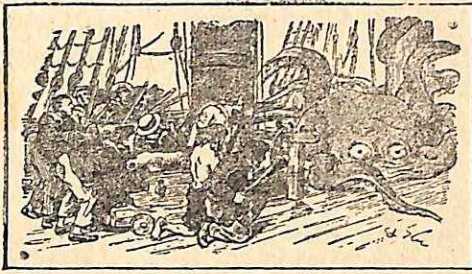
—Σύ Βρετόνε, έχεις τη γλώσσα μακρύτερη από το κορμί σου και κάνε μου τη χάρη να σωπάσεις, γιατί μήπως ο φόβος σε κάνει και χάνεις το σέβας;

—Όχι, καπετάνιε! Έγώ το λέω μόνο για να πάω στο μεταξύ και να κρατήσω το άλλο φίδι.

—Είσαι ζώο, Βρετόνε! Δε βλέπεις, πώς βάζουμε τα 3/4 από το πλήρωμα μας, για να συγκρατήσουμε το ένα, και σύ, μόνος σου θέλεις να πάρεις άπάνω σου το άλλο;

Τότε, για να δώσω θάρρος στους αϊχμαλώτους που είχε κάμει το θηρίο, καθώς και στους άλλους ναύτες, κατεβαίνω από τη γέφυρα, πηγαίνω κοντά στο ένα θηρίο, πιάνω από το χέρι το ναύτη, που ήτανε κολλημένος άπάνω του, δίνω διαταγή στο Βρετόνο να πάει στο άλλο θηρίο και προστάζω «Πύρ!»

Πέτρες, σφαίρες, τσεκούρια, μαχαίρια, όλα έπεσαν μαζί άπάνω στα δύο ζώα. Έγώ είχα ξαπλωθεί χάμω και σερόμουνα στο κατάστρωμα κρατώντας πάντα τον αϊχμάλωτο του ζώου από το χέρι. Άμα σηκώθηκα, το πρώτο ζώο είχε κοπεί στα δύο. Το ένα κομμάτι βρισκόταν κοντά μας και το άλλο είχε πέσει στη θάλασσα. Τότε είδα και το δεύτερο φίδι να κουνιέται και να έτοιμάζεται να πέσει στη θάλασσα. Ο ναύτης που ήτανε έτοιμάζομαι να πέσει στο θηρίο φαινόταν σα νεκρός. Δεν ήτανε πια πεσμένος με το πρόσωπο κάτω με την κίνηση που είχε κάνει το ζώο, ήταν άκουμπισμένος στην κουπαστή με το κορμί και το κεφάλι από έξω και τα πόδια από μέσα. Ο Βρετόνος, αφού έδωσε την τσεκουριά, κρατήθηκε με τα πόδια και με το ένα χέρι από τον απαπαφίγγο (θυμάστε πώς ο παπαφίγγος είχε πέσει στο κατά-

Ήτανε τὸ μεγάλο χταπόδι τὸ «κράκεν» ὅπως τὸ λένε σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη..

Ήμουν ἔτοιμος νὰ τοῦ φωνάξω νὰ λασκάρει, ὅταν ἓνα τρομερὸ τράνταγμα τοῦ καραβιοῦ μ'ἔριξε κατάμαχα. Μόλις μπόρεσα νὰ κρατηθῶ ἀπὸ ἓνα σκοινὶ καὶ εἶδα ἓνα πράμα, πού δὲν τὸ εἶχα δεῖ κι ἐλπίζω νὰ μὴ τὸ ματαδῶ ποτέ μου. Τὸ καράβι μας ἔγειρε ἀπὸ τὴ μιὰ μπάντα, ἄκουσα μιὰ τρομερὴ βουή, ἓνα φοβερὸ θόρυβο, σάμπως νὰ ἔβγαιναν 45 ἵπποπόταμοι ἀπὸ τὸ νερό, καὶ εἶδα ἓνα θηριό, μαυροπράσινο ἀπὸ τὴν ἀπάνω μεριά καὶ ἀσπριδερό ἀπὸ τὴν κάτω, νὰ σηκώνεται ἀπάνω ἴσα μὲ τὸ κατὰστρωμα.

Σήκωσε τὰ ἑπτὰ πόδια του (θυμᾶστε πὼς τὸ ὄγδοο τὸ εἶχαμε κόψει), τὸ ἓνα ὕστερ' ὀπὸ τὸ ἄλλο, κάτι πόδια θεόρατα σὰν τὴ μεγάλη ἀντένα τοῦ καραβιοῦ μου. Τὰ ἕξι τὰ ξάπλωσε στὸ κατὰστρωμα καὶ τὸ ἔβδομο τὸ τύλιξε γύρω ἀπὸ τὸ κατάρτι.

Μιὰ στεντόρεια φωνή, σὰν ἀπὸ ἓνα στόμα, βγήκε ἀπὸ τοὺς ναῦτες τοῦ καραβιοῦ:

—Τὸ χταπόδι!

Τὸ πράμα δὲ δεχότανε πιά καμιὰ συζήτηση. Ήτανε τὸ μεγάλο χταπόδι, τὸ «κράκεν», ὅπως τὸ λένε σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, ὃ γίγαντας αὐτὸς τῶν θαλασσινῶν ζώων, πού γι' αὐτὸ μοῦ εἶχανε συχνὰ μιλήσει πολλοὶ ναῦτες ἀπὸ τὴ Δανία καὶ τὴ Νορβηγία, μὰ ἐγὼ δὲν τοὺς πίστευα.

Ἔχεις ποτέ σου δεῖ αὐτὸ τὸ εἶδος χταπόδι; Ὁχι; Οὐτ' ἐγὼ δὲν εἶχα δεῖ. Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς τί πράμα εἶναι ἓνα χταπόδι τόσο μεγάλο. Τὰ μάτια του ἦτανε μεγάλα σὰν ἓνα πιάτα

στρωμα), ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι του καὶ μὲ τὰ δόντια προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ τὸ ναῦτη ἀπὸ τὰ πόδια.

Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ δύναμη τοῦ ζώου ἦτανε πολὺ μεγάλη, γιατί λίγα λίγο ὃ ναῦτης σερνόταν ἔξω τραβώντας μαζί του καὶ τὸ δύστυχο τὸ Βρετόνο, πού ἦτανε κολλημένος στὸν παπαφίγγο.

τὸ καθένα καὶ φωσφορίζαν τόσο δυνατά, πού τὸ φῶς τους ἔφτανε πέρα ἀπὸ ἓνα μέτρο μακριά. Ἡ ἀνάσα του ἦτανε τόσο δυνατή, πού ἀκουγότανε σὰν τὸ φυσερὸ τοῦ γύφτου. Πότε πότε ἀνοίγε ἓνα στόμα τόσο μεγάλο, πού θὰ μπορούσε νὰ καταπιεῖ ὀλάκερο τὸ πλήρωμα τοῦ καραβιοῦ κι ἐμένα μαζί. Καὶ ξαίρεις τί θὰ πεῖ νὰ καταπιεῖ κι ἐμένα;

—Δὲ θέλεις νὰ κατεβῆς ἀπὸ τὸ καράβι μου, σιχαμερὸ ζῶο; εἶπα. Μὰ δὲ βλέπεις, πὼς θὰ πᾶμε μαζί στὸν πάτο τῆς θάλασσας; Θὰ μὲ κάμεις ν' ἀγριέψω! Ἔλα, κάμε μας τὴ χάρη νὰ μᾶς ἀφήσεις!

Χαμένα λόγια. Κόντευα νὰ χάσω τὰ λογικά μου. Δὲν ἤξαιρα τί νὰ κάμω!

Ἐξαφνα θύμωσα. Βγάζω τὸ περιστροφὸ μου τραβῶ τὴν σκαντάλη καί... τοῦ περνῶ καὶ τὰ δυὸ του τὰ μάτια. Ἡ σφαῖρα εἶχε μπεῖ ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐκαμα νὰ πῶ:

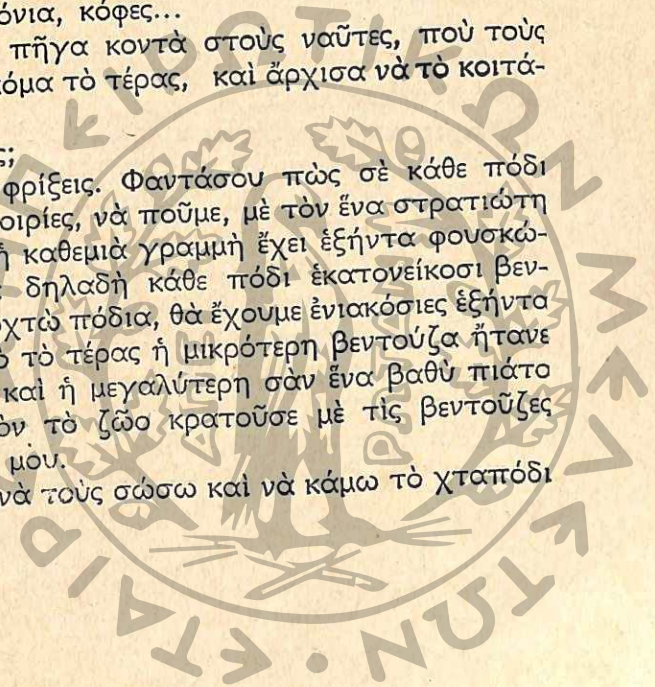
—Οἱ δυὸ μας θὰ λογαρ... Μὰ δὲν πρόφτασα νὰ τελειώσω τὸ λόγο μου, τὸ θηριὸ μάζεψε τὰ πόδια του, σηκώθηκε ψηλὰ στὸν ἄερα, στάθηκε λίγο σ' αὐτὴ τὴ θέση καὶ ὕστερα «πλάφ!» ἔπεσε ἀπάνω στὸ κατὰστρωμα. Στὸ πέσιμο του κόντευε νὰ σπάσῃ τὸ μεγάλο μας τὸ κατάρτι καὶ πῆρε σβάρνα ὃ,τι ἔτυχε μπροστὰ του : σκοινιά, ξύλα, κασόνια, κόφες...

Χωρὶς νὰ χάσω καιρό, πῆγα κοντὰ στοὺς ναῦτες, πού τοὺς κρατοῦσε αἰχμαλώτους ἀκόμα τὸ τέρας, καὶ ἄρχισα νὰ τὸ κοιτάζω καὶ νὰ τὸ ἐξετάζω.

Γελᾶς πού τὸ λέω τέρας;

Ἄκουσε, φίλε μου, νὰ φρίξεις. Φαντάσου πὼς σὲ κάθε πόδι ἔχει δύο γραμμές, δυὸ διμοιρίες, νὰ ποῦμε, μὲ τὸν ἓνα στρατιώτη πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ ἡ καθεμιὰ γραμμὴ ἔχει ἐξήντα φουσκώματα, ἐξήντα βεντούζες : δηλαδή κάθε πόδι ἑκατονεῖκοσι βεντούζες καὶ ἐπειδὴ ἔχουμε ὀχτῶ πόδια, θὰ ἔχουμε ἐνιακόσιες ἐξήντα τέτοιες βεντούζες. Σ' αὐτὸ τὸ τέρας ἡ μικρότερη βεντούζα ἦτανε μεγάλη σὰν ἓνα τάληρο καὶ ἡ μεγαλύτερη σὰν ἓνα βαθὺ πιάτο τῆς σούπας. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ζῶο κρατοῦσε μὲ τίς βεντούζες του δυὸ ἀπὸ τοὺς ναῦτες μου.

Ἐπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς σώσω καὶ νὰ κάμω τὸ χταπόδι νὰ μᾶς ξεφορτωθεῖ.

Συλλογίστηκα, πώς εκείνο τὸ τέρας, ἂν ἔμενε περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες ἔξω ἀπὸ τὴ θάλασσα, θὰ ψοφοῦσε. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ περιμένουμε τρεῖς ὥρες ἀκίνητοι ἐκεῖ πού εἴμαστε, γιὰ ν' ἀποφασίσει ἐπὶ τέλος τὸ χταπόδι νὰ μᾶς ἀφήσει ἡσυχους. Ὅμως ἂν στὸ μεταξύ χυνόταν ἀπάνω μας;

Φώναξα τὸ δεύτερο καπετάνιο καὶ ἀφοῦ τὰ λογαριάσαμε καλὰ τὰ πράματα, εἶδαμε, πὼς ἐκείνο τὸ ζῶο δὲν τὸ ἔφταναν ὄχι τρεῖς παρὰ οὔτε δεκατρεῖς ὥρες γιὰ νὰ ψοφήσει. Ἔπρεπε λοιπὸν προτοῦ μᾶς κάνει καμιὰ μεγαλύτερη συμφορά, νὰ τὸ ξεμπερδέψουμε.

Δὲ θυμᾶμαι ἂν σᾶς εἶπα, πὼς εἶχα μαζί μας μπόλικο μπαρούτι καὶ σφαῖρες. Συλλογίστηκα ὅμως πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν ἀρκετὰ καὶ πῆρα ἀκόμα γιὰ βοήθεια δυὸ χιλιάρικες βιτριόλι, πού εἶχα στὸ ἀμπάρι μου. Δὲ θὰ ἦταν ἄσκημο, εἶπα, νὰ δροσίσω λιγάκι τὸ κεφάλι τοῦ χταποδιοῦ.

Χώρισα τοὺς ἀνθρώπους μου σὲ διάφορες ομάδες καὶ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶχε ἰδιαίτερο ἔργο νὰ κάμει. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς ναῦτες μου κρατούσανε τσεκούρια, δυὸ τὶς μποτίλιες μὲ τὸ βιτριόλι, πέντε εἶχανε τὰ κανονάκια, ἓνας εἶχε ἀρπάξει μιὰ σιδερένια τριχάλα, πού λιχνίζουν τὸ στάρι—ποῦ διάβολο εἶχε βρεθεῖ τέτιο πράμα στὸ καράβι μου;—καὶ οἱ ἄλλοι σκορπισμένοι ἀπὸ διάφορες μεριές, θὰ ἔπεφταν ἀπάνω στὸ θεριὸ μὲ σπαθιά, μαχαίρια, μαγγοῦρες, παλούκια, μπαλντάδες, σανίδες καὶ ὅ,τι ἄλλο μποροῦσε νὰ βρεῖ ὁ καθένας.

Ὁ δεύτερος καπετάνιος κι ἐγώ, μὲ τὶς караμπίνες μας, θὰ πυροβολούσαμε πρῶτοι. Αὐτὸ θὰ ἦτανε τὸ σύνθημα. Καὶ ὕστερα, τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο, θὰ μπαίνανε σ' ἐνέργεια ὅλα τὰ φονικὰ ὄργανα κι ἐργαλεῖα.

—Προσοχή! Πῦρρρρ...! Μπούμ! Μπούμ! Τὸ ζῶο οὔτε σάλεψε καθόλου. Δὲν ξαίρω ἂν ἔχετε παίξει καμιὰ φορὰ καρφώνοντας στὸ φρέσκο βούτυρο κομματάκια ψωμί. Ἴδια καὶ ἀπαράλλαχτα πτόγανε καὶ καρφώθηκαν οἱ σφαῖρες στὸ σῶμα τοῦ ζῶου.

Τέλεια ἀποτυχί...!

—Ὅλη ἡ μπαρούτη, ὅλες οἱ σφαῖρες, ὅλοι οἱ μπαλαρμάδες νὰ μπουνε στα κανόνια καὶ νὰ ριχτοῦν ὅλα μαζί ἀπάνω στὸ ζῶο! φώναξα.

Μὴ γελάς! Ἔπρεπε νὰ εἶσαι ἐκεῖ, φίλε μου, γιὰ νὰ δῶ, πὼς θὰ γελοῦσες.

Τὸ μπαρούτι, μὲ ὅλη του τὴ δύναμη, εἶχε ξεσκίσει σὲ λογιῆς λογιῆς μεγάλα καὶ μικρὰ κομμάτια τὸ σῶμα τοῦ ζῶου καὶ αὐτὰ τὰ κομμάτια πού ἄχνιζαν ἀπὸ τὸ βιτριόλι ἦρθαν καὶ κρεμάστηκαν, ἓνα ἐδῶ κι ἄλλο ἐκεῖ, ἔτσι πού τὸ καράβι μας ἔμοιαζε περισσότερο σὰ χασάπικο μὲ μπριζόλες, μπιφτέκια, σπάλες, συκώτια, σπληνάντερα κλ. παρὰ σὰν καράβι.

Καὶ νὰ ἦτανε μόνο αὐτό!

Ὅπως ξαίρετε, ὅλα τὰ κεφαλόποδα, ἐξὸν ἀπ' τὸ ναυτίλο—καὶ σ' αὐτὴ τὴν ὁμοταξία εἶναι καὶ κάθε εἶδος χταπόδι— ὅλα τὰ κεφαλόποδα λοιπὸν ἔχουνε μιὰ φούσκα μὲ ἓνα μαῦρο ὑγρὸ, πού ὅπου πέσει δύσκολα βγαίνει. Εἶναι τὸ μελάνι ὅπως τὸ λέμε.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ μελάνι, ἅμα ἔσπασε ἡ φούσκα, πετάχτηκε ἔξω, ἐδῶ κι ἐκεῖ, κι ἔλουσε δώδεκα ναῦτες, πού ἔτυχε νὰ βρεθοῦν ἐκείνη τὴ στιγμή πιὸ κοντὰ στὸ ζῶο.

Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι, πὼς δὲν τοὺς εἶχε μαυρίσει ὀλάκερο τὸ σῶμα καὶ τότε θὰ μπορούσαν τέλος πάντων νὰ περάσουνε γιὰ ἀράπηδες, παρὰ τοὺς ἔβαψε μέρη μέρη μονάχα τὸ κορμί τους. Ἦμουν λοιπὸν ἀναγκασμένος, φίλε μου, ἀφοῦ οὔτε τὸ σαποῦνι, οὔτε ἡ ποτάσα εἶχανε δύναμη νὰ βγάλουν αὐτὸ τὸ μελάνι, νὰ τοὺς καμαρώνω, τοὺς ναῦτες μου, βαμένους: τὸν ἓνα μ' ἓνα χέρι μαῦρο καὶ τὸ ἄλλο ἄσπρο· τὸν ἄλλο μὲ μαῦρο κεφάλι καὶ ἄσπρα χέρια, τὸν τρίτο μὲ μέτωπο ἄσπρο καὶ τ' ἄλλο πρόσωπο μαῦρο καὶ γενικὰ νὰ βλέπω τοὺς ναῦτες μου μεταμορφωμένους σὲ σωστοὺς παλιάτσους.

Λοιπὸν, ὅταν καταλάβαμε πὼς δὲν ἦτανε πιά φόβος νὰ ξαναζωντανέψει τὸ τέρας, ἀρχίσαμε μιὰ ὄχι μικρὴ ἐγχείρηση μὲ τὰ διάφορα μαχαίρια, πού εἶχαμε στὸ καράβι. Ὅταν αὐτὴ ἡ δουλιὰ τελείωσε, ἦτανε μεσάνυχτα παρὰ πέντε λεφτά. Αὐτὸ τὸ πανηγύρι, πού λές, εἶχε βαστήξει δεκαεφτά ὀλόκληρες ὥρες καὶ τρία τέταρτα.

Ἔδωσα στὸ πλήρωμα διπλὴ μερίδα φαγητό, τοὺς κέρασα μπόλικο παλιὸ κρασί ἀπὸ τὸ ἀμπάρι καὶ πῆγα νὰ κοιμηθῶ, ἀφοῦ κάθισα πρῶτα κι ἔγραψα στὸ ἡμερολόγιό μου ὅλα τὰ καθέκαστα ἀπὸ τὸ σπάνιο αὐτὸ περιστατικὸ πού σοῦ διηγήθηκα.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Ένας φίλος μου, πού μόλις είχε γυρίσει από την Κοχιγκίνα, όπου είχε περάσει τὰ περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς του, δειπνοῦσε μιὰ μέρα στὸ σπίτι μου. Μ'αὐτὴ τὴν εὐκαιρία εἶχα προσκαλεσμένο καὶ τὸν πλοίαρχο Κουγγουρντάν.

Καταλαβαίνετε πὼς αὐτὸ τὸ βράδι εἶχε τὸ λόγο ὁ νιοφερμένος μας φίλος. Μᾶς διηγήθηκε γιὰ τὶς συνήθειες τῶν κατοίκων τοῦ Σιάμ. Στὸ τέλος μᾶς μίλησε γιὰ τὴ μεγάλη πανουργία κι ἐφευρετικότητα πού, ὅπως εἶναι γνωστό, ἔχουνε σ'ἐκεῖνα τὰ μέρη οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ ἐκδικιοῦνται καὶ νὰ τιμωροῦνε τοὺς ἐχθροὺς τους.

—Ἐ, καπετάνιο, εἶπα στὸν πλοίαρχο. Νά, αὐτὲς εἶναι ἱστορίες, πού σοῦ σηκώνουν τὶς τρίχες στὸ κεφάλι. Ἄμα συλλογίζομαι πὼς ὑπάρχουν ἀνθρώπινα πλάσματα τόσο σκληρόκαρδα γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ὁμολογήσω, πὼς προτιμῶ νὰ πέσω, ὅπως τοῦ λόγου σου, στὰ χέρια, δηλαδή στὰ πόδια κανενὸς γορίλα ἢ κανενὸς μεγάλου χταποδιοῦ, παρά νὰ πέσω στὰ χέρια τέτιων κακούργων.

—Ἐχεις δίκιο, ἀποκρίθηκε ὁ πλοίαρχος, κι ἐγὼ τὸ ξαίρω αὐτὸ τὸ πράμα. Ἐχω ὅμως πληρώσει πολὺ ἀκριβὰ γιὰ νὰ τὸ μάθω.

—Ἐχεις πέσει λοιπὸν καὶ τοῦ λόγου σου στὰ χέρια κανενὸς κατοίκου τοῦ Σιάμ;

—Ὁχι. Ἐπεσα ὅμως στὰ χέρια καποιανοῦ ἐχθροῦ μου, πού, ἂν καὶ ἦταν ἄσπρος καὶ χριστιανός, μ'ἔκαμε νὰ ὑποφέρω τόσο πολὺ, ὥστε αὐτὰ πού ἀκούσαμε γιὰ τὴν Κοχιγκίνα καὶ τὸ Σιάμ νὰ εἶναι χάδια μπρὸς στὰ δικά μου βάσανα.

Αὐτὸ μοῦ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση. Καὶ ἡ περιέργεια, πού εἶχα γιὰ ὅλα τὰ παθήματα καὶ τὶς περιπέτειες τοῦ πλοίαρχου, μ'ἔκαμε νὰ τὸν παρακαλέσω, νὰ μᾶς διηγηθεῖ καὶ αὐτὸ τὸ περιστατικό.

—Φίλε μου, μιὰ παροιμία λέει: Ἄλλα θέλει ὁ ἄνθρωπος καὶ ἄλλα θέλει ἡ μοίρα. Ἐ, λοιπὸν αὐτὸ ἔπαθα κι ἐγὼ στὶς 13 τοῦ Νοέμβρη στὰ 1832, στὶς ὀχτῶ τὸ πρωί, στὸ Μίζμπιλ τῆς Ἀμερικῆς. Εἶχα παραδώσει τὸ φορτίο ἐκεῖ πού ἔπρεπε, εἶχα πάρει

τὰ χρήματα καὶ ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ φύγω τὸ ἴδιο βράδι. Γι'αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ πρωὶ πῆγα ν'ἀφήσω γειὰ σ'ἐκεῖνον, πού τοῦ εἶχα φέρει τὸ ἐμπόρευμα καὶ πού τύχαινε νὰ εἶναι καὶ φίλος μου. Καθόταν ἓνα χιλιόμετρο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ γιὰ νὰ πάει κανεὶς ὡς ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ πάρει ἓναν ὠραῖο δρόμο, φυτεμένο μὲ δέντρα καὶ πού εἶχε ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἐξοχικὰ σπιτία καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἓνα ἤσυχο πεζοδρόμιο.

Εἶχα φτάσει στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ δὲν εἶχα ἀπαντήσει σ'ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἄλλον κανένα παρά ἓναν κοκκινομάλλη γίγαντα, πού ἦτανε ντυμένος σὰν κουνιγός. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος περπατοῦσε ἔτσι, πού τότε μὲ προσπερνοῦσε αὐτός καὶ πότε μὲ ἀφηνε ἐμένα νὰ τότε προσπεράσω. Τώρα πάλι ἐρχότανε ἀπὸ πίσω μου καὶ τὸν καταλάβαινα, πὼς ὄλο καὶ σίμωνε, γιὰ νὰ μὲ φτάσει. Αὐτὸ τὸ πράμα εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ ἀνησυχεῖ. Γιὰτὶ πρέπει νὰ ξαίρετε, πὼς ἡ Μόμπιλ εἶναι γνωστὴ γιὰ πολὺ ἐπικίνδυνος τόπος.

Ἐβγαλα λοιπὸν τὸ περιστροφὸ μου ἀπὸ τὴν τσέπη καὶ ἔσκυψα τὸ κεφάλι μου, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν ἦτανε καλὰ γεμισμένο καί... δὲν μπόρεσα νὰ τὸ ξανασηκώσω.

Ἐπεσα μισοπνιγμένος ἀπὸ ἓνα λάσο, πού μοῦ εἶχε ρίξει ὁ συνοδοιπόρος μου.

Ὅταν συνέφερα, βρέθηκα καθισμένος σὲ μιὰ καρέκλα μέσα σ'ἓνα ἀνθισμένο περιβόλι. Μπροστά μου βρισκότανε μιὰ παρέα ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ μέσα σ'αὐτοὺς παρατήρησα ἓναν ἀμερικάνο ναύτη, πού πρὶν τρία χρόνια τὸν εἶχα βάνει τέσσερις μέρες στὰ σίδερα, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ κάνει τοὺς ναῦτες μου νὰ ἐπαναστατήσουν. Ὅταν φτάσαμε στὴ Χάβρη, εἶχε ζητήσει νὰ φύγει κι ἀφοῦ ἔλαβε ὅτι εἶχε νὰ λάβει, μοῦ εἶχε πεῖ φεύγοντας:

—Καπετάνιε, τώρα πού δὲ μᾶς δένει πιά τίποτὰ μαζί τοὺς δυὸ μας, σὲ συμβουλεύω νὰ ἔχεις τὸ νου σου γιὰ νὰ μὴ μ'ἀνταμώσεις ποτέ σου ὄξω ἀπὸ τὴ Γαλ-

Ἐπεσα μισοπνιγμένος ἀπὸ ἓνα λάσο, πού μοῦ εἶχε ρίξει ὁ συνοδοιπόρος μου.

λία, γιατί αν λάχει τέτιο πράμα, θα τὰ περάσεις άσκημα. Έγώ φυσικά, δέν είχα δώσει προσοχή στις φοβέρες του Άμερικάνου και από τότε ούτε τον είχα δει, ούτε είχα άκούσει να μιλοῦνε γι'αυτόν.

Τώρα έπρεπε να περιμένω τὸ θάνατο.

— Καπετάνιε Κουγγουρντάν, με γνωρίζεις; μου είπε με σαρκαστικό γέλιο.

— Πάει καλά, πάει καλά, είπα. Θέλεις να με σκοτώσεις; τὸ ξαίρω. Έμπρός λοιπόν, κακοῦργε, σήκωσε τὸ πιστόλι σου. Δέ σε φοβοῦμαι.

Σηκώθηκα από την καρέκλα μου και θέλησα να πάω κοντά του. Λέω θέλησα, γιατί δέν τὸ κατόρθωσα. Ένιωσα πὼς ένα πράμα με τραβοῦσε από τὴ ράχη πρὸς τ'άπάνω.

Γυρίζω, σηκώνω τὸ κεφάλι μου και με μεγάλη μου άπορία, βλέπω, πὼς ήμουνα κρεμασμένος με μιὰ πέτσινη ζώνη από ένα ξερόστατο, πὸν τὸ κρατούσανε τέσσερα σκοινιά δεμένα σε τέσσερα δέντρα.

Πρέπει να ξαίρεις, άγαπητέ μου φίλε, πὼς ποτέ μου δέ φοβήθηκα τὸ θάνατο· γιατί ένας ναυτικός σήμερα ζει και αύριο δέ ζει. Όμολογῶ όμως, πὼς μ'αυτό πὸν είδα έχασα τὴν ψυχραιμία μου. Η πρώτη μου ιδέα ήτανε, πὼς εκείνοι οί άθλιοι είχανε σκοπὸ να με κρεμάσουν.

— Βρὲ παλιανθρώποι, τὸς είπα γυρίζοντας τὸ πρόσωπο πάλι σ'εκείνα τὰ τέρατα, στην καρέκλα άνεβάζουνε μόνο τὸς κακούργους και τὸς προδότες. Κι εγώ, ὅπως νομίζω τουλάχιστο, δέν είμαι ούτε τὸ ένα ούτε τὸ άλλο.

— Καπετάνιε Κουγγουρντάν! είπε ὁ Άμερικάνος και ήρθε πὸ κοντά μου. Η τιμωρία πὸν έχεις να πάθεις είναι δική μου έφεύρεση και δέ μοιάζει με καμμιάν άλλη από τις γνωστές τιμωρίες τούτου του κόσμου. Πάνε τρία χρόνια από τὸν καιρὸ πὸν με τιμώρησε άδικα· υποστηρίζω ακόμα, πὼς ήμουνα άθῶος! Δέν πέρασε μέρα, οὐδὲ ὠρα, οὐδὲ στιγμή, χωρίς να ψάχνω με τὸ μυαλό μου να βρῶ έναν τρόπο, για να σε κάμω να πεθάνεις, άφοῦ πρῶτα σε βασανίσω με μέσα, πὸν να μην τὰ έχει ακόμα γνωρίσει μηδὲ γράψει ή ιστορία τῶν κακουργημάτων του κόσμου.

Και να ή τιμωρία πὸν διάλεξα για σενα! πρόσθεσε κι έδειξε ένα αερόστατο άπάνω από τὸ κεφάλι μας.

— Δέν είναι άνάγκη να κουράζεσαι τόσο πολύ, για να μου εξηγήσεις αυτό τὸ πράμα, του άποκρίθηκα. Διάβουλε! Με γύρευες... Να με! Είμαι στη διάθεση σου! Ά! χίλια εκατομμύρια δισεκατομμύρια κανονίες θ'άκουγες, κι εσύ και αυτοί οί κακοῦργοι οί συντρόφοι σου, αν σε είχα και μιὰ μόνο στιγμή μέσα στο καράβι μου.

— Κατηγορούμενε, μου είπε ὁ Άμερικάνος, πάψε να βρίξεις και συλλογίσου, πὼς σε μιὰ, δυὸ ὠρες, σε μιὰ μέρα τὸ πολύ, θα βρίσκεσαι μπροστά στον υπέρτατο Κριτή. Μετανόησε και θυμήσου, πὼς μπροστά στον Ίησου Χριστὸ είμαστε ὅλοι άδέρφια.

— Τέρας γεμάτο ύποκρισία! Κοτᾶς ν'άνακατεύεις τὸ ὄνομα του Χριστου σ'αυτό τὸ άγριο φονικό, πὸν πᾶς να κάμεις;

— Δέν είναι φονικό αυτό, πὸν κάνω. Είναι τιμωρία σύμφωνη με τὸ νόμο, πὸν τότε λένε «νόμο του Λίντς». Οί φίλοι μου από δω είναι Άμερικάνοι, πὸν θα εφαρμόσουν αυτό τὸ νόμο και θα σε τιμωρήσουν. Και επειδὴ θέλω να βάλεις με τὸ νου σου από πριν τὸ τί μπορεί να πάθει ένας άνθρωπος, θα σου εξηγήσω, πὼς θα είναι ή τιμωρία σου.

Μποροῦσα να σε γδάρω, να σε τσακίσω με τὸ βούρδουλα να σε σουβλίσω· με λίγα λόγια θα μποροῦσα να σε τιμωρήσω με μιὰ από κείνες τις τιμωρίες, πὸν παγώνει τὸ αίμα του ανθρώπου και μόνο άμα τις βλέπει. Όμως εγώ, χωρίς να χύσω μηδὲ στάλα από τὸ αίμα σου, θα σε κάμω να περάσεις τρομάρες και άγωνίες άγνωστες ὡς τὰ τώρα.

— Δέ φοβοῦμαι από τιμωρίες, είπα εγώ. Κανένας άνθρωπος, δέ θα έχει τὴν τιμὴ να γελάσει για δικὸ μου φόβο και πολὺ λιγότερο εσύ.

Η αλήθεια, φίλε μου, είναι, πὼς φοβόμουν ὄχι και λίγο και πὼς είχε ακόμα αλλάξει και τὸ χρῶμα μου. Φαίνεται μάλιστα, πὼς ὁ Άμερικάνος τὸ είχε παρατηρήσει αυτό τὸ πράμα. Γιατί εἶπα ένα σατανικό χαμόγελο να χαράζει τὰ χείλια του.

— Έμπρός! μου είπε με γλυκὸ τάχα τρόπο. Βλέπω μ'εύχαρη-στηση μου, πὼς τὰ λόγια μου αρχίζουν να σε άνησυχῶνε κομμάτι. Κοίταξε ν'άλαφρώσεις τὴν καρδιά σου, ὅσο έχεις ακόμη τὸ νου σου καθαρό.

Σε μιὰ στιγμή τέσσερις άντρες άρπαξαν ό καθένας από ένα σκoiνι και άρχισαν νά περπατούνε με τó ίδιο βήμα.

κάτω από μιὰ φούσκα γεμάτη γκάζι. Σ'ένα μου γνέψιμο τέσσερα σκoiνιά, πού σε κρατούν έδω, θα κοπούνε και τó άερόστατο θα σε πάρει μαζί του στον άέρα. Θα σε άνεβάσει ως εκεί, όπου θα σκάσει, γιατί ό άέρας από έξω θα έχει εκεί ψηλά λιγότερη πίεση από τó γκάζι, πού είναι μέσα και τότε θα πέσεις από ένα ύψος 5-6000 μέτρα. Στην άρχή θα καταλάβεις τά πόδια σου νά ξεφεύγουν από τή γή και ν'άγγιζουνε τις κορφές τών δέντρων. Τά χέρια σου θα ταλαντεύονται στον άέρα και σιγά σιγά τó κορμί σου θα βρεθεί κρεμασμένο μέσα στο άπειρο. Θα νιώθεις τó σώμα σου νά λούζεται στον άέρα. Ό φόβος, ή ψύχρα, ή άσφυξία, ή άγωνία θα σε βασανίσουνε πολλές ώρες, ως πού νά πεθάνεις.

Και τώρα είναι καιρός πιά νά τού δίνεις. Θα σ'άφήσουμε νά κάμεις πρώτα ένα μικρό περίπατο άπάνω στη γή, γιατί τó σώμα σου δε θα τήν άγγίξει πιά παρά μόνο νεκρό.

Σε μιὰ στιγμή τέσσερις άντρες άρπαξαν ό καθένας από ένα σκoiνι και άρχισαν νά περπατούνε με τó ίδιο βήμα.

Και τότες έγινε μιὰ σκηνή κωμική για όσους τήν έβλεπαν και τραγική για κείνον πού ήτανε τó θύμα. Με τήν κίνηση πού έκαναν οι τέσσερις άντρες, τó άερόστατο πότε άνέβαινε και πότε κατέβαινε. Φυσικά κι έγώ, πού ήμουνα κρεμασμένος άπ'αυτό, άλλοτες έχανα τή γή από τά πόδια μου, άλλοτες έπεφτα με τó πρόσωπο κάτω και άλλοτε πετούσα δεξιά, άριστερά, έδω και

—Άφησε τήν καρδιά μου ήσυχη, παλιάνθρωπε, τού άποκρίθηκα και άντι νά παρλάρεις βλακείες, σκότωσε με για νά τελειώνουμε.

—Ω! ώ! γενναίε μου καπετάνιε! Τόσο πολύ βιάζεσαι; Μά περίμενε λίγο, νά σε φωτίσω για τούτη τήν υπόθεση. Περιμένε νά μάθεις μ'όλα του τά καθέκαστα τó τραγικό σου τέλος. Είσαι δεμένος μ'ένα λουρί

έκει, άπάνω ή κάτω, όπως κάνει ένας καραγκιόζης δεμένος μ'ένα σκoiνάκι από τó κεφάλι.

Άμα ό άτιμος ό Άμερικάνος χόρτασε νά με βλέπει νά χοροπηδάω έτσι, πρόσταξε:

—Άφήστε τó ένα σκoiνι!

Ά! ξέχασα νά σου πώ. Προτοΰ γίνει αυτό, ό Άμερικάνος με ζύγωσε και μου κρέμασε στον ώμο ένα ταγάρι και μου είπε:

—Έπειδή μπορεί νά πεθάνεις από τήν πείνα, πριν νά χαρείς βλάκερο τó ταξίδι σου, πάρε έδω λίγο νερό, λίγο μπράντι, από ένα κομμάτι ψωμί και τυρί και λίγο ροσμπίφ, πού θα σε θρέψουνε τρεις μέρες.

Άφήστε ακόμα δύο σκoiνιά, είπε σε λίγο.

Τό άερόστατο κρατιότανε πιά μόνο από ένα σκoiνι. Τότε ό Άμερικάνος με ζύγωσε και έπειδής ό άνθρωπος πού υποφέρει έλπίζει ως τήν τελευταία στιγμή, πίστεψα, πώς θα με είχε λυπηθεί.

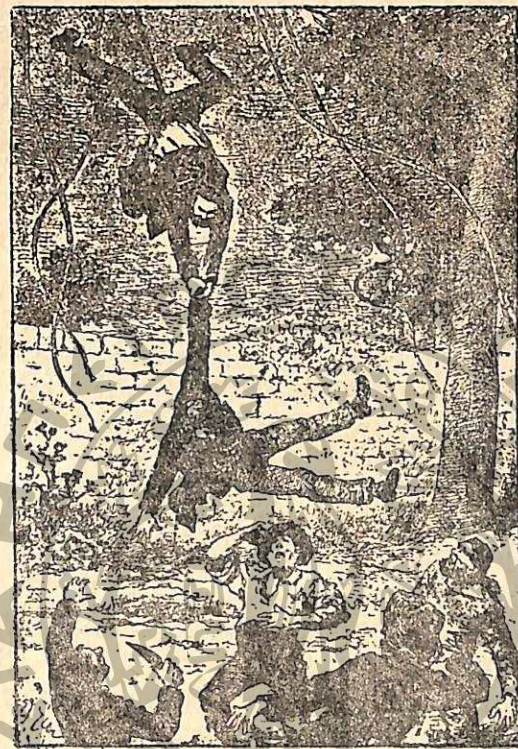
Μά πού!

Έγνεψε για ν'άφήσουνε και τó τελευταίο σκoiνι και μου είπε κοροϊδευτικά:

—Καλό ταξίδι, καπετάν ΜάριεΚουγγουρντάν! σου άφήνω γειά, παντοτεινά.

—Όχι ακόμα, τού άποκρίθηκα έγώ.

Και άρπάζοντας τον από τó χέρι τότε τράβηξα πάνω. Όμως αυτός πρόστασε νά πιαστεί από τó χέρι κάποιου συντρόφου του.

Και άρπάζοντας τον από τó χέρι τόν τράβηξα πάνω.

Τὸ ἀερόστατο μὲ ὄλο τὸ βάρος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους ποὺ σήκωνε ἄρχισε ν'ἀνεβαίνει. Ὁ φίλος τοῦ Ἀμερικάνου, ποὺ καταλάβαινε τὴ γῆ νὰ χάνεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, βγάζει ἕνα μαχαίρι καὶ μ'ἕνα χτύπημα κόβει σχεδὸν ὅλα τὰ δάχτυλα τοῦ Ἀμερικάνου. Τὸ ἀερόστατο μόλις ξαλάφρωσε ἀπὸ ἕναν ἀνθρώπο, ἄρχισε ν'ἀνεβαίνει πιὸ γρήγορα, ἴσα ἴσα τὴ στιγμή, ποὺ ἔσπασε ἡ πόρτα τοῦ κήπου καὶ μπήκανε μέσα δεκαπέντε ναῦτες τοῦ карабиου μου. Ὁμως ἦτανε πιά πολὺ ἄργά. Μόλις πρόφτασα νὰ τοὺς φωνάξω:

—Ἀντίο, παιδιά μου!

Τοὺς εἶδα νὰ πηδοῦνε σὰν τοὺς τίγρηδες καὶ νὰ πετοκόβουνε τοὺς συντρόφους τοῦ Ἀμερικάνου. Ἔτσι ποὺ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ὄλοι ἐκεῖνοι οἱ κακοῦργοι ἦτανε νεκροί. Μὰ ἐγὼ εἶχα ἄλλο πράμα, ποὺ μὲ ἀπασχολοῦσε περισσότερο.

Ὁ Ἀμερικάνος, ποὺ τότε βαστοῦσα γερά μὲ τὰ δυὸ μου τὰ χέρια, ἐξακολουθοῦσε νὰ κρέμεται ἀπὸ κάτω μου.

—Ἐλεος! μοῦ ἔλεγε.

—Ἐλεος; Ἐχεις τὸ θράσος νὰ γυρεύεις κι ἔλεος! Μὴν περιμένεις. Θὰ σὲ στείλω πιὸ ὕστερα ἐκεῖ κάτω, γιὰ νὰ πᾶς τὰ νέα μου στοὺς συντρόφους μου.

Σῶσε με καὶ σὲ σώζω!

—Δὲν τρελάθηκα.

—Πιάσε με ἀπὸ τὸ πληγωμένο χέρι καὶ ἄφησε μου τὸ ἄλλο λεύτερο. Ἐχω ἕνα πιστόλι. Θὰ χτυπήσω μ'αὐτὸ τὸ ἀερόστατο καὶ σ'ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας θὰ ἔχουμε κατέβει σιγὰ σιγὰ στὴ γῆ.

Πρέπει νὰ εἶναι κανένας ἑξακόσα μέτρα ψηλά, γιὰ νὰ καταλάβει τί θὰ πεῖ «γῆ». Ἀμέσως λοιπὸν τὸν πιάνω ἀπὸ τὸ πληγωμένο χέρι. Αὐτὸς βγάζει τὸ περιστροφὸ του καὶ τραβᾷ.

Μὰ λογαριάζαμε καὶ οἱ δυὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ἢ, ἂν θέλετε καλύτερα χωρὶς τὸ σκοινί, ποὺ μᾶς κρατοῦσε κρεμασμένους καὶ ποὺ ταλαντευόταν ἀδιάκοπα ἐδῶ κι ἐκεῖ. Γι'αὐτὸ ἡ σφαῖρα τοῦ πιστολιοῦ πῆγε στὸν ἄερα χωρὶς ν'ἀγγίξει τὸ ἀερόστατο, ποὺ ὄλο καὶ ἀνέβαινε.

—Κύρ καπετάνιε! Μὴ μ'ἀφήσεις, γιὰ τ'ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

—Ἄ, τώρα προβιβάστηκα! Ἔγινε καὶ κύρ καπετάνιος, βλέπω.

Πρὶν ἤμουνα σκέτος καπετάνιος. Ἐχεις τὴν ἰδέα, λοιπὸν, πὼς θὰ σὲ τραβάω ἔτσι μαζί μου ὡς τὴν τελευταία μου ὥρα; Εἶναι ποὺ ἔχω χέρια ἀτσαλένια καὶ σὲ κρατᾶω τόσην ὥρα· ἀλλιῶς ἀπὸ πολλὴν ὥρα θὰ εἶχες κιόλα φιλήσει τὸ χῶμα. Εἶναι τώρα δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ποὺ νιώθω τὸ αἷμα μου νὰ μοῦ κατεβαίνει στὸ κεφάλι. Σὲ λίγα λεπτὰ ἀκόμα θὰ βρίσκεσαι χωρὶς ἄλλο ἐκεῖ κάτω... Εἴμαστε καὶ οἱ δυὸ σὰν πεθαμένοι καὶ ἡ γῆ βρίσκεται τόσο μακριὰ ἀπὸ κάτω, ὥστε ἡ ζωὴ μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο. Φαντάσου πὼς δὲ θυμᾶμαι πιά τὸ χρῶμα τοῦ карабиου μου... Φέρθηκες ἄσκημα σὲ μένα... Μὰ ἴσως κι ἐγὼ στάθηκα λίγα σκληρός... ἄδικος ἴσως... σ'ἐκδικήθηκα... Μ'ἐκδικίεσαι κι ἐσύ... πεθαίνομε... Τελείωσε... Νιώθω τὰ χέρια μου νὰ παραλοῦνε... Μετάνιωσα γιὰ ὅ,τι ἔκαμες!...

—Ὁχι!

—Μετάνιωσα!... Λίγες στιγμὲς σοῦ μένουνε μονάχα.

—Ὁχι! Ὁχι!

—Παναγία μου! σῶσε τον! εἶπα· κάμε τον νὰ μετανοιώσει.

Ἐγὼ μετανοιῶνω γιὰ ὅσα ἔχω κάμει καὶ τότε συχωρνᾶω καὶ τοῦτον.

—Κουγγουρντάν, μοῦ εἶπε τότε, μετανοιῶνω κι ἐγὼ, σὲ συχωρνῶ κι ἐσένα.

Τὰ χέρια μου ἄνοιξαν καὶ γιὰ κάμποσες στιγμὲς τὸν εἶδα νὰ πέφτει κάτω στριφογυρίζοντας σὰν τοὺς σάκκους ἀπὸ τὸ φορτίο, ποὺ ρίχνουμε καμιά φορὰ στὴ θάλασσα.

Φαντάζεστε τί μπορεῖ κανεὶς νὰ αἰστανθεῖ πέφτοντας ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανὸ; Αὐτὸ αἰστανθῆκα ἐγὼ, ἀγαπητέ μου. Μοῦ φαινόταν, ὄχι πὼς ἀνέβαινα, παρὰ πὼς ἔπεφτα στὸ κενό, στὸ ἄπειρο. Μποροῦσα νὰ ὀρκιστῶ πὼς ἡ γῆ βρισκόταν ἀπάνω ἀπὸ μένα. Τὴν ἔβλεπα νὰ γίνεται ὀλοένα πιὸ μικρὴ καὶ τοῦ κάκου τέντωνε τὰ πόδια μου καὶ τὰ χέρια μου, σὰ νὰ ἤθελα νὰ τὴν ἀγγίξω.

Καὶ κάθε λίγο ἀκουγα ἀπὸ πάνω μου ἕνα θόρυβο, ποὺ θαρροῦσα πὼς μοῦ ἔλεγε:

Τὸ σκοινὶ κόβεται!

Κάθε φορὰ ποὺ ἀκουγόταν αὐτὸς ὁ θόρυβος ἔκλεινα τὰ μάτια μου κι ἔλεγα:

«Τελείωσε! τελείωσε!»

Πόσο βάσταξε αυτή η ιστορία, δεν ξαίρω. Ήνιωθα μόνο τὸ αὐτό μου νὰ ταλαντεύεται ἐδῶ κι ἐκεῖ καὶ συνάμα νὰ γυρίζει τότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερὰ σὰν τὸ ἀδράχτι. Τὸ ἀδιάκοπο αὐτὸ γύρισμα μ'ἔκαμε γιὰ καλή μου τύχη νὰ λιγοθυμῶσω...

Μιά δροσιά, πὺν ἔνωσα στὸ πρόσωπο μου, μ'ἔκαμε νὰ ζωντανέψω, νὰ ξυπνήσω καὶ νὰ βάλω τὰ χέρια μου στὸ πρόσωπο. Τὰ ἔβγαλα ματωμένα. Δὲν εἶχα συναίσθηση τοῦ ἑαυτοῦ μου, πὺν σημεῖο τέτιο, πὺν θαρροῦσα, πὺν βρισκόμουν ἀκόμα στὸ καράβι μου.

«Ἐ! Μάριε», εἶπα, «εἶσαι πολὺ βλάκας ν'ἀφήνεις τοὺς ναῦτες σου νὰ βγαίνουν ὅλοι μαζί ἀπὸ τὸ καράβι. Δὲν πρέπει νὰ τὸ ξανακάνεις αὐτὸ τὸ πράμα!»

Ὅπως βλέπεις, παραμιλοῦσα. Ἀγάλια ἀγάλια ὁμως συνέφερα ὀλότελα καὶ ἀπὸρησα καὶ ὁ ἴδιος γιὰ τὸ κουράγιο μου. Ὡς τόσο, σκέφτηκα, πὺν ἂν μπορούσα νὰ καθίσω στὸ λουρί, ὅπου ἤμουν δεμένος, θὰ ἤμουν πολὺ πιὸ καλά. Καὶ ἀλήθεια, δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω πόσο καλύτερη ἦταν ἡ θέση αὐτή.

Καθισμένος λοιπὸν ἐκεῖ θυμήθηκα, πὺν κάτι ἔπρεπε νὰ ρίξω στὸ στομάχι μου, πὺν ἦτανε τέλεια ἀδειανό, καὶ μάλιστα ὕστερα ἀπὸ τὸ τόσο αἷμα, πὺν εἶχα χάσει.

Μιά καὶ δυὸ, ἔφαγα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ θαυμασιὸ ροσμπιφ καὶ ἤπια δυὸ τρεῖς γουλιές ἀπὸ τὸ μπράντι, πὺν ὁ τότε πιά μακαρίτης Ἀμερικάνος εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ δώσει. Ὑπόφερα ὁμως πάρα πολὺ ἀπὸ τὸ πολὺ κούνημα τοῦ σκοινιοῦ. Καὶ ἀναγκάστηκα νὰ φέρω στὴ μνήμη μου ὅλες τὶς θεωρίες τῆς μηχανικῆς πὺν εἶχα μάθει. Συλλογίστηκα πὺν, ἂν βρισκόμουν ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ δίχτι πὺν κρατοῦσε τριγύρω τὴ φύσκα τοῦ ἀερόστατου (τώρα κρεμόμουνα πέντε ἢ ἕξι μέτρα πιὸ κάτω), πρῶτ'ἀπ' ὅλα θὰ γλύτωνα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μαρτύριο, καὶ δεύτερο... Δεύτερο δὲν εἶχε ἐκείνη τὴ στιγμή.

Λοιπὸν, τί εἶχα στὰ χέρια μου; Ἐνα σκοινί. Μ'αὐτὸ τὸ σκοινί ἔπρεπε νὰ τὰ κατορθώσω ὅλα. Ἀρχισα σιγὰ σιγὰ (γιατὶ ἦτανε κίνδυνος νὰ συντριφτῶ ἂν ἔπεφτα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τρομερὸ ὕψος στὴ γῆ) ἀρχισα, λέω, ν'ἀνεβαίνω καὶ νὰ σιμώνω στὴ φύσκα πὺν ἐκείνη τὴν ὥρα μοῦ φαινότανε σανίδα σωτηρίας... Σοῦ

φαίνεται βέβαια παράξενο, πὺν μιὰ τέτλια μεγάλη σφαῖρα τὴ λέω «σανίδα». Μὰ ὁ λόγος τὸ λέει.

Λοιπὸν, τί ἔλεγα;... ἄ, ναί.

Ὑστερα ἀπὸ τρομερὲς προσπάθειες, πὺν κρατήσανε δυὸ ὥρες, βρισκόμουνα κολλητὰ κάτω ἀπὸ τὴ φύσκα. Τὸ «πρῶτο ἀπ' ὅλα» πὺν σοῦ εἶπα πρὶν, εἶχε γίγει. Τώρα ἔπρεπε νὰ γίγει καὶ τὸ «δεύτερο».

Τώρα θὰ μὲ ρωτήσεις: ποῖο εἶνε τὸ «δεύτερο».

Μὴ βιάζεσαι. Τὸ «δεύτερο» τὸ σκέφτηκα τὴν ὥρα πὺν ἀνέβαινα ἢ καλύτερα τὴν ὥρα πὺν σκαρφάλωνα ἀπάνω στὸ σκοινί.

Εἶχα συλλογιστεῖ δηλαδὴ νὰ τρυπήσω τὴ φύσκα. Ἀρχισα τότε νὰ ξαναλέω ἀδιάκοπα τὰ λόγια τοῦ Ἀμερικάνου:

«Ἐχω ἕνα πιστόλι, πυροβολῶ, τρυπῶ τὴ φύσκα καὶ, ὅταν ἀπὸ τὴν τρύπα πὺν θὰ γίγει φύγει κάμποσο γκάζι, τὸ ἀερόστατο θὰ γίγει πιὸ βαρὺ καὶ θ'ἀρχίσει νὰ κατεβαίνει· καὶ τότε φτάνω στὴ γῆ».

Στὴ γῆ! Σὰν τρελὸς ἔλεγα καὶ ξανάλεγα αὐτὴ τὴ λέξη! Νὰ ξαναδῶ τὸ καράβι μου!

τοὺς ναῦτες μου! νὰ ξαναβρεθῶ ἕνα πρῶτὶ ἀνάμεσα στοὺς ναῦτες μου, μ'ἕνα μυρωδάτο ποῦρο στὸ στόμα, ξαπλωμένος στὴ γέφυρα τοῦ καραβιοῦ μου, ἐνῶ αὐτοί, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σκορπισμένοι, θὰ τραγουδοῦνε διάφορα ἀπὸ κείνα τὰ παθητικὰ θαλασσινὰ τραγούδια.

Ὡ Θεέ μου! Θὰ τὴν ξανάβλεπα αὐτὴ τὴ σκηνή;

Ὁ πόθος αὐτὸς τῆς ζωῆς μ'ἔκαμε νὰ δακρῶσω, καὶ μιὰ προσευχή, μιὰ προσευχή πὺν ἔβγαине ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς μου, ἀνέβηκε στὸν οὐρανό.

Ὑστερα ἔβαλα μηχανικά, σὰ νὰ μὲ πρόσταξε μιὰ ἀνώτερη δύναμη, τὸ χέρι μου στὴν τσέπη καὶ—ὦ θάμα!—βγάζω ἕνα ἐγγλέζικο μαχαίρι πὺν εἶχα τὴ συνήθεια νὰ τὸ ἔχω πάντα μαζί μου.

Στέφανος Χόλμς

Ὑστερα ἀπὸ τρομερὲς προσπάθειες, πὺν κρατήσανε δυὸ ὥρες, βρισκόμουνα κολλητὰ κάτω ἀπὸ τὴ φύσκα.

Σάν τρελός ρίχτηκα στο ύφασμα τῆς φούσκας καί—σ'εὐχαριστῶ, Παναγία μου!—μέ δυὸ τρεῖς μαχαριές ἔκαμα μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη τρύπα, ἀπὸ ὅπου ἄκουσα τὸ γκάτζι νὰ φεύγει... φσσο!...

Κοιτάζω κάτω. Παναγία μου! πόσο ψηλὰ εἶχα ἀνεβεῖ! Δὲν μποροῦσα τίποτα νὰ ξεχωρίσω. Οὔτε βουνά, οὔτε θάλασσα, οὔτε τίποτα... μόνο ἓνα μεγάλο, πολὺ μεγάλο φωτερό πράμα, σάν ἑκατὸ φεγγάρι.

Γιατί νὰ τὰ πολυλογῶ; Γιατί νὰ σᾶς ἀφήνω στὴν ἀγωνία καὶ νὰ παθαίνομαι κι ἐγώ;

Ἄγάλια ἀγάλια ἢ γῆ, ποὺ λίγο πρωτύτερα δὲν ἦτανε παρὰ ἓνας ἄμορφος ὄγγος, παρουσιάζεται στὰ μάτια μου καθαρὰ πιὰ μέ τοὺς κάμπους τῆς, τὰ βουνά τῆς, τὰ δέντρα τῆς, τὰ ποτάμια τῆς!

Ὅμως, καθὼς κατέβαινα μέ μιὰ γρηγοράδα, ποὺ γινόταν ὀλοένα πιὸ μεγάλη, μοῦ φαινότανε πὼς ἐγὼ ἔμενα ἀκίνητος καὶ ἡ γῆ ἀνέβαινε σὲ μένα καὶ πὼς κάθε στιγμή ἄλλαζε σχῆμα. Καὶ ἔβλεπα ὄλο καὶ νέα πράματα νὰ ξεφυτρώνουνε σάν τὰ μανιτάρια, ἢ ὅπως οἱ ὀμπρέλες, ὅταν ἔξαφνα ἀρχίζει νὰ ψιχαλίζει.

Τὸ ἀερόστατο κατεβαίνει μέ τρομερὴ γρηγοράδα. Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς μου παρακαλῶ τὴν Παναγία, καὶ αὐτὴ, ποὺ εἶχε φανεῖ τόσο σπλαχνικὴ γιὰ μένα ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα, ἔστερξε κι αὐτὴ τὴ φορά νὰ κόψει τὸ δρόμο μου καὶ νὰ κάμει νὰ πέσω

μαλακὰ μαλακὰ μέσα στὴ θάλασσα, δυὸ βήματα πιὸ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά...

—Καὶ ὕστερα; ρώτησα ἐγώ.

—Ὑστερα; Θέλει καὶ ρώτημα; Ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦτανε νὰ πᾶω στὴν ἐκκλησία καὶ μέ μιὰ θερμὴ προσευχὴ κι ἓνα εὐλαβητικὸ δῶρο νὰ εὐχαριστήσω τὴν Παναγία. Ἡ δεύτερη δουλειὰ, ποὺ ἔκαμα, ἦτανε νὰ γυρίσω στὸ καράβι μου, ὅπου μέ δέχτηκαν οἱ ναῦτες μου μέ μεγάλη χαρά.

Ἐκεῖ, ὅταν κατόρθωσα νὰ μείνω

Παρακαλῶ τὴν Παναγία, καὶ αὐτὴ ἔστερξε νὰ κάμει νὰ πέσω στὴ θάλασσα, δυὸ βήματα ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά.

μόνος στὴ καμπίνα μου, θυμήθηκα τὸν Ἀμερικάνο καὶ λυπήθηκα κι ἔκλαψα πικρὰ γιὰ ὅσα τοῦ εἶχα κάμει. Ἴσως, ἂν δὲν τὸν εἶχα τιμωρήσει ἐγώ, νὰ μὴ βασάνιζε τὸ μυαλό του τρία ὀλάκερα χρόνια γιὰ νὰ βρεῖ ἐκείνη τὴν ἐκδίκηση τοῦ ἀερόστατου. Ἴσως νὰ βρισκόταν ἀκόμα στὴ ζωὴ, ἴσως καὶ στὸ καράβι. Μπορεῖ μάλιστα νὰ τὸν εἶχα τώρα καὶ δεύτερο καπετάνιο. Καὶ γι'αὐτό, μέ τὴ σκέψη πὼς ἐγὼ στάθηκα αἰτία γιὰ τὸ θάνατο ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου, χάραξα ἀπάνω σ'ἓνα χαρτί μιὰ ἐπιγραφή καὶ τὴν ἐκόλλησα στὸν τοῖχο τῆς καμπίνας μου. Καὶ ἀπὸ τότε κάθε φορά, ποὺ σηκώνω τὰ μάτια μου γιὰ νὰ ἰδῶ στὸ καλαντάρι, βλέπω τὰ τοῦτα τὰ λόγια:

«Ἄγάπα τοὺς ἐχθροὺς σου, σάν τοὺς φίλους σου».

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΤΙΓΡΗ

Ζαπλωμένος τεμπέλικα πάνω σ'ένα κλουβί με ὄρνιθες, ὁ πλοίαρχος Μάριος Κουγγουρντάν ὀνειρεύεται τὰ περασμένα του καὶ συλλογίζεται κείνα, πού μένει νὰ ἰδεῖ καὶ νὰ δοκιμάσει στὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ ὀρίζοντα.

Ἐγνεψε στὸ δεύτερο πλοίαρχο νὰ πάει, γιὰ νὰ καθίσει κοντὰ του. Φαίνεται πὼς νιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ διηγηθεῖ πάλι καμιάν ἱστορία. Ἄς πᾶμε λοιπὸν ὁμορφα ὁμορφα κοντὰ τους, γιὰ ν'ἀκούσουμε αὐτὴ τὴ φωνή, πού μᾶς ἔχει ὡς τώρα κάμει νὰ χύσουμε τόσα δάκρια ἀπὸ λύπη ἢ ἀπὸ χαρὰ.

—Ἐ, λοιπὸν, δεύτερε;

—Ἐ, λοιπὸν, καπετάνιε;

—Ἐ, τί λές;

—Ἐ! τί λέω... λέω... πὼς κάνει καλὸν καιρὸ...

Ὁ καπετάνιος κοίταξε πέρα, λίγες στιγμές, ἔριξε τὴ στάχτη τοῦ πούρου του μετὰ τὴν ἄκρη τοῦ δαχτύλου του, ὕστερα σήκωσε μετὰ μιὰ τὸ κεφάλι του, κοίταξε τὸν ὑποπλοίαρχο μ'ἐκεῖνο τὸ στοχαστικὸ τρόπο, πού συνηθίζουν οἱ ναυτικοὶ τῆς Μασαλίας, καὶ εἶπε:

—Αὐτὸ λέω κι ἐγώ. Ὅταν ὁμως λέμε καὶ ξαναλέμε ἑκατὸ φορές τὰ ἴδια πράματα, τί κουβέντα εἶν'αὐτή;

Καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα συναδερφικὸ χτύπημα στὸ στομάχι μετὰ τὴν ράχη τοῦ χεριοῦ του.

Θὰ βρίσκεις, ἀγαπητέ μου ἀναγνώστη, πὼς ἐτούτη ἡ εἰσαγωγή δὲν ἔχει τίποτα νὰ κάνει μετὰ τὸ θέμα αὐτοῦ τοῦ κεφαλαίου. Ὅμως, ἔτσι ἀρχίζουνε τίς πιὸ πολλές φορές οἱ ὁμιλίαι τῶν ἀνθρώπων καὶ ὕστερα ἔρχονται σιγὰ σιγὰ μοναχές τους οἱ ἱστορίες. Ὅλα τὰ πράματα σ'αὐτὸ τὸν κόσμον—τί θαρρεῖτε;— ἀρχίζουνε μ'ἓνα «Καλημέρα σας, κύριε, τί κάνετε, καλὰ εἰσαστε;» καὶ δὲν ὑπάρχει συμπέρασμα, πού νὰ μὴν ἔχει ἀρχίσει μ'αὐτὸ τὸ προοίμιον.

Οἱ φιλόσοφοι τὴν ξαίρουνε καλὰ αὐτὴ τὴ συνήθεια: αὐτὸ τὸ μυστικὸ νῆμα, πού ἀκολουθοῦν οἱ στοχασμοὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ πού ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πιὸ ἀσήμαντη ἰδέα γιὰ νὰ φτάσει στὴν πιὸ σπουδαία καὶ πιὸ ψηλὴ.

Τ'ὀνομάζουν οἱ φιλόσοφοι «συνειρμὸ τῶν ἐννοιῶν». Πάρα πάνω δὲν μπορεῖ νὰ εἰπωθεῖ ἐδῶ πέρα, γιὰτὶ ἔχουμε νὰ διηγηθοῦμε ἄλλα πράματα. Μᾶς φτάνει νὰ καταλάβουμε ἐδῶ, πὼς ἡ ὁμιλία τοῦ λαμπροῦ μας καπετάνιου ἀρχισε μετὰ τ'ἀσήμαντα λόγια: «Ἐ, λοιπὸν, δεύτερε» καὶ ἔφτασε στὸ κυνήγι τοῦ τίγρη, πού ὑποσχέθηκα πάνω σὲ τοῦτο τὸ κεφάλαιο, πὼς θὰ σᾶς διηγηθῶ.

—Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου δεύτερε! ἐσύ βέβαια γύρο στὴν ἐσοχὴ τοῦ μπάρμπα σου ἔχεις σκοτώσει ὡς τώρα περισσότερα πουλιὰ ἀπὸ ὅσες ἔχει τρίχες στὸ κεφάλι του ὁ σεβαστὸς σου μπάρμπα (γιὰτὶ ὁ καημένος ἦτανε φαλακρὸς σὰν τὸ πόμοιο τῆς καμπίνας μου). Μόλοντοῦτο, σὲ βεβαιώνω, πὼς νὰ σκοτώσει κανένας πουλιά μετὰ στὴ μάντρα ἐνὸς ἐσοχικοῦ σπιτιοῦ ἐπὶ τῆς Μασαλίας καὶ νὰ κυνηγᾷ τὴ βασιλικὴ τίγρη μετὰ σ'ἓνα δάσος, στὶς Ἰνδίες, δὲν εἶναι καθόλου τὸ ἴδιο πράμα. Δὲ θέλω νὰ πῶ πὼς καὶ στὴ Μασαλία δὲν ἔχει κίνδυνον. Γιὰτὶ, τὸ κάτω κάτω, μπορεῖ νὰ σκάσει κανεὺς τὸ τουφέκι του. Μὰ εἶναι ἄλλο νὰ εἶναι κανεὺς μετὰ σὲ μιὰ μάντρα, ἓνα μπότι ψηλὴ καὶ ν'ἀκούει τὸ τραγούδι τοῦ τζιτζικα, καὶ ἄλλο νὰ βρίσκεται κανεὺς μετὰ σ'ἓναν ἀνοιχτὸ κάμπο καὶ ν'ἀκούει γύρο του τοὺς τίγρηδες νὰ μουγγρίζουν καὶ νὰ μὴν ἔχει ἄλλο ὄπλον παρὰ ἓναν ἐλέφαντα.

—Ὅπλον ἓναν ἐλέφαντα; ἀπόρησε ὁ δεύτερος πλοίαρχος.

—Γιὰ ὑπερασπιστὴ μου, ἂν θέλεις. Ὅμως μοῦ φαίνεται πὼς δὲν μπορεῖ κανεὺς νὰ πει, πὼς ἔχει ἓναν ἐλέφαντα γιὰ ὑπερασπιστὴ του.

—Γιὰ σκεπὴ, λοιπὸν.

—Πὼς γιὰ σκεπὴ; Ἐχεις τὴν ἰδέαν λοιπὸν πὼς καθόμουνα κάτω ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα; Ἦμουν ἀπάνω στὴ ράχη του. Γιὰ σκεπὴ μου δὲν εἶχα ἄλλο ἀπὸ μιὰν ὀμπρέλαν τοῦ ἡλίου, πού κρατοῦσε ἓνας Ἰντὸς ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.

—Γιὰ καταφύγιον, ἄς ποῦμε τότε.

—Γιὰ καταφύγιον; Θαρρεῖς λοιπὸν πὼς κρυβόμουν; Διάβολε! Ἐπὶ τέλος, ἄς εἶναι, ὅπως τὸ θέλεις. Ἐγὼ φιλοσοφία δὲν ξαίρω. Ἐκεῖνο πού ξαίρω εἶναι, πὼς ὁ ἐλέφαντας ἦταν ἐκεῖ καὶ πὼς ἐγὼ καθόμουνα στὴ ράχη του. Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία. Ὑστερα, ἂν πηγαίνει ἔτσι ἡ δουλειά, δὲ θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τὴνε φτάσω ὡς τὸ τέλος τὴν ἱστορία μου. Ἐμπρὸς λοιπὸν!

Τὸ Μάη τοῦ 1815 βρισκόμουνα στὴ Μπομπάη, ὅπου φόρτωνα πιπέρι καὶ λουλάκι γιὰ τὸ "Αντεν. Ἦτανε νὰ τὰ πάω σ' ἕνα ἔμπορο Τοῦρκο κι αὐτὸς θὰ μοῦ ἔδινε ἀντὶς γιὰ πληρωμὴ ἕνα φόρτωμα ἀραπάδες «πρῶτο πράμα», πού λογάριαζα νὰ πάω ὕστερα νὰ τοὺς πουλήσω στὸν "Αγιο Μαυρίκιο.

Ὁ Ἰντιάνος πού εἶχα νταραβέρι ἐκείνη τὴν ὥρα λεγόταν... στάσου μιὰ στιγμή... διαβουλευμένο ὄνομα!.. κι ἑφτά φορές νὰ στριφογυρίσει κανένας τὴ γλώσσα του στὸ λαρύγγι του δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πεῖ τὸ ὄνομά του! Μπεεζιῖπουτίγκ... νὰ τὸν πάρει ὁ διάβολος.

Ἐπὶ τέλους ἦταν ἀπὸ αὐτοὺς, πού ἐκεῖ κάτω τοὺς λένε Ρατζάδες. Ζοίρεις τί εἶναι Ρατζάς; Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος, πού ἔχει πεντακόσους ὑπηρέτες, δώδεκα ἐλέφαντες, ἕνα παλάτι στὴν πόλη, τέσσερις πέντε βίλες στὴν ἐξοχή, δύο τρία δωμάτια γεμάτα χρυσάφι καὶ διαμαντικά καί, ἐξὸν ἀπ' αὐτά, δάση, βουνά, ἀπέραντα χωράφια ἀπὸ ρύζι καὶ λουλάκι καὶ πλῆθος χωρικοὺς καὶ χωρικές, πού χρειάζεται χρόνια γιὰ νὰ τοὺς μετρήσει. Ὅσο πιὰ γιὰ κυνήγι, οἱ κροκόδειλοι, τὰ φίδια, οἱ σκορπιοί, οἱ σκολοπέντρες, οἱ ρινόκεροι, οἱ ἀρκοῦδες, τὰ τσακάλια, τὰ ὄρνια καὶ τὰ τέτια εἶναι τόσα πολλά, πού πρέπει νὰ μποῦνε ὅλα μαζί στὴ γραμμὴ, γιὰ νὰ σοῦ ἀφήσουνε λεύτερο τὸ δρόμο, ὅταν τ' ἀνταμώσεις στὸ δάσος.

Ἐπάρχουνε καὶ τίγρηδες. Μὰ αὐτὸ τὸ ζῶο δὲν εἶναι κυνήγι. Ἄπεναντίας.

— Πῶς, καπετάνιε, ἀπεναντίας;

— Λέω ἀπεναντίας, γιατί, ὅταν αὐτὸ τὸ ζῶο σὲ ἀπαντήσῃ πουθενά, γίνεσαι ἐσύ τὸ κυνήγι του καί, ἂν δὲν προλάβεις νὰ τὸ σκοτώσεις πρὶν νὰ σὲ φάει, μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος, πῶς θὰ σὲ φάει αὐτὸ πρὶν νὰ τὸ σκοτώσεις.

Οἱ χωρικοὶ σ' ἐκείνα τὰ μέρη, οἱ Σούντρα, ὅπως τοὺς λένε, ἔχουνε ἔρθει σὲ συμφωνία μὲ τὸν τίγρη καὶ ζοῦνε μαζί του σὰν καλοὶ γειτόνοι. Πηγαίνουνε στοὺς ἀγρούς καὶ στὰ δάση τόσο ἡσυχιοὶ, πού λές καὶ δὲν ὑπάρχει τίγρης στὸν κόσμο. Ὁ τίγρης ἔρχεται, ἀρπάζει ἕνα Σούντρα, ὅπως ἐμεῖς κόβουμε μιὰ φράουλα στὸ περιβόλι μας, καὶ τότε παίρνει μαζί του, χωρὶς οἱ ἄλλοι οὔτε νὰ γυρίσουνε καθόλου νὰ ἰδοῦνε τί γίνεται, οὔτε νὰ λυπηθοῦνε.

Ἄπεναντίας μάλιστα, τότε πιὰ εἶναι ἡσυχιοὶ καὶ λένε ἀναμεταξύ τους:

«Τώρα μποροῦμε νὰ δουλέψουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας ὁ τίγρης δὲν πεινάει πιὰ».

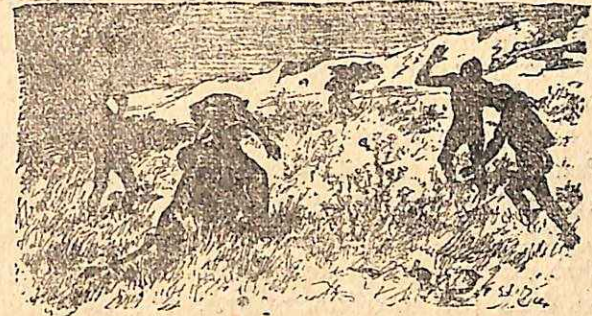
Εἶναι ἀλήθεια, πῶς τὴν ἄλλη μέρα ζαναπηγαίνει ὁ τίγρης. Μὰ αὐτοὶ λένε πάλι τὸ ἴδιο, μὲ τὴ διαφορά μόνο πῶς δὲν εἶναι πιὰ τόσοι, ὅσοι ἦτανε χτές.

Ὁμολογῶ, πῶς ὅταν ἀκούγα νὰ διηγιοῦνται αὐτὲς τὶς ἱστορίες, ἀφρίζα ἀπὸ λύσσα γιὰ τὴ δειλία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ μιλήσω μπροστὰ στὸ Ρατζά μὲ κάπως μεγαλύτερη περιφρόνηση ἀπ' ὅτι συνήθιζα. Τοῦ εἶπα μάλιστα, πῶς ἦταν ἀτιμωτικό αὐτὸ τὸ πράμα γιὰ κείνο τὸ λαὸ καὶ πῶς σ' ἐμᾶς, ἂν ἕνας τίγρης, ἔστω καὶ βασιλικός, ἔβαζε ποτὲ στὸ νου του νὰ ἔρθει γιὰ νὰ κλέψει κι ἕνα ποντίκι μοναχὰ ἀπὸ τὰ περὶχωρα τῆς Μασαλίας, θὰ σηκωνόταν ὅλος ὁ κόσμος στὸ ποδάρι σὰν ἕνας ἄνθρωπος, γιὰ νὰ τόνε σκοτώσει, ἀπὸ τὰ παιδιὰ τὰ βυζανιάρικα ὡς τοὺς πιὸ γέρους.

Μόλις τὰ εἶπα αὐτά, εἶδα τὸ πρόσωπο τοῦ Ρατζά νὰ κοκκινίζει, τὰ μάτια του νὰ πετοῦνε φωτιὲς καὶ τ' ἄσπρα του τὰ δόντια νὰ λάμπουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ νὰ τρίβουνε μὲ τέτιον τρόπο, πού μ' ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσω.

«Καπετάνιε, μοῦ εἶπε μὲ πειραχτικό τόνο, δὲν εἶστε δίκαιος γιὰ τοὺς Ἰντούς μας. Εἶναι περισσότερο πᾶλληκάρια παρ' ὅτι νομίζετε. Ἡ ὑπομονή τους, πού ἐσᾶς τῶν Εὐρωπαϊῶν σᾶς φαίνεται κουταμάρα, στηρίζεται σὲ πιὸ βαθιὲς αἰτίες, πού ἐσεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ τὶς καταλάβετε εὐκόλα.

»Θὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ μάθετε ποιά θρησκευτικὴ φλόγα καίει μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πίσω ἀπὸ τὴν ἀσυγκίνητη

Ὁ τίγρης ἔρχεται, ἀρπάζει ἕνα Σούντρα, ὅπως ἐμεῖς κόβουμε μιὰ φράουλα στὸ περιβόλι μας, καὶ τὸν παίρνει μαζί του...

μάσκα, πού δείχνει τὸ πρόσωπο τους. Δὲν προσέξατε λοιπὸν καμιά φορά τὰ μάτια τους;»

«Μὰ τὴν πίστη μου!» τοῦ ἀποκρίθηκα, «βλέπω τὰ δικά σου καὶ αὐτὸ φτάνει!»

«Χοῦμ!» λέει, κοιτάζοντας με «πιστεύεις πῶς ἕνας αἰώνας σκλαβιά καὶ πολιτισμὸς μπόρεσε νὰ σβῆσει στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων τῆς φυλῆς μου τὴν ἀστραπή τῆς ἰντιάνικης ματιᾶς;»

«ὦ, ποτέ, Ρατζά!» τοῦ ἀποκρίθηκα. «Καὶ ἂν ἕνα μόνο ἀπὸ τὰ δυὸ μάτια πού με κοιτάζουν τούτη τὴ στιγμή με κοιτάξει ἔστω κι ἀπὸ μιὰ κλειδαρότρυπα, τὴν ὥρα πού βρίσκομαι στὴ Νέα Γῆ ἢ στὸ Βαλπαραΐζο, θὰ τὸ ἀναγνώριζα ἀμέσως γιὰ μάτι Ἰντιάνου.»

Τόσο εὐχαριστήθηκε ἀπὸ αὐτὸ πού τοῦ εἶπα, ὥστε μοῦ ἔπιασε ζωηρὰ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε:

«Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ. Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστεῖς πόση εὐχαρίστηση μοῦ κάνεις με αὐτά σου τὰ λόγια.»

Ἦστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς σιωπὴ ἐξακολούθησε:

«Ναί! εἶνε γενναῖοι οἱ ἄνθρωποί μας. Μόνο... πῶς νὰ τὸ πῶ τοῦτο καθαρὰ, γιὰ νὰ τὸ καταλάβει ἕνας Εὐρωπαῖος;... μόνο στὰ μηχανικά σας μέσα δὲν τὰ βγάζουνε πέρα. Γι'αὐτοὺς ἡ ζωὴ στὴ γῆ μας δὲν εἶναι παρὰ μιὰ δοκιμασία διαβατάρικη καὶ ὁ θάνατος εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴ μόνη ζωὴ πού θὰ βαστήξει αἰώνια. Ἄν τὸ πιστεύατε αὐτό...»

«Ἄν τὸ πιστεύουμε;...» τοῦ εἶπα. «Ὡραία ιδέα! Μήπως με παίρνεις γιὰ κανένα εἰδωλολάτρη; Μάθε λοιπὸν, φίλε Ρατζά, πῶς πιστεύω καὶ πάντα πιστεύω, πῶς ἡ γῆ εἶναι ἕνα κανάλι, καὶ πῶς αὐτὸ τὸ κανάλι μᾶς πάει ἴσια στὴν κόλαση ἢ στὸν παράδεισο κατὰ τὸ θέλημα τῆς καλῆς μου μητέρας τῆς ἀγίας καὶ σεβαστῆς Δέσποινας μου τῆς Παναγίας, πού δὲν ἔλειψα ποτὲ νὰ τῆς προσφέρω τὰ πιὸ ὠραῖα δῶρα, κάθε φορά πού γυρίζω ἀπὸ τὰ ταξίδια μου. Κι ἐλπίζω νὰ με θυμηθεῖ ὅταν με δεῖ νὰ πηγαίνω ἐκεῖ πάνω.»

«Ἄν οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουν, τότε γιατί ζοῦν καὶ φέρνονται σὰ νὰ μὴν πιστεύαν; Δὲ βλέπεις;» μοῦ εἶπε σφίγγοντας μου τὸ μπράτσο «πῶς μεταχειρίζονται τὴ χώρα μου;»

«Τί θέλεις νὰ δῶ; Ὅσο γιὰ μένα, βλέπω, πῶς πολὺ δυσκολεύ-

ομαι νὰ κυβερνήσω τὴ βάρκα μου, χωρὶς νὰ κάμω πότε πότε κανένα μικρὸ ἀμάρτημα. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μὴν τὸ κάμω, βρίσκονται ὁμως πάντα μπροστά μου κάποια ἀφορμή.»

«Ἀγαπητέ μου καπετάνιε», ἀποκρίθηκε ὁ Ρατζάς, γιὰ νὰ δώσει τέλος στὴ κουβέντα. «Θέλεις νὰ δεῖς κυνήγι τίγρηδων; Καὶ τί κυνήγι! Σὲ βεβαιώνω, πῶς τέτιο κυνήγι οὔτε ὁ ἀντιβασιλέας μας δὲ θὰ μπορούσε νὰ σοῦ παρουσιάσει. Ναί, ἐγὼ μόνο μπορῶ! Ὅμως, πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ σοῦ πῶ πῶς, ὅσο βαστᾷ τὸ κυνήγι, ὁ καθένας πού εἶναι μαζί βρίσκεται σὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του καὶ πῶς δὲν εἶναι τρόπος νὰ φυλάξει κανένας τὸν ἑαυτό του. Θὰ εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ τὸ κυνήγι, πού θὰ μπορούσε νὰ κάμει ἕναν ἄνθρωπο με λιγάκι εὐαίσθητη καρδιά νὰ χάσει τὰ μυαλά του.»

«Ὅσο γι'αὐτό» τοῦ εἶπα χτυπώντας τὸ κεφάλι μου με τὴ γροθιά μου «μπορεῖς νὰ μείνεις ἡσυχος. Ὅταν ἕνα κεφάλι σὰν ἐτοῦτο ἔχει δεῖ τὸ γορίλα καὶ τὸ χταπόδι καὶ ἔχει ταξιδέψει στὸν οὐρανὸ ζωντανός, δὲ θὰ φοβηθεῖ ποτὲ ἕναν τίγρη ὅσον ἄγριος κι ἂν εἶναι.»

«Θαυμάσια, καπετάνιε, ποτὲ δὲν εἶχα ἀμφιβολία γιὰ τὴν παλληκαριά σου καὶ ἐλπίζω πῶς ἕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες θὰ ἔχεις καὶ λόγου σου τὴν ἴδια ιδέα γιὰ τὴν παλληκαριά τῶν Ἰντιάνων.»

Στις 15 τοῦ Μάη, στὶς 2 τὴ νύχτα, μιὰ βάρκα πλεύρισε τὸ κανάλι μου, γιὰ νὰ με παραλάβει καὶ νὰ με πάει στὴ στεριά, στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ Ρατζά. Ἀνέβηκα κάμποσα σκαλοπάτια καὶ μπῆκα σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου βρῆκα τὸ Ρατζά ὀλομόναχο, σκεπασμένο ἀπὸ τὸ κεφάλι ἴσα με τὰ πόδια μ' ἕνα μακρὺ πανωφόρι. Ὅταν με εἶδε, χτύπησε τὰ χέρια, καὶ ἀμέσως, ἐκεῖνος μπρὸς κι ἐγὼ πίσω, πήγαμε πρὸς τὴν πόρτα ἑνὸς μπαλκονιοῦ. Καὶ τότε εὐτὺς κατέβηκε τὸ καφάσι τῆς πόρτας μόνο του καὶ βρεθήκαμε σὲ μιὰ ταράτσα. Στὴν ἄκρη αὐτῆς τῆς ταράτσας ἦταν ἕνας καναπὲς καὶ πίσω ἀπὸ τὸν καναπέ ἕνας Ἰντιάνος πού κρατοῦσε μιὰ μεγάλη ὀμπρέλα.

Ὁ Ρατζάς με κάλεσε νὰ καθίσω. Κάθισα καὶ ρωτοῦσα τὸν ἑαυτό μου τί θὰ κάνουμε σ' ἐκείνη τὴν ταράτσα, ὅταν ξαφνὰ αἰσθάνθηκα τὸν καναπέ νὰ ταλαντεύεται ἀπὸ κάτω μου καὶ νὰ ἀνασηκώνεται μόνος του

«Έ!» είπα στο Ρατζά και πιάστηκα, για να μην πέσω, από τα χέρια του καναπέ, «τί πάει να πεί αυτό το πράμα; Είναι καμιά φάρσα ή γίνεται σεισμός;»

«Ούτε το ένα, ούτε το άλλο», μου αποκρίθηκε εκείνος μ'άλαφρο χαμόγελο στο στόμα. «Είνε ένας ελέφαντας. Ήρθε και τοποθετήθηκε κάτω από το μπαλκόνι και, μόλις ένωσε πώς καθίσαμε στη ράχη του, γύρισε για να τραβήξει εκεί όπου πρέπει να πάει.»

Αλήθεια, περνούσαμε την αύλη κουνιστά άπάνω σ'αυτό το χοντρό ζώο, που περπατούσε χωρίς να κάμει παραπάνω θόρυβο από ένα γάτο και που κουνούσε το κεφάλι του άπάνω και κάτω σά να μάς έλεγε:

«Πολύ καλά, πολύ καλά, κατάλαβα. Ζαίρω που πρέπει να πάω. Να είστε ήσυχoi.»

Ο ελέφαντας έστριψε δεξιά από την αύλη, πέρασε από κάτω από μια καμάρα, πήρε ύστερα ένα μακρύ διάδρομο κι έφτασε σ'ένα κιόσκι, όπου και μπήκε. Και άμέσως έκλεισαν οι πόρτες από πίσω μας.

Σά βρεθήκαμε μέσα, ο Ρατζάς σφύριξε και ο ελέφαντας πήγε και στάθηκε καταμεσής στο κιόσκι, μάζεψε τα τέσσερα πόδια του άπάνω σε μια στρογγυλή πλάκα από μάρμαρο, που ήτανε το κέντρο να πούμε του πατώματος, γύρισε ύστερα τρεις φορές το σώμα του χωρίς να χωρίσει τα πόδια του και, σάμπως να ξεβίδωνε την πλάκα, άρχισε να χώνεται άργά στη γη. Έξαφνα βρεθήκαμε στην είσοδο μιās άπέραντης ύπόγειας στοάς. Το ταβάνι της το κρατούσανε από διάστημα σε διάστημα στη σειρά κάτι τρομαχτικά είδωλα, από κείνα που οι είδωλολάτρες αυτοί ξαίρουν να φτιάνουν. Τα είδωλα φορούσαν περιλαίμια και τρυπητές σκούφιες. Είχανε είκοσι ως τριάντα χέρια και κρατούσαν από μια βεντάγια ή ένα σπαθί. Θα έλεγε κανένας, πώς βρισκότανε μέσα σ'ένα στρατό από κακοϋργα τέρατα. Ο ελέφαντας πήγαινε μπρός, πάντα με άργο βήμα και με την προβοσκίδα σηκωμένη ψηλά. Κάθε δέκα βήματα ήτανε στημένα άπάνω σε κόκκινες πλάκες άγάλματα, που παρίσταναν γυμνούς ίντιάνους και κρατούσαν από μια άναμένη λαμπάδα. Οι λαμπάδες φωτίζανε χωρίς να καπνίζουνε με μια λάμψη που με τύφλωνε. Είπα, πώς ήταν άγάλματα, γιατί αυτοί οι ίντιάνοι είχανε τα μάτια

κλειστά και στέκουνταν τόσο άκίνητοι, που δέν μπορώ να πώ με βεβαιότητα αν ήτανε πεθαμένοι ή ζωντανοί ή άνθρωποι μπαλασσωμένοι.

Τέλος, ύστερα από ένα όλοκληρο τέταρτο της ώρας, φτάσαμε στην όξώπορτα. Ήτανε κλεισμένη με μια πολύ ψιλή κουρτίνα, που άφηνε να φεγγίζει από μέσα της ένα πρασινωπό φώς. Ο ελέφαντας σταμάτησε, ο Ρατζάς σφύριξε πάλι και άμέσως ένα άόρατο χέρι τράβηξε την κουρτίνα. Βγήκαμε και βρεθήκαμε στην άρχή ενός άπέραντου κάμπου! Ο ελέφαντας στάθηκε, κατέβασε το κεφάλι και έξαφνα παρουσιόστηκε ένας ίντιάνος που καθότανε καβάλα στο σβέρκο του ελέφαντα, μ'ένα καμάκι στο χέρι από κείνα, που μεταχειρίζονται για να οδηγούνε αυτά τα ζώα.

«Είνοι ο οδηγός του ελέφαντα», είπα μόνος μου. «Αυτό είνε όλοφάνερο. Πρέπει να βρισκόταν ως τώρα κάτω από την κοιλιιά του ζώου. Όπως και να είναι, τί έχω έγώ να κερδίσω;»

Κάθε δέκα βήματα ήταν στημένα άπάνω σε κόκκινες πλάκες άγάλματα, που παρίσταναν γυμνούς ίντιάνους και κρατούσαν μιάν άναμένη λαμπάδα.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀγαπητέ μου φίλε, τὰ ὅσα ἔβλεπαν τὰ μάτια μου ἦτανε τόσο ἀσυνήθιστα καὶ ὑπερφυσικά, ὥστε τὸ καλύτερο ποῦ εἶχα νὰ κάμω ἦτανε νὰ μὴ σπάζω τὸ κεφάλι μου, γιὰ νὰ βρῶ τὴν αἰτία τους. Εἶπα ἀμέσως στὸν ἑαυτό μου: «Μάριε, ξαίρεις καλά, πὼς ἔχεις νὰ κάμεις μὲ ἄνθρωπο πολὺ ἔξυπνο. Μὴ γυρεύεις νὰ σοῦ ἐξηγήσουν ὅ,τι βλέπεις. Μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος, πὼς τοῦτος ὁ Ρατζὰς ἔχει τούς λόγους του νὰ κάνει αὐτὰ ποῦ κάνει. Κοίτα λοιπὸν ὅσα γίνονται καὶ μὴ ρωτᾶς. Γιατὶ ἀλλιῶς ὁ Ρατζὰς θὰ νομίσει, πὼς φοβᾶσαι. Στὴν ἀρχὴ λοιπὸν πηγαίναμε γρήγορα, ἀπάνω σ'ἓνα ἔδαφος ἀπὸ πέτρα, σκεπασμένο μὲ χαμόδεντρα. Ὑστερα ἀπὸ μιὰν ὥρα, τὸ ἔδαφος ἄρχισε νὰ γεμίζει νερό. Ὁ ἐλέφαντας τσαλαπατοῦσε τὸ χορτάρι ποῦ ἦτανε φυτρωμένο χάμω καὶ ποῦ ἦταν ὡς ἓνα μέτρο ψηλὸ. Ὅσο πηγαίναμε, τὸ χορτάρι γινότανε πιὸ ψηλὸ καὶ ὁ ἐλέφαντας μυριζότανε κι ἔψαχνε ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ μὲ τὴν προβοσκίδα του. Καί, καθὼς στριφογύριζε γιὰ νὰ βρῖσκει δρόμους, χωνόταν ἀκόμα πιὸ βαθιὰ στὸ χορτάρι, ὡς ποῦ σκεπάστηκε ἴσαμε τὸ στήθος.

«Θὰ προχωρούσαμε γρηγορότερα», μοῦ εἶπε ὁ Ρατζὰς, «ἀν δὲν εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ κανονίσουμε τὸ περπάτημα μας μὲ τὸ βῆμα τοῦ κόσμου, ποῦ ἔρχεται μαζί μας.»

«Ἐρχεται μαζί μας;» τοῦ ἀποκρίθηκα ἐγὼ μὲ ἀπορία. «Ποῦ διάβολο τότε βλέπεις αὐτὸ τὸν κόσμο; Ἐγὼ δὲ βλέπω παρὰ χόρτα, καί, ἂν ὁ ἐλέφαντας δὲ διαλέγει ἐπίτηδες τὸ χειρότερο δρόμο, δὲν πιστεύω, πὼς θὰ μπορούσαν ἄνθρωποι καὶ οὔτε διάβολοι νὰ περάσουν ἀπὸ δῶ ποῦ περνοῦμε.»

«Λοιπὸν», μοῦ κάνει, «κοίταξε!»

Ὁ Ρατζὰς σφύριξε. Ὁ ἐλέφαντας σταμάτησε καὶ εἶδα γύρο μας νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴ γῆ καμιὰ πεντακοσαριά Ἰντιάνοι, τεντωμένοι σὰν παλούκια. Ὑστερα ὁ Ρατζὰς μὲ τὸ χέρι του ἔκαμε ἓνα σημάδι καὶ ὅλα μὲ μιὰ χάθηκαν σὰν ὄνειρο.

«Μὰ τὴν πίστη μου, Ρατζὰ», εἶπα, «μπορεῖς νὰ καυχηθεῖς, πὼς ἔχεις δούλους γρήγορους καὶ μὲ ὠραῖα ἴσια κορμιά.»

«Δὲν εἶναι δούλοι! Εἶναι ἄνθρωποι λεύτεροι», μοῦ ἀποκρίθηκε. «Μὰ μοῦ εἶναι πιστοὶ καὶ ἀγαποῦνε τὸ κυνήγι.»

«Κυνηγοῦνε τίγρηδες;»

«Τίγρηδες καὶ ὅλα τ'ἄγρια θηρία.»

Καθὼς μοῦ τὰ ἔλεγε αὐτά, τὰ μάτια του ἔβλεπαν ἔτσι ἄγρια, ποῦ ρωτοῦσα μέσα μου μήπως ἤθελε τάχα μ'αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ μὲ κάμει νὰ φοβηθῶ; Μὰ στὸ τέλος εἶπα μέσα μου:

«Μάριε, ἂν καὶ σοῦ βαραίνουνε τὴν ψυχὴ περισσότερο ἀπὸ ἓνα μεγάλα ἀμαρτήματα, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ πει πὼς εἶσαι ἀπὸ τὸ γένος τῶν ἀγρίων θηριῶν.»

Στὸ μεταξύ περάσαμε ἓνα δάσος ἀπὸ καλαμιές, ποῦ καθὼς ἔσπαζαν ἔκαναν κάτι κρότους σὰν πιστολιές καὶ τὴν ἴδια ὥρα τὰ ξερὰ φύλλα, ποῦ ἔπεφταν ἀπὸ πάνω μας βούιζαν σὰ δυνατὴ βροχή.

Κάμαμε ἀκόμη κάμποσο δρόμο καὶ στὸ τέλος σταθήκαμε στὴν ἄκρη ἑνὸς δασωμένου τόπου. Μπροστά μας, λιγότερο ἀπὸ μιὰν ὥρα μακριὰ, ὅπως λογάριαζα, εἶδα νὰ λάμπουν ἔξαφνα δυὸ μεγάλα φῶτα. Καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμή σχηματίστηκε μιὰ φωτεινὴ ταινία, ποῦ πήγαινε ἀπὸ τὸ ἓνα φῶς στὸ ἄλλο καὶ τὰ ἔνωσε. Ἀπὸ τίς δύο ἄκρες τῆς γραμμῆς αὐτῆς ἄστραψαν πάλι δυὸ φωτεινὲς ταινίες, ποῦ ἔφτασαν ὡς τὸ μέρος ὅπου ἤμασταν ἡμεῖς. Ἐτσι οἱ τρεῖς φωτεινὲς γραμμὲς ἐσχημάτισαν ἓνα φωτεινὸ τρίγωνο, χωρὶς ὅμως νὰ ἐνωθοῦνε στὸ μέρος τὸ δικό μας.

Ὁ Ρατζὰς ἀπάνω στὸν ἐλέφαντα ἦτανε τόσο ὠραῖος καὶ εἶχε ἀέρα τόσο μεγαλόπρεπο, ποῦ οὔτε ἰδέα μοῦ πέρασε νὰ τότε ρωτήσω τίποτα. Ὅμως ὁ ἄνθρωπος ποῦ βαστοῦσε τὴν ὀμπρέλα στὸ πλάι μου εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

«Αὐτὲς οἱ τρεῖς γραμμὲς κλείνουν ἀπὸ τρεῖς μεριὲς τὸ λημέρι τοῦ τίγρη. Ὅταν βγεῖ, θὰ κάμει τὸ γύρο καί, ἐπειδὴ φοβᾶται τὴ φωτιά, θὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα ποῦ ἀφήνει τὸ τρίγωνο, δηλαδή ἐδῶ ποῦ βρισκόμαστε ἡμεῖς. Νά!» καὶ μοῦ ἔδειξε βαθύλωμα τῆς γῆς, ποῦ ἦτανε σκεπασμένο μὲ ἀγγάθια «νά, τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου θὰ δεῖς νὰ παρουσιαστῆ τὸ θηριό».

Κοίταξα. Ἐκεῖνο τὸ μέρος ἦταν ἀπάνω κάτω διακόσια βήματα μακριὰ ἀπὸ μᾶς. Βρισκόμαστε λοιπὸν πολὺ κοντά. Θέλοντας ὅμως νὰ φανῶ παλληκάρι ὡς τὸ τέλος τότε ρώτησα:

«Θὰ ἔρθει ἀμέσως;»

«Οἱ γραμμὲς τῆς φωτιᾶς ἀρχίζουν νὰ στενεύουν», μοῦ ἀποκρίθηκε. «Ὁ τίγρης πῆρε κιόλα δρόμο καὶ φεύγει τρέχοντας πρὸς τὰ ἔδω.»

«Τρέχει γρήγορα;»

«Πιο γρήγορα κι από τὰ μεγάλα φίδια!»

«Και τρέχουνε γρήγορα τὰ φίδια σας;»

«Όπως τρέχει ένα άλλογο καλπασμό.»

«Εμείνα για μιὰ στιγμή ἀμίλητος, για να συλλογιστώ όλα αυτά τὰ πράματα· γιατί, όπως ξαίρεις, αγαπῶ τὴ φυσική ιστορία κι ἐνδιαφερόμαστε πολὺ για τὶς συνήθειες τῶν ζώων.»

«Ἦμουν ἀκόμα βυθισμένος σὲ σκέψη, ὅταν ἔξαφνα ὁ Ἰντιάνος ὀρθώθηκε ἀπάνω σὰν παλούκι, τέντωσε τὸ δάχτυλο του κατὰ τὸ βαθούλωμα, πού μου εἶχε πρὶν δείξει καὶ μου σφύριξε αὐτὰ τὰ λόγια, χωρὶς νὰ γυρίσει τὰ μάτια του.»

«Ἄκου! Ὅλα τὰ ζῶα σῶπασαν. Αὐτὸ θὰ πεῖ, πὼς φάνηκε ὁ τίγρης.»

Καὶ ἀλήθεια μιὰ νεκρική σιγαλιὰ ἀκολούθησε τὴν τρομερὴ βουή, πού ἀκούσαμε ἴσα μ'ἐκείνη τὴν ὥρα. Θὰ ἔλεγε, πὼς δὲν ἦτανε σ'ἐκείνα τὰ μέρη τίποτα ζωντανό, πού νὰ ἔχει τὸ θάρρος ν'ανοίξει τὸ στόμα του. Σ'ὄλο ἐκείνο τὸ ἀπέραντο διάστημα, ὅπου ἦτανε νὰ περάσει τὸ τέρας, θαρροῦσε κανεὶς πὼς ἔβλεπε τὰ χόρτα ν'ἀνατριχιάζουνε καὶ τὶς πέτρες νὰ τρέμουν... Πέρασαν τότε μερικὲς στιγμές, ὅπου εἶχανε μέσα μου ξυπνήσει ὅλα τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα καὶ εἶχανε γεμίσει τὴν καρδιά μου μ'εὐγνωμοσύνη για τὴν καλή μου τὴ μητέρα, τὴν ἀγία καὶ μεγαλόχαρη δέσποινα μου Παναγία τὴ Θεοτόκο, πού πάντα ὀλοφάνερα μὲ προστάτεψε σὲ τέτιες ἐπικίνδυνες ὥρες τῆς ζωῆς μου. Τῆς ἔταξα, ἅμα γύριζα μὲ τὸ καλό, νὰ τῆς ἀνάψω μιὰ λαμπάδα καὶ νὰ τῆς χαρίσω ἕνα τομάρι ἀπὸ τίγρη στολισμένο μὲ ἀσημένια κρόσια. Ὡς τόσο ἡ ἀνυπομονησία μου δυνάμωσε σὲ τέτιο σημεῖο, πού ἔλεγα μέσα μου:

«Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ ἔβλεπα μιὰν ὥρα ἀρχύτερα αὐτὸν τὸν τρομερὸ τίγρη, παρὰ νὰ μένω σὲ τέτιαν ἀγωνία». Δὲν πρόφτασα νὰ τελειώσω τὴ φράση μου καὶ ξαφνικά, ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ ἑνὸς θεόρατου χαμόδεντρου, εἶδα νὰ σπιθοβολοῦνε τὰ μάτια τοῦ θηρίου σὰ δυὸ μεγάλα ἀναμένα κάρβουνα.

Τὰ κλαδιὰ παραμέρισαν καὶ ἄφησαν νὰ φανεῖ τὸ κεφάλι τοῦ τίγρη, πού μου φάνηκε μεγάλο σὰν κεφάλι βοδιοῦ!

Ἔκαμε τρία βήματα ξουρίζοντας λὲς τὴ γῆ μὲ τὴ μούρη του.

Ἐπὶ σὲ τὸ κεφάλι σηκωμένο πρὸς τὸ δέντρο, σὰ σκύλος, πού εἶναι ἔτοιμος νὰ χυμήξει. Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστεῖτε τί καθαρὸ, πού εἶναι αὐτὸ τὸ ζῶο! Δὲ βρίσκονται μεταξωτά, πού νὰ γυαλίζουν ἔτσι σὰν τὴ γούνα του.

Ὁ Ρατζὰς τότε σηκώθηκε ὀρθίος, ἀκούμπησε τὶς δυὸ γροθιές του κλειστὲς στὸ στήθος του κι ἔβγαλε τρεῖς φορές μιὰ στριγγὴ φωνή, πού σὰν κι αὐτὴ δὲν ἀκούσαν ἄλλη φορὰ τ'αὐτιά μου.

Οἱ τρεῖς πύρινες γραμμὲς ἔσβυσαν. Ὁ τίγρης λύγισε τὴ ράχη του, τέντωσε ἀπάνω τὴν οὐρά του καὶ ἀποκρίθηκε μ'ἕνα φοβερὸ μούγηρισμα. Τὸ φύλλωμα τῶν δέντρων τινάχτηκε καὶ ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τους εἶδα νὰ πέφτει μιὰ βροχὴ ἀπὸ μαύρους διαβόλους, δυὸ χιλιάδες ἴσως Ἰντιάνους, ὅλους γυμνοὺς καὶ χωρὶς κανένα ὄπλο. Ὅλοι αὐτοὶ ἔκαμαν ἀμέσως ἕναν κύκλο γύρο ἀπὸ τὸν τίγρη καὶ ὄρμησαν κατ'ἀπάνω του.

Τὴν ἴδια ὥρα, λίγο πρὸ πέρα ἀπὸ τὸ θηριο, παρουσιάστηκε ἕνα ἄλλο πλῆθος ἀπὸ Ἰντιάνους, πού λὲς καὶ εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Τοὺς εἶδα νὰ ἔρχονται τρέχοντας καὶ πηδώντας μὲς ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τὶς πέτρες καὶ τὰ χορτάρια. Καὶ νὰ, ὁ τίγρης περικυκλωμένος σὰν ἀπὸ ἕνα μεγάλο φράχτη, πού τὰ παλούκια του εἶναι τὰ κορμιά τῶν Ἰντιάνων. Ὁ τίγρης ἅμα τοὺς εἶδε, τὸν ἔπιασε λύσσα καὶ ἄρχισε νὰ γυρίζει τὰ μάτια του, πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά, ἐνῶ μὲ τὴν οὐρά του χτυποῦσε τὴ γῆ μὲ πολὺ γρήγορη κίνηση. Τὰ μουστάκια του πότε σηκωνόντανε καὶ πότε χαμηλώναν. Στριφογύριζε τὴ γλώσσα του ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ, ἀπάνω στὴ μύτη του, μὲ φοβεροὺς μορφασμούς. Ἐβλεπε κανεὶς, πὼς λογάριζε ποιοὺ δρόμο νὰ πάρει καὶ πὼς ἔτοιμαζε τὰ χτυπήματα, πού θὰ ἔδινε καταλαβαίνοντας πὼς θὰ εἶχε νὰ πνίξει ὀλάκερη σειρὰ ἀπὸ θύματα.

Ὅσο για τοὺς Ἰντιάνους, αὐτοὶ ὀλοένα καὶ στένευαν τὸν κύκλο πού εἶχανε κάμει γύρο, σπρώχνοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Καταλαβαίνεις, πὼς για τὸν καθένα ἦτανε ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου νὰ ἔχει ὅσο μπορούσε περισσότερους συντρόφους του, πού νὰ τόνε χωρίζουν ἀπὸ τὸν τίγρη. Για τοῦτο, ὅσο ἐκείνοι πού βρίσκονταν μπρὸς πολεμοῦσαν νὰ τραβηχτοῦνε πίσω, τόσο οἱ ἄλλοι πού βρίσκονταν πίσω ἀπὸ αὐτοὺς, τοὺς ἔσπρωχναν μπρὸς, φυσικά, ὅσο στένευε ὁ κύκλος, τόσο καὶ τὸ πάχος του γινότανε

πιό πολύ. Έτσι ήρθε μια στιγμή, όπου ο τίγρης βρέθηκε στη μέση ενός τοίχου, που θα είχε πάχος σαράντα κορμιά!

Όλα αυτά γινόντανε χωρίς να ακουστεί ούτε η παραμικρή φωνή. Ο Ρατζάς, που στεκόταν ὄρθιος και κοίταζε, ἔβγαλε τότε μια δυνατή φωνή. Όλοι οί ἄλλοι φώναξαν τὸ ἴδιο κρατώντας τὰ χέρια τους σηκωμένα στὸν ἀέρα. Μὲ τὴν τρομερὴ αὐτὴ φωνή, εἶδα τὸν τίγρη νὰ κάνει δυὸ τρεῖς βόλτες ἐκεῖ που ἦτανε, σέρνοντας τὸ σαγόνι του ἀπάνω στὴ γῆ, μὲ τὰ πόδια συμμαζεμένο κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ του καὶ τὴν οὐρά του κάτω ἀπὸ τὰ σκέλια του.

Τότε μ'ένα τρομερὸ πήδημα ὄρμησε μέσα στὸ πλήθος.

Σὲ λιγότερη ὥρα ἀπ'ὅ,τι χρειάζομαι γιὰ νὰ σοῦ τὸ πῶ, εἶδα τοὺς Ἴντιάνους νὰ πέφτουν ἑκατοντάδες χάμω. Ἄλλοι περνούσαν ἀμέσως ἀπὸ πάνω τους. Ἐπεφταν κι αὐτοί. Καὶ ἄλλοι πάλι σκαρφάλωναν ἀπὸ πίσω στὴ στιγμή ἀπάνω στὸ σωρό. Εἶδατε καμιά φορὰ τὰ κύματα τῆς θάλασσας που ἀνεβαίνουν, τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, κι ἔξαφνα ἔρχεται ἕνα δυνατό σπρώξιμο ἀπὸ τὸ βάθος καὶ τὰ πετάει ἀπάνω σάμπως νὰ σκάει ἀπὸ κάτω κανένα φουρνέλο; Τὸ ἴδιο γινόταν ἐκεῖ. Πρῶτα εἶδα μιὰ θάλασσα ἀπὸ Ἴντιάνικα κεφάλια, που βαθούλαινε, ὕστερα τὴν εἶδα νὰ φουσκώνει καὶ νὰ ξεσπάζει, ρίχνοντας ἐδῶ καὶ κεῖ ἀνθρώπινα κορμιά, καταξεσκισμένα καὶ ματωμένα, που σπαρταρούσαν καὶ κυλιούνταν ἀπάνω στ'ἄλλα. Γιὰ μιὰ στιγμή ἔγινε ἕνα ἀδειανὸ μέρος γύρω ἀπὸ τὸ θηρίο, καὶ ὅταν συλλογίζομαι τώρα ἐκεῖνο, που εἶδα, σηκώνονται ὄρθιες οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ μου.

Ὁ τίγρης πεσμένος σχεδὸν ἀνάσκελα κάτω ἀπὸ μιὰ δεκαπενταριά Ἴντιάνους, που ἦτανε σκυμένοι ἀπάνω του, γύριζε καὶ τινάζοταν ἀπάνω μὲ πηδήματα καὶ πετοῦσε ψηλὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ κορμιά, που ἔκαναν βόλτες στὸν ἀέρα. Κανένας ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του καὶ τὴ δύναμη του. Δὲν ἦταν ἀνθρώποι αὐτοί, ἦταν τρομερὰ χασαπόσκυλα, καὶ παντοῦ, ὅπου βρισκότανε θέση γιὰ νὰ χωρέσει ἕνα κεφάλι, οἱ μασέλες κάποιου Ἴντιάνου δάγκωναν τὴ σάρκα τοῦ τίγρη. Ἐνας Ἴνδὸς τοῦ εἶχε ἀρπάξει τὸ ἕνα χεῖλι, ἄλλος τὸ λαιμό, τρεῖς τέσσερις τὴν οὐρά, καὶ ὅλοι ἦτανε κρεμασμένοι ἀπάνω του γιὰ κάμποσες στιγμές. Στὸ τέλος ὁ τίγρης μὲ μιὰν ἀπελπισμένη προσπάθεια λευτέρωσε

τὰ πόδια του, ἔκαμε μιὰ στροφή πρὸς τὰ πίσω καὶ, ξεκολλώντας μὲ τὰ νύχια του τὰ δυὸ κορμιά, που ἦτανε κρεμασμένα στὸ λαιμό του καὶ στὰ χεῖλια του, τὰ ξεκοίλιασε τόσο ἄγρια, ὥστε ὅλα τους γ'άντερα σκορπιστήκανε χάμω στὰ πόδια του, ἐνῶ ποτάμια ἀπὸ αἷμα ἔλουσαν τὸ κεφάλι του καὶ ὅλο τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ κορμιοῦ του.

Οἱ δυὸ Ἴντιάνοι κατρακύλισαν χάμω σὰ δυὸ κομμάτια κρέας. Τέσσερις ἄλλοι πήδησαν ἀμέσως στὴ θέση ἐκείνων. Μῆνες χτύπημα τοῦ ποδιοῦ του τὸ θηρίο πέτυχε τὸν πρόπο στὸ λαιμό, ἔτσι που τὸ αἷμα πήδησε σὰν συντριβάνι στὸν ἀέρα κάπου πέντε μέτρα ψηλὰ καὶ ξανάπεσε σὰ βροχὴ ἀπάνω στὸ πλήθος.

Παραπάνω ἀπὸ πεντακόσια κορμιά ἦτανε ξαπλωμένα στὴ γῆ, ἄλλα πεθαμένα καὶ ἄλλα που σπαρταρούσαν ἀκόμα, καταξεσκισμένα καὶ μὲ φριχτὲς πληγές. Καὶ γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, τὰ πρόσωπα τῶν ἄλλων που μὲ σφιγμένες τίς γροθιές, τεντωμένους τοὺς λαιμούς, περίμεναν τὴ στιγμή γιὰ νὰ πηδήσουν αὐτοὶ πάνω στὸ θηρίο καὶ νὰ πάρουνε τὴ θέση ἐκείνων, που θὰ σκοτώνουνταν, ἦταν ἀκόμα πιὸ φριχτά.

Ἄ, μὰ τὴν πίστη μου! Θαρροῦσα πῶς τὸ κεφάλι μου πήγαινε νὰ σπάσει. Μοῦ φαινόταν, πῶς χιλιάδες κουδούνια χτυπούσανε μέσα στ'αὐτιά μου καὶ πῶς ἑκατομμύρια μερμήγγια μοῦ σιμπούσαν ὅλο τὸ σῶμα. Τὰ δόντια μου ἔτριζαν κι ἔβλεπα τὰ πράγματα κόκκινα. Μπρὸς στὰ μάτια μου περνούσανε κάτι τρομερὰ λαμποκοπήματα.

«Ἄ, χίλια ἑκατομμύρια διαβόλοι νὰ σε πάρουν, Μάριε!» εἶπα. «Ἄν καθίσεις νὰ δεῖς ὅλα αὐτὰ, θὰ τρελαθεῖς.»

Ἄγαπητέ μου φίλε, ἂν κατορθώσω καὶ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, θὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος.

Λοιπὸν μὲ τρία πηδήματα βρέθηκα ὄρθιος μπρὸς σ'ἐκεῖνο τὸν κύκλο, ὅπου γινόταν ὁ πόλεμος τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ θηρίου. Στάθηκα μὲ τὸ ἕνα πόδι μου μπροστὰ καὶ μὲ τὸ τσεκούρι στὰ χέρια! Πρὶν ἀκόμα προφτάσω νὰ φωνάξω «ἅ!», ὁ τίγρης μ'ἔναφοβερὸ τινάγμα τῆς μέσης του ἀναποδογυρίζει μπροστὰ μου τρεῖς ἢ τέσσερις Ἴντιάνους, που ἦτανε κολλημένοι ἀπάνω του καὶ πέφτω μπρὸς. Τὸ τσεκούρι ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου,

«Βλέπω τὸ τσεκούρι μου, τὸ παίρνω... καί...»

σωρὸ ἀπὸ χίλιους ἴσως νεκροὺς ἢ πληγωμένους. Οἱ ἄλλοι Ἴντιάνοι εἶχανε τραβηχτεῖ καμιά κατοστή βήματα πρὸς πέρα καὶ μὲ κοιτάζανε τόσο πρᾶξενά, σὰ νὰ εἶχανε μπρὸς τους κανένα πρόσωπο ὑπερφυσικό.

Ὁ Ρατζᾶς μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι.

«Ἄ! ἡ εὐγενία σου εἶσαι, Ρατζᾶ!» εἶπα. «Καλημέρα. Τὰ λουλάκια μου εἶναι ἕτοιμα γιὰ φόρτωμα».

καὶ τὰ πόδια μου σφηνώθηκαν μέσα στὰ κορμιά τῶν Ἴνδῶν. «Παναγία Παρθένα!» εἶπα μέσα μου.

Ὁ τίγρης μαζεύεται καὶ γέρνει στὰ ἓνα πλευρό. Τὸ ἓνα μου πόδι λευτερώνεται. Μὲ μιὰ ἀπελπιστική προσπάθεια καὶ μὲ δύναμη, ποὺ θὰ τὴ ζήλευε ἀκόμα κι ὁ Ἡρακλῆς, κατορθώνω καὶ σηκώνομαι. Βλέπω τὸ τσεκούρι μου, τὸ παίρνω... καί...

Πέρασε ἀκόμα μιὸ στιγμή καὶ νὰ με ὄρθιος, μὲ τὸ τσεκούρι καταματωμένο στὰ χέρια, βουτηγμένος ὀλάκερος στὸ χίμα, σάμπως νὰ εἶχα κάμει λουτρό. Τὸ θεριὸ νεκρὸ στὰ πόδια μου μέσα σ' ἓνα

Καὶ ἄρχισα νὰ τοῦ μιλοῦ κάπου πέντε λεφτὰ τῆς ὥρας γιὰ τὸ ἐμπόριο μου, σάμπως νὰ εἶμαστε στὸ γραφεῖο του. Αὐτό, βέβαια, μοῦ τὸ διηγήθηκε ὁ Ρατζᾶς πρὸ ὕστερα· γιατί ἐγὼ πιά δὲν ἤμουν ἀκεῖ πέρα. Φαίνεται πὼς μ' ἀνέβασαν ἀπάνω στὸν ἐλέφαντα καὶ μὲ πήγανε πίσω στὴ Μπομπάη, ὅπου ὀχτῶ μέρες κι ὀχτῶ νύχτες δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ παραμιλοῦ καὶ νὰ λέω ἀσυνάρτητα πράγματα. Ὅταν ἦρθα πάλι στὸν ἑαυτό μου, ὁ Ρατζᾶς, ποὺ ὅλες ἐκεῖνες τὶς μέρες εἶχε σταθεῖ πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, μπῆκε ἓνα πρωὶ στὴν κάμαρα μου καὶ μοῦ εἶπε, πὼς ἐγὼ εἶχα σκοτώσει τὸν τίγρη μὲ μιὰ τσεκουριά στὸ κεφάλι.

«Ὁ ρόλος», μοῦ εἶπε κατόπι, «ποὺ ἔπαιξες σ' ἓνα τόσο σπουδαῖο περιστατικὸ σὲ κάνει ἄξιο νὰ μάθεις τὸ μυστικὸ. Θὰ τὸ κατάλαβες βέβαια, πὼς κάποιος σκοπὸ εἶχα, ὅταν σὲ προσκάλεσα νὰ βρεθεῖς σὲ μιὰ τέτλια ἀνθρωποθυσία καὶ πὼς δὲν ἄφησα ἓναν τίγρη νὰ κατακομματιάσει τόσες κατοσταριές ἀνθρώπους, μόνο γιὰ νὰ διασκεδάσει ἓνας Μασαλιώτης καπετάνιος.

«Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πὼς ἐκεῖνο ποὺ εἶδες ἦτανε κάθε ἄλλο παρὰ κυνήγι. Ἦτανε μιὰ θυσία στὸ Σίβα, τὸ Θεὸ τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ ξαναγεννημοῦ τῶν Ἴντιῶν. Καὶ ἡ θυσία αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη πράξη τοῦ ἱεροῦ πολέμου, ποὺ μέλλει αὔριο νὰ ξεσπάσει σ' ὀλόκληρη τὴ χώρα μας.

Τώρα σὲ χαιρετῶ καὶ σὲ παρακαλοῦ νὰ μὲ θυμᾶσαι.»

Σηκώθηκε, μὲ φίλησε κι ἔφυγε.

Δὲν τὸν ξαναεἶδα πιά. Σκοτώθηκε, ἔμαθα, ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες στὴν πρώτη μάχη ποὺ ἔκανα μὲ τὸν ἐγγλέζικο στρατό. Κι ἐκεῖνη ἡ ἐπανάσταση πνίγηκε ὅπως καὶ τόσες ἄλλες παλαιότερες.

—Ἐλα τώρα, δεύτερε, νὰ σοῦ δείξω τὴ γούνα τοῦ τίγρη.

Οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ κατεβήκανε στὴν καμπίνα τοῦ Κουγγουρτάν, ὅπου ὁ πλοίαρχος τράβηξε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του μιὰ πελώρια τιγρήσια γούνα.

Ἡ ΠΡΙΓΓΙΠΕΣΣΑ ΤΟΥ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Στις 17 τοῦ Μάρτη στὰ 1825, μέρα Πέμπτη, κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγεμα, ἔμπαινε στὸ λιμάνι τῆς Μασαλίας ἓνα μικρὸ θαλαμηγὸ, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τὰ ἔχουν οἱ πολὺ πλούσιοι γιὰ διασκέδαση. Ἦταν ἓνα τέλειο καράβι τοῦ λούσου. Ἰσα ἴσα τῆ στιγμῆ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο πύργο τοῦ φρουρίου, ἀκούστηκε ἓνα σφύριγμα κι ἀμέσως τὰ πανιά του διπλώθηκαν σὰν τὰ φτερά τοῦ πουλιοῦ. Ὑστερα προχώρησε μεγαλόπρεπα μὲ μόνη τῆ γρηγοράδα ποὺ εἶχε καὶ ἔφτασε στὴ μέση τοῦ λιμανιοῦ καὶ σ'ἓνα δεύτερο σφύριγμα ἔριξε τὴν ἄγγυρα.

Σὲ λίγο ἤξαιρε ὅλη ἡ Μασαλία, πὼς τ'ὄμορφο αὐτὸ καράβι ἦτανε μιανῆς ξένης πριγγιπέσσας, ποὺ ἦτανε κάπως παράξενη, καθὼς ἔλεγαν. Ὁλος ὁ κόσμος εἶχε τὴν περιέργεια νὰ τὴ δεῖ, κι ἐγὼ, ἐπειδὴ εἶχα καλὲς γνωριμίες, τὰ κατάφερα νὰ μᾶς δεχτεῖ ἡ πριγγιπέσσα, ἐμένα καὶ τὸ φίλο μου Κουγγουρντάν, ποὺ ἔκανε σὰν τρελὸς γιὰ νὰ τὴ γνωρίσει.

Ἐνα ἀπόγεμα μπήκαμε στὸ σαλόνι τῆς πριγγιπέσσας. Ἦτανε μιὰ λυγερὴ κοπέλα, ντυμένη μὲ μιὰ πλούσια τουαλέτα ἀπὸ βελούδο καὶ κεντημένη μὲ χρυσάφι καὶ μὲ διαμάντια. Ἀφοῦ κουβεντιάσαμε κάμποση ὥρα, ὁ Κουγγουρντάν ἔμαθε κάτι, ποὺ τοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο. Ἡ ἀρχοντοπούλα ἐκείνη ἦτανε κι αὐτὴ πλοίαρχος καὶ μάλιστα ἔκανε πολὺ μακρινὰ ταξίδια. Στὸ τέλος ὁ πλοίαρχος τήνε κάλεσε στὸ καράβι του, γιὰ νὰ τὴ φιλέψει. Ἡ πριγγιπέσσα δέχτηκε καὶ πῆγε καὶ ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν, ὁ Κουγγουρντάν κάλεσε τὴν πριγγιπέσσα νὰ κάνουνε γιὰ περίπατο ἓνα γύρο μὲ τὸ καράβι, ἐνῶ ἦτανε φοβερὴ τρικυμία. Ἡ ξένη δέχτηκε μ'εὐχαρίστηση καὶ δὲν ξαίρω πὼς διάβολο τὸ ἔμαθε ὅλος ὁ κόσμος· γιατί πολλοὶ περιέργοι εἶχανε πλημμυρίσει τὴν ἀκρογιαλιά, γιὰ νὰ δοῦνε τὸν τολμηρὸ ἐκεῖνον περίπατο.

Ἡ τρικυμία ἦτανε τόσο ἄγρια, ποὺ καὶ οἱ γεροντότεροι ναῦτες ἀνατριχιάζουν, ὅταν μιλοῦνε γι'αὐτὴν ἀκόμα καὶ σήμερα.

Ἀπὸ τὸν περίπατο ὁ Κουγγουρντάν καὶ ἡ πριγγιπέσσα γύρισαν καταμουσκεμένοι καὶ ὁ δεύτερος πλοίαρχος ἦτανε μισο-

πνιγμένος. Ἄμα φτάσανε στὴν ἀκρογιαλιά ὁ κόσμος φώναζε: — Ζήτω ἡ πριγγιπέσσα! Ζήτω ὁ καπετάνιος! Πρέπει νὰ παρθεῖτε!

Ὁ Κουγγουρντάν τὸ ἀποφάσισε στὰ σωστὰ νὰ τήνε πάρει γυναίκα του. Ἦταν ὅμως ἓνα ἔμπόδιο. Ἡ πριγγιπέσσα τοῦ εἶπε ὀρθὰ κοφτὰ πῶς, γιὰ ν'ἀποφασίσει νὰ παντρευτεῖ, ἔπρεπε νὰ βρεῖ ἓναν ἄντρα, ποὺ νὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ κάμει ὅ,τι θὰ τοῦ ἔλεγε αὐτὴ καὶ πὼς τώρα ἤθελε νὰ εἶχε ἓνα μπουκέτο ἀπὸ ἄνθη τῆς βανίλιας.

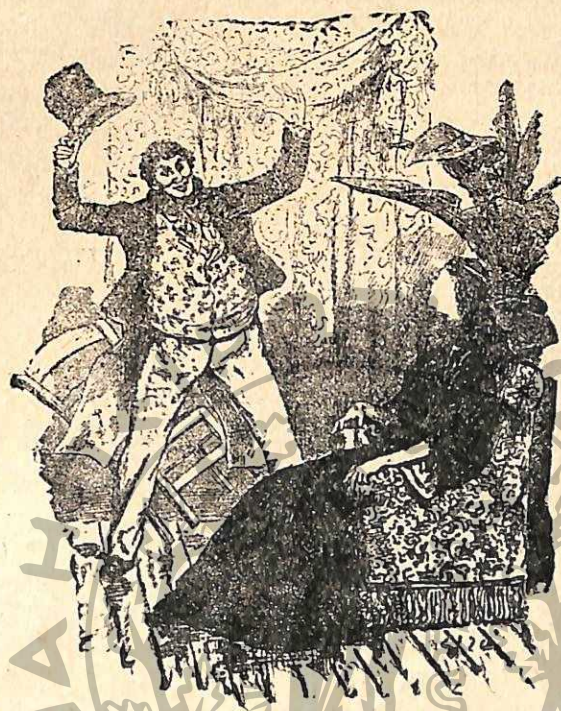
Ὁ Μάριος ὀρκίστηκε, πὼς θὰ τῆς πῆγαινε τὸ μπουκέτο αὐτὸ καὶ ἂν ἀκόμη ἔπρεπε νὰ πάει στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ τὸ βρεῖ. Καὶ ἦρθε σὲ μένα.

—Λοιπὸν, λέγε γρηγορα, μὲ ρώτησε, ποῦ θὰ βρῶ ἄνθη τῆς βανίλιας;

—Θαρρῶ, ἀγαπητὲ Κουγγουρντάν, πὼς δέντρο τῆς βανίλιας, καὶ φυσικὰ οὔτε ἄνθη, βὲ θὰ μπορέσεις νὰ βρεῖς στὴ Μασαλία. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς καὶ σ'ὅλη τὴ Γαλλία δὲν ὑπάρχουνε βανίλιες!

—Εἶναι ἀλήθεια, πὼς ἔχω μπερδευτεῖ σὲ μιὰ διαβολοδουλειά, μοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅμως μιὰ καὶ μπερδεύτηκα, εἶναι ἀνάγκη νὰ φτάσω σὲ καλὸ λιμάνι. Θὰ πάω στὸ Βοτανικὸ κῆπο.

Ὅμως οὔτε ὁ Βοτανικὸς δὲν εἶχε βανίλια.

Ἐμαθε κάτι ποὺ τοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο: ἡ ἀρχοντοπούλα ἐκείνη ἦτανε κι αὐτὴ πλοίαρχος καὶ μάλιστα ἔκανε πολὺ μακρινὰ ταξίδια.

‘Ως τόσο έκαμα κι εγώ ό,τι μπορούσα κι έμαθα πώς κάποιος γέρος μεγαλέμπορος Μασαλιώτης, που είχε ζήσει πολλά χρόνια στην ‘Ολαντία, είχε έρθει από εκεί με μεγάλη περιουσία και με τή μανία για σπάνια φυτά.

Πήγαμε λοιπόν και οί δυό στού μεγαλέμπορου. ‘Ολάκερο τέταρτο τής ώρας τραβούσαμε τó κουδούνι του μεγαλου και ώραιου σπιτιου. ‘Ο Κουγγουρντάν έχασε στο τέλος τήν ύπομωνή του κι έδωσε μιá κλωτσιά τόσο δυνατή, που άμέσως άνοιξεν ένα παράθυρο στο ίσόγειο και φάνηκε τó κεφάλι ενός ύπηρέτη.

—Θέλουμε νά δούμε τόν κ. Πιερού, είπε ό καπετάνιος.

—Λυπουμαι πολύ, όμως ό κύριος μου δέ δέχεται κανένα.

‘Ο Κουγγουρντάν έβγαλε τότε από τήν τσέπη του ένα χρυσό είκοσόφραγγο και τó έβαλε στο χέρι του ύπηρέτη.

—Νά, αυτό είναι δικό σου! του είπε. ‘Εγώ είμαι ό καπετάν Κουγγουρντάν και ό κύριος από δω είναι φίλος μου.

Τό παράθυρο έκλεισε και ή πόρτα, που ήτανε τριπλοκλειδωμένη, ξεκλειδώθηκε και άνοιξε.

—Κύριε καπετάνιε, είπε ό ύπηρέτης, αν σάς αφήσω νά μπειτε μέσα, ό κύριος μου θά με διώξει.

—Δέν έχεις φόβο. ‘Εγώ θά σέ προστατέψω. ‘Οδήγησε μας στον κύριο σου.

—Είναι στή σέρα.

—‘Ισα ‘ισα, εκεί θέλω νά μάς πās.

‘Ο ύπηρέτης μάς άνοιξε τήν πόρτα τής σέρας και εκεί είδαμε τόν κύριο του, ένα γέροντα, που κοίταζε εκείνη τή στιγμή μ’ένα φακό κάποιο λουλούδι.

‘Ο γέροντας τρόμαξε άμα μάς είδε.

—Κύριε Πιερού, του είπε ό πλοίαρχος χαιρετώντας τον με βαθιά ύπόκλιση, σάς εύχομαι με όλη τήν ψυχή μου τήν καλή μέρα. Πώς είστε;

—Μά, κύριε... μουρμούρισε ό δύστυχος φίλος τών λουλουδιών.

—Δέν με γνωρίζετε; Είμαι ό καπετάν Μάριος Κουγγουρντάν.

—Κύριε, είπε ό γέροντας που είχε ήσυχάσει κομμάτι, τó όνομα σας δέ μου είναι άγνωστο. ‘Ομως δέ σάς περίμενα... έπειδή δέ δέχομαι ποτέ κανέναν..

—Μπήκα μέσα χωρίς τήν άδεια σας, γιατί έχω νά σάς ζητήσω

μιá μεγάλη χάρη. Μπορείτε νά μου πήτε, που θά μπορέσω νά βρω μιá βανίλια;

—Καπετάνιε, είπε ό γέροντας με κάποια περηφάνεια. Δέν υπάρχει στην Εύρώπη παρά ένα μόνο φυτό τής βανίλιας και αυτό τó έχω εγώ. Για κοιτάξτε κει άπάνω, σ’εκείνη τή γλάστρα.

‘Ο Κουγγουρντάν κόνταψε νά πέσει κάτω από συγκίνηση.

—‘Α, μου σώζετε τή ζωή! μουρμούρισε. Μά έχει κανένα άνθος;

—‘Οχι.

—Πότε θά έχει;

—Αύριο θά έχει πολλά.

—Κύριε Πιερού, πρέπει νά μου πουλήσετε ένα μπουκέτο από τά άνθη τής βανίλιας σας, του είπε ό πλοίαρχος. Δέ με μέλει ή τιμή. Χίλια φράγγα χρυσά είναι άρκετά;

‘Ο κ. Πιερού κοίταξε με άπορία.

—Δέν είναι άρκετά; Φτάνουν δέκα χιλιάδες;

‘Ο κ. Πιερού κιτρίνισε.

—Δέ θέλετε δέκα χιλιάδες; Συμφωνούμε με είκοσι, με τριάντα χιλιάδες;

‘Ο κ. Πιερού έσφιξε τις γροθιές του. Θέλησε νά μιλήσει, μά δέν μπόρεσε.

—Τριάντα χιλιάδες δέ σάς φτάνουν, κύριε Πιερού; ‘Ε, λοιπόν, άς γίνουν εκατό χιλιάδες!

‘Ο κ. Πιερού έβαλε τó χέρι στο λαιμό του σά νά πνιγόταν και τέλος, άφοϋ έκαμε τρία βήματα πίσω, σήκωσε τις δυό γροθιές, σά νά ήθελε νά δώσει κατάρρα, άκούμπησε άπάνω στη βανίλια του, σά νά ήθελε νά τή φυλάξει με τó σώμα του και με πνιγμένη φωνή κραύγασε:

—Νά πουλήσω τ’άνθη τής βανίλιας μου, τής μόνης βανίλιας που υπάρχει στην Εύρώπη; Ούτε για χίλια φράγγα, ούτε για εκατό χιλιάδες, ούτε για ένα εκατομμύριο, ούτε για εκατό εκατομμύρια. ‘Ακούτε; Ούτε για όλο τόν κόσμο!

Και άφησε τόν εαυτό του νά πέσει άπάνω σε μιá πολυθρόνα μισολιγοθυμισμένος και σπαρταρώντας από θυμό.

‘Ο Κουγγουρντάν στεκόταν εκεί, τεντωμένος και άκίνητος σαν άγαλμα.

—‘Α! έτσι είναι, κύριε Πιερού; είπε με τήν πιό μεγάλη ήσυχία

ὁ καπετάνιος. Δὲ θέλετε νὰ μοῦ πουλήσετε ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἄνθη τῆς βασιλίας σας; Πολὺ καλὰ, σὰς χαιρετῶ καὶ λυπούμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ συμφωνήσω μαζί σας.

Βγήκαμε καὶ ἡ πόρτα ἐκλείσει ἀπὸ πίσω μας.

—Τώρα τί θὰ κάμουμε; μοῦ εἶπε ὁ Κουγγουρντάν.

Στάθηκε λίγο, ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴν πόρτα τοῦ Πιερύ, καθὼς καὶ στὰ γειτονικά του σπίτια, σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι, ἔβγαλε τὸ ρολοῖ του καὶ κοίταξε τὴν ὥρα.

—Εἶνε 11 καὶ 27 ἡ ὥρα. Αὔριο λοιπόν, τὴν ἴδια ὥρα, ἡ πριγιγιπέσσα θὰ ἔχει τὸ μπουκέτο τῆς ἀπὸ τ' ἄνθη τῆς βασιλίας.

—Καὶ πῶς θὰ τὸ καταφέρεις; τότε ρώτησα.

—Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ δική μου, ἀποκρίθηκε μὲ χαμηλὴ φωνή.

Ἄρχισε νὰ σφυρίζει. Ἄμα φτάσαμε στὴν πόλη, τὸν ἄφησο στὴν ἀκρογιαλιά. Δὲν ἔβγαλε τσιμουδιά.

Ἡ ἄλλη μέρα, οἱ 20 τοῦ Ἀπρίλη τοῦ 1828, ἦταν ἡ πιὸ σπουδαία μέσα στὰ χρονικά τῆς Μασαλίας. Τὸ πρωῖ, μὲ κάποιον ἀνησυχία, πῆγα νὰ ζητήσω τὸν πλοίαρχο στὸ καράβι του. Ἦτανε βγαλμένος ἀπὸ πολλὴ ὥρα. Τότε ζήτησα παντοῦ μὰ τοῦ κάκου. Τὸ ἀπόγεμα, ὅταν γύρισα σπίτι μου, ἄκουσα ἀπὸ μακριὰ ἕνα θόρυβο. Ὅλοι οἱ διαβάτες σταματούσανε, γιὰ νὰ δοῦνε τί ἔτρεχε. Σταμάτησα κι ἐγώ.

Δὲν πέρασαν λίγες στιγμὲς καὶ βλέπω νὰ περνοῦνε μπροστά μου, μὲ φωνὲς καὶ πρόγγες, βουτηγμένοι στὸν ἰδρώτα καὶ στὴ σκόνη, καμιὰ δεκαριὰ μάγγες.

—Τὸ Σαπίτρ ἔπεσε! Τὸ Σαπίτρ πάρθηκε! φώναζαν καὶ κουνούσανε μὲ ἀπελπισία τὰ χέρια τους. Καὶ χάθηκαν σὰν ὄνειρο μέσα σ' ἕνα σιφούνι ἀπὸ σκόνη.

Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε σαστίσει. Ὁ καθένας ρωτοῦσε τὸ γείτονα του τί τρέχει. Γιατὶ κανένας δὲν ἤξαιρε τίποτα.

Ἔστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ μαζεύεται στὰ πεζοδρόμια καὶ νὰ σπρώχνει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἀφοῦ σχηματίστηκε ἔτσι ἕνα σωστὸ ἀνθρώπινο ποτάμι, ξεκίνησαν ὅλοι μαζί ψόφοι ἀπὸ περιέργεια, νὰ μάθουν τί ἦταν ἐκείνη ἡ διαδήλωση καὶ τραβήξανε γιὰ τὸ Σαπίτρ.

Μὰ πρῶτα εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς ἐξηγήσουμε μερικὰ πράματα. Οἱ περιέργοι ἐκεῖνοι μάγγες, ποὺ εἶχανε γιὰ ἐπάγγελμα νὰ που-

λοῦνε πουλάκια στὰ παιδιὰ, εἶχανε πάει καὶ κείνη τὴν ἡμέρα στὸ Βοτανικὸ Κῆπο, γιὰ νὰ κυνηγήσουνε μὲ λάστιχα τὰ πουλιὰ καὶ νὰ τὰ πουλήσουν ἕστερα σὲ τίποτα μαθητόπουλα.

Στὸ δρόμο, καθὼς πήγαιναν ὅλοι μαζί, ἔκαναν, ὅπως ἦτανε συνηθισμένοι, διάφορες τρέλες καὶ ἀνοησίες. Ὅταν ὅμως ἔφτασαν στὴ μέση τοῦ Σαπίτρ, εἶδαν ἕνα ναῦτη, ὀπλισμένον ἴσα μὲ τὰ δόντια, ποὺ

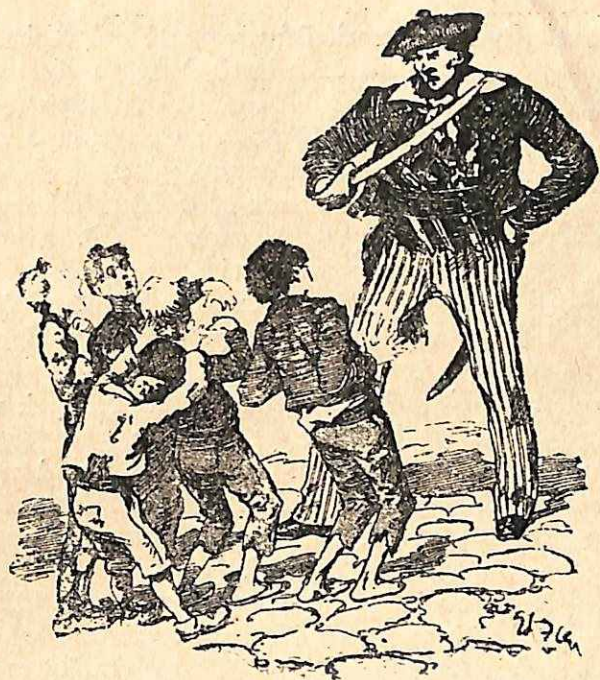
πήγαινε κι ἐρχότανε στὸ ἴδιο μέρος σὰ νὰ ἦτανε φρουρός. Τῆ στιγμὴ ποὺ τὰ παιδιὰ φτάσανε κοντά του, στάθηκε, τὸ κοίταξε μὲ ἄγριο τρόπο καὶ τοὺς εἶπε:

—Δὲν περνοῦν ἀπὸ δῶ!

Στὸ ἀναπάντεχο αὐτὸ ἐμπόδιο ὁ ἀρχηγὸς τῆς συντροφιάς, ποὺ φυσικὰ ἦταν ὁ πιὸ περήφανος καὶ ὁ πιὸ παλληκαρὰς, δοκίμασε ν' ἀντισταθεῖ καὶ ἕστερα ἄρχισε νὰ κοροϊδεύει τὸ ναῦτη. Ὅμως αὐτὸς τοὺς λέει:

—Πίσω, νὰ μὴ σὰς πετσοκόψω! Καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ σπαθὶ τοῦ ποὺ εἶχε βγαλμένο.

Ἔστερ' ἀπὸ αὐτὴ τὴ φοβέρα οἱ μάγγες κοιτάχτηκαν ἀναμεταξύ τους καὶ θελήσανε νὰ προχωρήσουν. Μὰ εἶδαν κάτι, ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ σταματήσουν καὶ νὰ παραλύσει ἡ ἀντρέια τους.

—Πίσω, νὰ μὴ σὰς πετσοκόψω!

Καμιά δεκαπενταριά βήματα πιο πέρα από το ναύτη στεκότανε μια ένωμοτία από έφτά ή οχτώ ναύτες, που κι αυτοί ήταν έπλισμένοι ίσαμε τα δόντια. Και ακόμα πάρα πέρα, σε διάφορα σημεία, βρισκόντανε μπροστά στα σπίτια του δρόμου και άλλοι ναύτες κι αυτοί με τ'όπλο στο χέρι.

Έκείνη την ώρα έφτασε ένας αστυφύλακας και, άμα είδε τον πρώτο ναύτη με γυμνό σπαθί να φυλάει με στρατιωτική τάξη, ζύγωσε και τότε ρώτησε τί κάνει εκεί.

—Και τί σε μέλει έσένα; του άποκρίθηκε ο ναύτης.

—Τί με μέλει; Είμαι αστυφύλακας και είμαι βαλμένος έδω για την τάξη.

—Α, πολύ καλά! Κι εγώ είμαι δω για να φυλάω σκοπός.

—Σκοπός; Και ποιός σε διόρισε;

—Κάποιος που έχει το δικαίωμα να με προστάζει.

—Δέν είσαι ναύτης του Πολεμικού Ναυτικού!

—Έτσι φαίνεται. Ός τόσο δε θα περάσεις.

—Πώς; Δέ θα περάσω; Τώρα θα δεις!... Κι έκαμε να φύγει.

—Μα ούτε να φύγεις δε σου επιτρέπω. Θα μείνεις έδω.

—Καλέ τί λές; Και ο αστυφύλακας το έβαλε στα πόδια, για να πάει να ειδοποιήσει την αστυνομία. Όμως δέν είχε κάμει δυο τρία βήματα και, στη φωνή του φρουρού, παρουσιάστηκαν τέσσερις άλλοι ναύτες, όπλισμένοι κι αυτοί, τον κυνήγησαν, τον έπιασαν και τον πήγανε κοντά στους μάγκες.

Όσο έρχότανε κι άλλος κόσμος κι άλλες έρχόντανε περιπολίες από ναύτες, για να δυναμώσουνε τους άλλους. Έτσι, άπάνω στη φασαρία, που έγινε από τις φωνές και τις βρισιές, οι πέντε μάγκες βρήκανε τον καιρό και ξέφυγαν και τρέχοντας σ'όλες τις γειτονιές της Μασαλίας σήκωσαν όλο τον κόσμο στο πόδι.

Σάν έφυγαν οι μάγκες, έγιναν πάλι καινούργιες φασαρίες. Άκούστηκε ένα στριγγό σφύριγμα και πέντε ναύτες, με το σπαθί στο χέρι, τραβήξανε κατά τον κόσμο και τ'άμάξια, φωνάζοντας:

—Στην μπάντα όλοι!

Σέ δυο τρεις στιγμές ανοίχτηκε δρόμος μέσα στον κόσμο και μια γραμμή από ναύτες παραμέρισε τα κάρα και τ'άμάξια στις έκρες του δρόμου.

Έξαφνα άκούστηκε ποδοβολητό και τρεις καβαλάρηδες πέρασαν σαν άστραπή.

Οι καβαλάρηδες σταμάτησαν μπροστά σ'ένα σπίτι και αυτό το σπίτι ήτανε το άρχοντικό του κυρίου Πιερού.

Οι τρεις καβαλάρηδες ήταν ή πριγγιπέσσα, που είχε ντυθεί άμαζόνα, και δυο λακέδες, που την άκολουθούσαν.

Έη πόρτα του κ. Πιερού άνοιξε και στην είσοδο παρουσιάστηκε ο Μάριος Κουγγουρντάν, που φορούσε ένα γαλάζιο κοστούμι με χρυσά κουμπιά, μεταξωτό γελέκο, πολύχρωμη γραβάτα και στενό τσιτωμένο παντελόνι. Ήτανε φρεσκοξυρισμένος και είχε ύφος χαριτωμένο και ζωηρό. Κρατούσε στο ένα χέρι το καπέλο του από σταχτι καστόρι και στο άλλο ένα πιστόλι.

—Ωραία μου άρχοντοπούλα, είπε άμέσως, σου έγραφα χτές βράδι και σε παρακάλεσα να κοπιάσεις έδω σήμερα, για να σου προσφέρω εκείνο που επιθυμείς. Αν θελήσεις να περάσεις μέσα, θα φτιάσω μπροστά στα μάτια σου το μπουκέτο από τ' άνθη της βανίλιας, που τόσο τ'άγαπάς.

Έη πριγγιπέσσα πήδησε από το άλογο της και ο Κουγγουρντάν της έδωσε το χέρι και την όδηγησε στη σέρα.

Δώδεκα ναύτες στέκουνταν όρθιοι εκεί μέσα και ο καθένας κρατούσε στο χέρι του ένα πιστόλι με την κάνα γυρισμένη ψηλά. Πιο πέρα, από κάτω από μια μπανάνα, καθόταν ο άτυχος κύριος Πιερού σ'ένα σκαμνί από καλάμι της Κίνας και άναστέναζε. Τα πιο σπάνια δέντρα, τα πιο θαυμάσια άνθη ήταν εκεί μέσα. Τα παραδεισοπούλια και τα κολίβρια πετούσανε ελεύτερα έδω κι εκεί. Και μέσα σε κάτι στέρνες όπου έπεφταν σαν καταράχτες τα νερά και που ο πάτος τους ήταν από γιαλιστερά χαλίκια, κολυμπούσανε κάτι κάτασπροι κύκνοι και χρυσά ψαράκια.

—Κόπιασε να καθίσεις, άρχοντοπούλα μου, κάτω από αυτή τη μπανανιά, στο πλάι του καλού τούτου κ. Πιερού, και θα δεις άμέσως τί κάνει ο καπετάν Μάριος Κουγγουρντάν, όταν θέλει να προσφέρει ένα μπουκέτο σε μια ωραία πριγγιπέσσα, όπως είναι ή ευγενία σου.

Και άμέσως ο Κουγγουρντάν σημάδεψε με το πιστόλι του ένα άνθος της βανίλιας και τράβηξε τη σκαντάλη. Έη σφαίρα έκοψε το άνθος σα να ήτανε με ξουράφι και το πέταξε χάμω. Ύστερα

ή σφαίρα εξακολούθησε τὸ δρόμο της, ἔσπασε ἓνα τζάμι τῆς σέρας καὶ βγήκε ἔξω, γιὰ νὰ πάει νὰ χτυπήσει σ'ἓνα γειτονικό σπίτι.

Δώδεκα φορές ὁ καπετάνιος, παίρνοντας κάθε φορά ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων του ἀπὸ ἓνα πιστόλι γεμισμένο, ἔκαμε τὸ χαριτωμένο αὐτὸ θέρισμα τῆς βανίλιας καὶ δώδεκα φορές τὰ ὠραία της ἄνθη ἔπεσαν κάτω καὶ δώδεκα τζάμια τῆς σέρας ἔσπασαν καὶ δώδεκα τρύπες ἔγιναν στοὺς τοίχους τῶν διπλανῶν σπιτιῶν.

Σὲ κάθε πιστολιά, πού τὴν ἀκολουθοῦσε κι ἓνα σπάσιμο τζαμιοῦ, ὁ κόσμος, πού ἦτανε μαζεμένος ἀπ'ἔξω, πετιόταν ἀπάνω ἀπὸ τὴν τρομάρα. "Ολοι πίστευαν, πὼς στὸ σπίτι τοῦ κ. Πιεροῦ γίνονταν τρομεροὶ σκοτωμοί.

Ἡ πριγγιπέσσα, χλωμὴ σὰν τὸ λείψανο, ἔσφιγγε μὲ τὸ χέρι της τὸ κάθισμα της.

"Ὅταν ἔπεσε καὶ ἡ δωδέκατη πιστολιά, ἡ πριγγιπέσσα σηκώθηκε, ἔβαλε τὸ χέρι στὴν καρδιά της καὶ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:
—Φτάνει, καπετάνιε!

Σ'ἓνα κίνημα τοῦ Κουγγουρντάν οἱ ναῦτες λευτέρωσαν τὸν κ. Πιεροῦ καὶ δυὸ ὑπηρέτες τὸν παραλάβανε καὶ τὸν ὀδήγησαν σχεδὸν ἀναίσθητο στὸ δωμάτιο του.

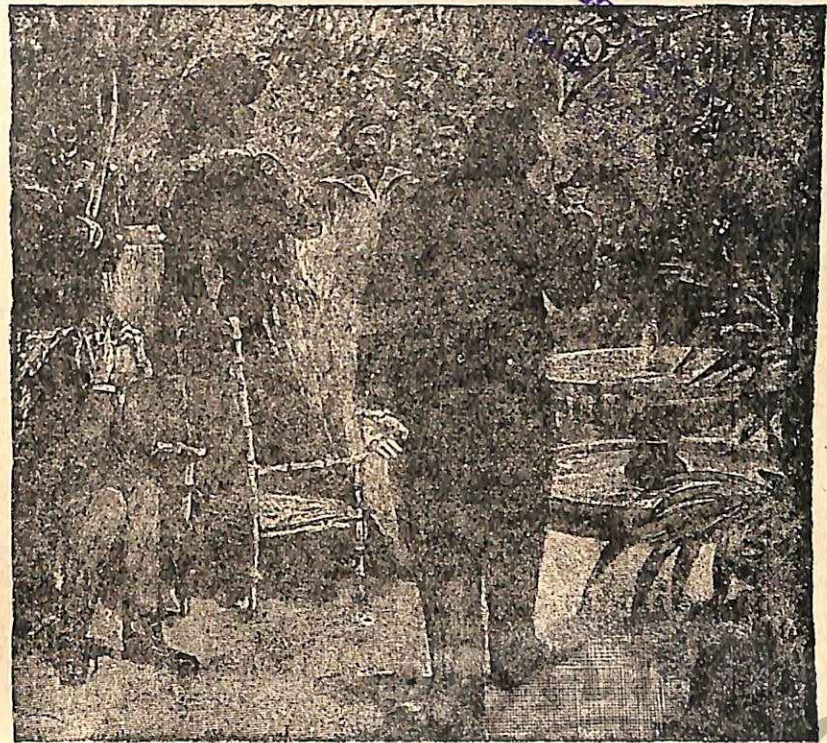
Ὁ καπετάνιος μάζεψε τὰ δώδεκα ἄνθη τῆς βανίλιας, τὰ ἔκαμε ἓνα ὠραῖο μπουκέτο καὶ τὸ πρόσφερε στὴν πριγγιπέσσα.

Αὐτὴ ἔβαλε τὸ μπουκέτο στὸ στῆθος της, πιάστηκε ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ πλοίαρχου καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κ. Πιεροῦ.

Οἱ ναῦτες, πού ἦταν ἀπ'ἔξω παρουσίασαν ὄπλα καὶ ὁ κόσμος ἄμα εἶδε τὴν πριγγιπέσσα καὶ τὸν πλοίαρχο ἔβγαλε τὰ καπέλα του καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζει: «Ζήτω!» ὅπως τὴν πρώτη φορά.

—Ζήτω ὁ καπετάν Κουγγουρντάν! Ζήτω ἡ πριγγιπέσσα! Νὰ παρθεῖτε! Νὰ παντρευτεῖτε!

Τὸ ἴδιο βράδι, ὅταν ἀντάμωσα τὸν πλοίαρχο, τότε μάλλωσα γιὰ κείνα, πού εἶχε κάμει. Αὐτὸς ὅμως μοῦ ἀποκρίθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ πάρει ὅλα αὐτὰ τὰ μέτρα, γιὰ νὰ προλάβει ἄλλα χειρότερα, μιὰ κι εἶχε ἀποφασίσει μὲ κάθε θυσία νὰ πάρει τ'ἄνθη τῆς βανίλιας. Κι ἔτσι τέλειωσαν ὅλα χωρὶς οὔτε ἓνας γάτος νὰ πάθει τίποτα. "Ὅσο γιὰ τὰ τζάμια πού εἶχε σπάσει τοῦ κυρίου

"Ὅταν ἔπεσε ἡ δωδέκατη πιστολιά ἡ πριγγιπέσσα σηκώθηκε, ἔβαλε τὸ χέρι στὴ καρδιά της καὶ εἶπε: —Φτάνει, καπετάνιε:

Πιεροῦ καὶ τῶν γειτόνων του θὰ τοὺς τὰ πλήρωνε, εἶπε, μὲ τὸ παραπάνω.

Τότε ρώτησα, τί εἶχε ἀποκάμει μὲ τὴν πριγγιπέσσα κι ἔμαθα γοῦτα: Τοῦ εἶχε διηγηθεῖ πὼς ἦτανε ἀρχοντοπούλα ἀπὸ τὸ Ἀφγανιστάν. Τοῦρκοι κουρσάροι εἶχανε σκοτώσει τὸν πατέρα της καὶ τὴν εἶχανε κλέψει καὶ τὴν εἶχανε πούλησει σκλάβα στὸ βεράϊ τοῦ Σουλτάνου. "Ὅμως αὐτὴ κατόρθωσε νὰ ξεφύγει καὶ νὰ γυρίσει στὸν τόπο της, ὅπου μάζεψε τὴ μεγάλη περιουσία τοῦ πατέρα της. "Ὑστερα εἶχε πάει στὸ Παρίσι, ὅπου ἔμαθε πὼς οἱ

Χριστιανοί έτοιμάζαν να κάνουν πόλεμο με την 'Ανατολή, για να λευτερώσουνε την 'Ελλάδα από τους Τούρκους. Το τρομερό μίσος που ένιωθε για τους Τούρκους την είχε κάμει να μάθει την τέχνη του πλοίαρχου και όταν πήρε το δίπλωμα της διορίστηκε επίσημα κουρσάρος από τη Γαλλική κυβέρνηση. "Όμως, έπειδή σά γυναίκα που ήτανε δεν μπορούσε να διευθύνει μόνη της μια ναυμαχία, αποφάσισε να βρει έναν αξιο και γενναίο καπετάνιο. Καί βρήκε κείνον, που χρειαζόταν.

Λίγες μέρες πιο ύστερα ο Κουγγουρνταν έχοντας τη γυναίκα του για δεύτερο καπετάνιο, έκαμε πανιά με το καράβι του, που το είχε στολισμένο με γιρλάντες από δάφνες και μυρτιές, για τα ελληνικά νερά, όπου έλαβε μέρος σ'όλες τις μάχες και δοξάστηκε στη ναυμαχία του Ναυαρίνου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ο ΠΥΡΕΤΟΣ ΤΗΣ ΣΕΝΕΓΑΛΗΣ

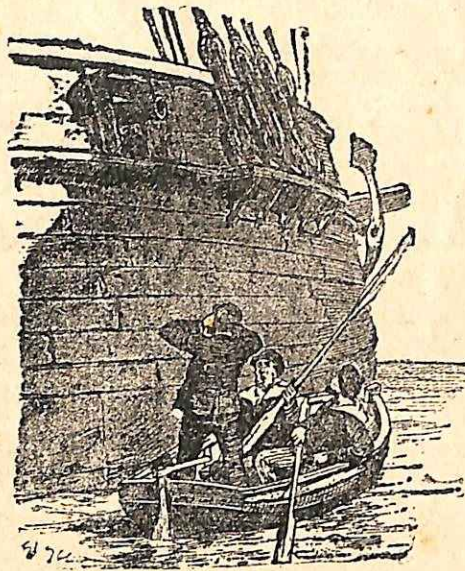
"Η επιδημία της χολέρας στη Μασαλία, στα 1834 ήτανε σχεδόν όμοια με την τρομερή επιδημία της πανούκλας στα 1720. "Όμως εγώ, παιδί της Μασαλίας, δεν το βρήκα σωστό να την αφήσω και να φύγω, κι έμεινα. Χρειαζότανε βέβαια κάμποσο θάρρος γι'αυτή τη δουλειά.

Τις πρώτες μέρες της επιδημίας, όταν είδα να πέφτουν, ο ένας ύστερ'άπο τον άλλο, τον πατέρα μου, τη μητέρα μου και τους φίλους μου, μ'έπιασε κι έμένα αυτό το συναίσθημα, που το λέμε λύπη. "Όταν όμως τα χτυπήματα της αρώστιας έγιναν συχνότερα, τα μάτια των ζωντανών στέγνωσαν πια και οι καρδιές τους από την πολλή κούραση έπαψαν πια να χτυπούνε. Καί σιγά σιγά μ'έπιασε κι έμένα μιá τρομερή άδιαφορία. "Εμεινα κάμποσες μέρες κλεισμένος στο σπίτι μου. Μά ένα απόγεμα ένιωσα την ανάγκη να ξεσκάσω λίγο και ν'άνασάνω λίγο φρέσκον άερα της θάλασσας, και τράβηξα κατά το λιμάνι. "Ημουν κιόλα πάρα πάνω από μιάν ώρα εκεί, και ο ήλιος βασίλευε, όταν ένα καράβι, που δεν το είχα ακόμη δει, γιατί με θάμπωνε το πολύ φως, φάνηκε έξω από το λιμάνι, έτοιμο να μπει μέσα. Τραβούσε κατά την είσοδο του λιμανιού. Μά έξαφνα το είδα να στρέφει δεξιά χωρίς να μπορέσω να ξηγήσω αυτή τη μανούβρα.

Τότε παρατήρησα, πως στο μεσιανό κατάρτι του καραβιού κυμάτιζε μιá κίτρινη σημαία. Αυτή ήτανε σημάδι, πως το καράβι έρχόταν από τόπο, όπου ήτανε κάποια επιδημία. Καί μου φάνηκε αλήθεια πολύ παράξενο, πως ήθελε και καλά να μπει με το στανιό στο λιμάνι.

Οί σημαίες στο φρούριο ανέβαιναν και κατέβαιναν, για να ειδοποιήσουνε το καράβι. Αυτό όμως όλο και πλησίαζε. Τότε άκούστηκε μιá κανονιά από το φρούριο. "Η σφαίρα έπεσε πολύ κοντά στο καράβι που αναγκάστηκε να κάνει στροφή και, καθώς γύριζε, μπόρεσα να δω την πρύμη του, όπου διάβασα τη λέξη «Πανεγία».

"Ετσι έμαθα πως εκείνο το καράβι, που ήτανε μολυσμένο ποιός

Στό τέλος ή βάρκα του ύγειονομείου τὸ ζύγωσε, χωρίς νά φανεῖ κανέναν ναύτην γιά νά τῆς ρίξει τὸ σκοινί.

τί εἶπαν. Παρατήρησα ὅμως, πῶς ὁ τιμονιέρης, τήν ὥρα πού μιλοῦσε, ἀνοίξε τὰ χέρια του σάν ἄνθρωπος πού βρίσκεται σέ ἀπελπισία. Ὑστερα τὰ σήκωσε στόν οὐρανὸ καί στό τέλος τὰ τέντωσε δείχνοντας πρὸς τὸ μέρος πού εἶναι ἡ ἐκκλησία τῆς Παναγίας τῆς Προστάτριας. Σ' ὅλα αὐτὰ ἐκεῖνοι πού ἦτανε στή βάρκα ἔπαντούσανε κουνώντας τὰ χέρια τους μέ τρόπο, πού φανέρονε πότε συμπάθεια καί πότε τρόμο.

Ἡ συνομιλία δέ βιάστηκε πολύ. Εἶδα ἕνα ρυμουλκὸ, πού ζύγωσε τήν «Παναγία», τήν ἔδεσε πίσω του καί τήνε τράβηξε πρὸς τὸ μικρὸ νησί Μπατονῶ, ὅπου βρισκότανε τὸ λοιμοκαθαρητήριο.

Μιά ὥρα περπατοῦσα στήν ἀκρογιαλιά ἀνήσυχος γιά ὅσα εἶχα δεῖ, καί ρωτοῦσα ὅποιον ἀπαντοῦσα στό δρόμο μου, χωρίς νά κατορθώσω νά μάθω τίποτα. Κατὰ τὸ βράδι, τήν ὥρα πού

ξαίρει ἀπὸ ποιά πάλι κακὴν ἀρώστια, ἦτανε τὸ καράβι τοῦ καπετὰν Μάριου Κουγγουρντάν.

Μπορεῖτε νά φανταστεῖτε μέ ποιάν ἀγωνία παρακολουθοῦσα τώρα πιά τὰ ὅσα γίνονταν. Μὰ κείνο, πού μοῦ φάνηκε μυστήριο καί μ' ἀνησυχούσε, ἦτανε πῶς οὔτε στή γέφυρα πάνω, οὔτε στό κατὰστρωμα κάτω δὲ φαινότανε ψυχὴ ἐξὸν ἀπὸ τὸν τιμονιέρη.

Στό τέλος ἡ βάρκα τοῦ ύγειονομείου τὸ ζύγωσε, χωρίς νά φανεῖ κανέναν ναύτην, γιά νά τῆς ρίξει τὸ σκοινί. Ὁ τιμονιέρης τότε ἄφησε τὴ θέση του, ἀκούμπησε ἀπάνω στήν κουπαστή καί εἶπε μερικά λόγια στόν κυβερνήτη τῆς βάρκας. Δὲν μπόρεσα ν' ἀκούσω

καθόμωνα στό καφενεῖο, ὁ ταχυδρόμος μοῦ ἔφερε ἕνα γράμμα. Τὸ ἀνοίξα καί διάβασα τ' ἀκόλουθα.

«Ἀγαπητέ μου φίλε,

Ἔφτασα. Βιάζομαι νά σέ δῶ. Κάθε φορά πού βλέπω ἄνθρωπο ζωντανό, μέ πιάνει φόβος. Δὲν εἶμαι σέ κατάσταση νά σοῦ γράψω ὅλα πού ἔγιναν. Ὅταν ἀνταμωθοῦμε, θά σοῦ τὰ πῶ. Θέλουν νά μέ κρατήσουν ἐδῶ δεκαπέντε μέρες, γιά νά κάμω καραντίνα, μὰ ἐλπίζω νά εἶμαι λεύτερος σέ καμιά δεκαριά ἢ δώδεκα μέρες.

Ὁ ἀφοσιωμένος σου φίλος

Μάριος Κουγγουρντάν

ἀπὸ τῆ Μασσαλία

πλοίαρχος μακρινῶν ταξιδιῶν.»

Σ' ἕνα ὑστερόγραφο πρόσθετε:

«Στό μεταξύ κάμε μου τὴ χάρη, σάν καλὸς φίλος πού εἶσαι, ν' ἀνάψεις δεκατέσσερα κεριά ἀπὸ ἕξι ὀκάδες τὸ καθένα μπροστὰ στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας, στήν ἐκκλησία της, καί νά παραγγεῖλεις στόν παπὰ νά κάμει δώδεκα μνημόσυνα. Νά πεις, πῶς εἶναι γιά τοὺς ναῦτες μου».

Ἔστειλα ἀμέσως ἀπάντηση στόν πλοίαρχο. Τοῦ ἔστειλα ὑστερα καί ἄλλα γράμματα, μὰ δὲν ἔλαβα πιά καμιά ἀπάντηση. Ἐπειδὴ δὲν μπορούσα νά ἐξηγήσω τὴν αἰτία τῆς σιωπῆς του, πῆγα νά ζητήσω πληροφορίες ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο. Μοῦ εἶπαν πῶς ἡ Ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία εἶχε ἀπαγορέψει σ' ἐκεῖνους, πού ἔκαναν καραντίνα νά ἀλληλογραφοῦνε μέ τὴν πόλη. Μοῦ εἶπαν, πῶς ἡ καραντίνα τοῦ Κουγγουρντάν θά τελειωνε ὑστερα ἀπὸ ὀχτῶ μέρες.

Τέλος ἔφτασε ἡ στιγμή, πού τόσο τὴν περίμενα. Στὶς ἕξι ἡ ὥρα τὸ πρωὶ πῆρα μιὰ βάρκα καί πῆγα στό λοιμοκαθαρητήριο. Μὲ ὀδήγησαν σέ μιὰ σάλα φρεσκοασπρισμένη, ὅπου ἐνιωθε κανέναν ἐκείνη τὴ χαρακτηριστικὴ μυρουδιά, πού νιώθουμε ὅταν πηγαίνουμε σέ νοσοκομεῖο. Περίμενα λίγες στιγμὲς μέ καρδιοχτύπι, καί στό τέλος ἀνοίξε ἡ πόρτα καί φάνηκε ὁ καπετὰν Κουγγουρντάν.

Τὰ μαλλιά του εἶχανε τέλεια ἀσπρίσει. Τὰ γένια του, πού γιά μέρες δὲν τὰ εἶχε ξουρίσει, περιτριγύριζαν τὸ ἀδυνατισμένο του

πρόσωπο, πού ἦτανε κίτρινο σάν τὸ χῶμα καὶ γεμάτο ζαρωματιές. Τὰ μάτια του δὲν εἶχανε πιά ζωή.

—Μεγαλοδύναμε Θεέ! φώναξα καὶ ἔκαμα πίσω ἓνα βῆμα.

Μείναμε ἔτσι μερικές στιγμές, χωρὶς νὰ ποῦμε λέξη. Ὑστερα φιληθήκαμε. Πῆραμε τὰ πράματα τοῦ πλοιάρχου καὶ γυρίσαμε στὴν πόλη. Ἄμα ἀνεβήκαμε στὸ σπίτι μου, τότε πῆγα στὴν κάμαρη, πού εἶχα ἐτοιμάσει γι'αὐτόν. Τότε ὁ Κουγγουρντάν ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ σφίγγοντας με σάν τρελὸς μοῦ εἶπε :

—Ἄ! φίλε μου, ἀπορῶ κι ἐγὼ πού βρίσκομαι στὴ γῆ καὶ βλέπω ἀνθρώπους ζωντανούς! Ἔρχομαι ἀπὸ τὸν Ἄδη, καταλαβαίνεις; Καὶ ἡ πιὸ μαύρη συμφορὰ εἶναι παράδεισος μπροστὰ στὴν κατάσταση, πούμποροῦσε κανεὶς νὰ δεῖ ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὸ κατάστρωμα τοῦ καραβιοῦ μου. Ὅμως ἄς τὴν ἀφήσουμε τώρα αὐτὴ τὴν ὁμιλία, γιὰ νὰ ξεσκάσω λιγάκι, καὶ τὸ βράδι ὕστερα ἀπὸ τὸ φαί, σοῦ τὰ διηγιέμαι.

Καὶ ἀλήθεια τὸ βράδι, ἀφοῦ φάγαμε καὶ ἀνάψαμε τὰ τσιγάρα μας, ὁ Κουγγουρντάν, ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἄρχισε νὰ διηγιέται μὲ φωνὴ συγκινημένη καὶ πού κοβότανε πολλές φορές.

—Ἐδῶ καὶ δύο μῆνες ἢ κάτι παραπάνω, ἔφυγα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Λουδοβίκο καὶ ἄφησα στὸ λιμάνι τὸ καράβι μου μὲ τὸ δεύτερο καπετάνιο καὶ δυὸ ναῦτες, γιὰ νὰ πάω στὴ Σενεγάλη μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους μου. Ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ μου ἦτανε ν'ἀγοράσω καουτσούκ, γιὰ νὰ φορτώσω τὸ καράβι. Βρῆκα σὲ καλὴ τιμὴ ἓνα καλὸ φόρτωμα καὶ γυρίσαμε στὸν Ἅγιο Λουδοβίκο ὅλοι μας χαρούμενοι καὶ γεροί. Φορτώσαμε τὴν «Παναγία» καὶ ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω γιὰ τὴ Μασσαλία, σὲ βεβαιώνω, πολὺ εὐχαριστημένος.

Στὸν Ἅγιο Λουδοβίκο εἶχα γνωρίσει ἓνα γιατρό, χειρουργὸ τοῦ ναυτικοῦ, πού εἶχε παραπάνω ἀπὸ δυὸ χρόνια σ'αὐτὸ τὸν τόπο καὶ εἶχε μελετήσει πολὺ καλὰ τὸ κλίμα τῆς χώρας στὸ ἐσωτερικό. Μιὰ μέρα πού κουβεντιάζαμε, μὲ ρώτησε ἂν οἱ ἄνθρωποι μου μπορούσαν νὰ ὑποφέρουνε μεγάλη ζέστη καὶ ἂν ἀρώστησε κανεὶς ἀπὸ μᾶς. Τοῦ ἀποκρίθηκα πὼς ὄχι. Τότε ἐκεῖνος εἶπε: «Ἐχετε μεγάλῃ τύχη. Πᾶνε τώρα ἔντεκα μέρες πού εἶστε δῶ

καὶ δὲν πάθατε τίποτα. Σᾶς βεβαιώνω ὅμως, ἂν τὸ ἤξαιρα πὼς θέλατε νὰ πάτε στὸ ἐσωτερικό, θὰ σᾶς ἐμπόδιζα· γιὰτὶ ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη ἔχουνε κάτι φοβεροὺς πυρετούς, πού φέρνουν τὸ θάνατο. Καὶ γίνεται κάτι πολὺ παράξενο. Πολλές φορές, ὅσο κανένας βρῖσκεται δῶ δὲν παθαίνει τίποτα καί, ὅταν φύγει καὶ πάρει λίγες μέρες καθαρὸ ἀέρα, τοῦ παρουσιάζεται ὁ πυρετός. Καὶ ἅμα κανένος τοῦ κολλήσει μιὰ φορά, δὲν ὑπάρχει δύναμη σ'ὄλο τὸν κόσμο, πού νὰ μπορεῖ νὰ τὸνε σώσει.»

«Μὰ τί εἶναι αὐτοὶ οἱ πυρετοί;» τὸνε ρώτησα.

«Κανένας δὲν ξαίρει... εἶναι ἓνα εἶδος δηλητηρίαση. Σὲ μιὰ ὥρα, κάποτε σὲ λίγα λεφτά, ὁ ἄνθρωπος ταξιδεύει γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο. Μὰ, ἐπὶ τέλος, ἀφοῦ γιὰ τὴν καλὴ σας τύχη τὸ γλυτώσατε τὸ κακό, τὸ καλύτερο, πού θὰ κάμετε, εἶναι νὰ φύγετε ὅσο μπορεῖτε πιὸ γρήγορα... Καὶ νὰ θυμηθεῖτε νὰ μὴν ξαναγυρίσετε ἐδῶ!»

Ἄν καὶ τὶς ἀρώστιες ποτέ μου δὲν τὶς φοβήθηκα, ὡς τόσο τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ εἶχαν ἀρχίσει νὰ στριφογυρίζουνε μέσα στὸ κεφάλι μου. Καὶ ὅταν ὕστερ'ἀπὸ δυὸ μέρες ἀφήσαμε τὸν Ἅγιο Λουδοβίκο μ'ἓνα καλὸ ἀεράκι, ὁμολογῶ πὼς ἐνίωσα μεγάλῃ ξαλάφρωμα.

Τραβούσαμε κατὰ τὸ Βοριά, πρὸς τὸ Γιβραλτάρ, γιὰ νὰ μποῦμε ὅσο μπορούσαμε πιὸ γρήγορα στὴ Μεσόγειο. Ἡ θάλασσα ἦταν ἐξοχη, τὸ ἀεράκι δροσερὸ καὶ σὲ τέσσερις μέρες φτάσαμε στὸ Λευκὸ Ἀκρωτήριο.

Ἔκαμε ὠραία μπουνάτσα. Μὰ ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὴν μπουνάτσα. Γιὰτὶ, πρῶτ'ἀπ'ὅλα, δὲν προχωρεῖ τὸ καράβι καί, δεύτερο, κάνει κακὸ στοὺς ναῦτες. Βαριοῦνται καὶ ἀρχίζουνε πολυλογία. Καὶ ἂν τύχει νὰ εἶναι τίποτα κακὰ ὑποκείμενα, ἀρχίζουνε νὰ παραπονιοῦνται καὶ λένε μεταξύ τους ὅ,τι μπορεῖς νὰ φανταστεῖς κακὸ γιὰ τοὺς ἀξιοματικούς. Κάποτε μάλιστα κάνουνε καὶ συνωμοσίες.

Ἀπὸ τὴ δεύτερη μέρα τῆς μπουνάτσας, τὸ κέφι τῶν ναυτῶν, οἱ τρόποι τους, ὁ ἀέρας τους καὶ δὲν ξαίρω τί ἄλλο, μοῦ ἔδειχναν, πὼς κάτι τρέχει μέσα στὸ καράβι· κάτι ὀλότελα ἀσυνήθιστο καὶ καινούργιο.

Μίλησα γι'αὐτὸ στὸ δεύτερο καπετάνιο. Μοῦ εἶπε πὼς κι αὐ-

τός τὸ ἴδιο εἶχε παρατηρήσει. Ὅμως δὲ φανταζότανε, πὼς εἶχανε βάλει ἐπαναστατικές ἰδέες στὸ κεφάλι τους οἱ ναῦτες μας.

«Τοὺς βλέπω», μοῦ εἶπε, «λυπημένους, ἀνήσυχους, νευρικούς. Δὲν εἶναι πιά οἱ ἴδιοι. Ὡς τόσο οὔτε θυμωμένοι εἶναι, οὔτε ἔχουνε καμιάν αἰτία νὰ μὴν εἶναι εὐχαριστημένοι, ἀφοῦ καὶ καλὰ τρῶνε καὶ τὸ μερτικό τους στὰ κέρδη θὰ εἶναι καλούτσικο.»

Κάποιο κακὸ προαίσθημα πέρασε ἀπὸ τὸ νού μου.

«Μάζεψε τὸ πλήρωμα στὸ μεγάλο κατάρτι», εἶπα τοῦ δευτέρου.

Ὅταν μαζεύτηκαν ὅλοι, τοὺς ρώτησα τί εἶχαν, ὅμως κανεὶς δὲν ἤξαιρε τί ν'ἀπαντήσει. Στὸ τέλος τοὺς εἶπα, πὼς δὲν πρέπει νὰ στενοχωριοῦνται καὶ πὼς πρέπει νὰ διασκεδάζουν.

Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστεῖς τί ἔγινε τότε. Στὴ στιγμή, σὰ νὰ τοὺς ἄγγιξε κανεὶς μὲ μαγικὸ ραβδί, ἄρχισαν νὰ πηδοῦν, νὰ φωνάζουν, νὰ γελοῦνε σὰ μαθητούδια τὴν ὥρα πού σκολάζουν. Πετούσαν τίς σκούφιες τους στὸν ἀέρα, τραβιούνταν ἀπὸ τὰ ροῦχα, καί, ὅταν κάποιος ναύτης πού τὸν ἔλεγαν Ἀντωνίνο ἔφυγε γιὰ νὰ φέρει τὸ σουραῦλι του, αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ χτυποῦνε τὰ παλαμάκια καὶ νὰ κάνουνε τέτιες τρέλες, πού ξεκαρδίστηκα κι ἐγὼ ἀπὸ τὰ γέλια.

Ἄμα γύρισε ὁ Ἀντωνίνος, ἄρχισε νὰ παίξει μὲ τὸ σουραῦλι κι ἕνας ἄλλος ναύτης χτυποῦσε τὸ ντέφι. Ὅλοι οἱ ἄλλοι πιαστήκανε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουνε γύρο ἀπὸ τὸ μεγάλο κατάρτι. Εἶχα δεῖ πολλές φορές νὰ χορεύουνε ναῦτες, ὅμως τέτιο χορὸ δὲν εἶχα δεῖ ποτέ μου. Ὅσο προχωροῦσε ὁ χορὸς, τόσο οἱ ναῦτες γίνονταν πιὸ ζωηροὶ καὶ πηδούσανε πιὸ γρήγορα· σὲ τρόπο πού ὁ Ἀντωνίνος πολλές φορές ἀναγκαζότανε νὰ κόψει τὸ παιχνίδι του, γιὰ νὰ πάρει ἀνάσα.

«Ἄν ἐξακολουθήσουνε μ'αὐτὸ τὸν τρόπο», εἶπα στὸ δεύτερο, «σίγουρα στὸ τέλος θὰ κάμουνε μπάνιο στὴ θάλασσα.»

Ὁ δεύτερος, πού κοίταζε τὸ χορὸ μὲ τρόπο περίεργο, ἔκαμε μόνο: «χούμ!» Οἱ ναῦτες εἶχανε γίνει σὰ διαβόλοι λυσσασμένοι κι ἔκαναν τοῦμπες στὸν ἀέρα. Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ δεύτερος σηκώθηκε ξαφνικά ἀπὸ ἐκεῖ πού καθόταν, ἔσκυψε στὴ θάλασσα καὶ εἶπε:

«Καπετάνιε, ἕνας καρχαρίας!.. Δυὸ καρχαρίες!.. Τέσσερις! Κοίταξε τί μεγάλοι πού εἶναι!»

Αὐτὸ μὲ ἀνησύχησε. Γιατὶ φαίνεται, πὼς ὁ θάνατος ἔχει κάποια ἰδιαίτερη μυρουδιά γι'αὐτὰ τὰ θεριά τῆς θάλασσας. Ἄφησα τοὺς καρχαρίες κι ἔστρεψα πάλι νὰ δῶ τὸ χορὸ. Ἐνας Παρισιάνος ἀπὸ τοὺς ναῦτες μου ἦταν ὁ πιὸ λυσσασμένος ἀπ'ὅλους. Τὸν ἔβλεπα νὰ χορεύει μὲ πολλὰ τσαλίμια καὶ τσακίσματα.

Ἐξαφνα, τὴ στιγμή, πού ὁ Παρισιάνος ἔπαιρνε φόρα γιὰ νὰ κάμει ἕνα πήδημα, τότε βλέπω νὰ τρέμει... Κάνει μιὰ βόλτα γύρο ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ πέφτει χάμω μπρούμυτα βαστώντας μὲ τὰ χέρια του τὸ στομάχι.

Φυσικά ὅλοι ξέσπασαν στὰ γέλια. Αὐτὸ τὸ γέλιο ἦτανε τὸ τελευταῖο, πού ἄκουσα. Ὁ Παρισιάνος δὲ σηκώθηκε πιά. Ὁ χορὸς σταματάει. Πάω καὶ ζυγώνω τὸν Παρισιάνο. Τὸ πρόσωπο του ἦτανε σταχτί. Τὰ μάτια του εἶχανε πεταχτεῖ ἔξω ἀπὸ τίς κόχες τους. Ἡ γλώσσα του κρεμόταν ἔξω. Μαῦρο αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὴ μύτη του κι ἀπὸ τ'αὐτιά του.

Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ πρόσωπο του ἔγινε κατακίτρινο, ὕστερα ἔγινε πράσινο, ὕστερα μαβὺ καὶ στὸ τέλος μαύρισε. Ἐκαμε γιὰ

Καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν γύρο ἀπὸ τὸ μεγάλο κατάρτι.

τελευταία φορά να σηκωθεί, έβαλε τὰ νύχια του στο λαιμό του σὰ νὰ ἤθελε νὰ τόνε ξεριζώσει καί, ἀφοῦ ἔβαλε ἕνα τρομερό μούγγρισμα, ἔπεσε νεκρός στο κατάστρωμα.

“Ὅλα αὐτὰ δὲ βάσταξαν παραπάνω ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Εἶπα νὰ ξαπλώσουνε τὸ νεκρὸ στὴ γέφυρα καί νὰ τόνε σκεπάσουνε μὲ μιὰ κουβέρτα. “Ὑστερα παράγγειλα νὰ ἐτοιμάσουνε τὸ σάκκο.

Πήγαμε μὲ τὸ δεύτερο καπετάνιο στὴν καμπίνα μου. Ὁ δεύτερος εἶπε:

«Εἶναι ὁ πυρετὸς τῆς Σενεγάλης. Εἶναι φανερό.»

«Δὲν εἶναι κολλητικός... ἢ μήπως;...»

«Ἄλοίμονο!» εἶπε κείνος καί γύρισε τὰ μάτια του ἀλλοῦ.

Συμφωνήσαμε νὰ ποῦμε στο πλήρωμα, πὼς ὁ ναύτης εἶχε πεθάνει ἀπὸ κόλπο καί δώσαμε διαταγὴ ν’ἀπολυμάνουν καί νὰ πλύνουνε τὸ καράβι.

Τότες ἦρθε ὁ λοστρόμος καί μᾶς εἰδοποίησε, πὼς ὁ σάκκος εἶναι ἕτοιμος. Ὅρισα τέσσερις ναῦτες νὰ σαβανώσουνε τὸ λείψανο καί τὸ ἄλλο πρωί, στὶς ἕξι ἢ ὥρα, νὰ τὸ ρίξουνε στὴ θάλασσα.

Οἱ τέσσερις ἄνθρωποι ἔφτασαν καί σήκωσαν τὸ σεντόνι ποῦ μ’αὐτὸ ἦτανε σκεπασμένος ὁ νεκρός. Ἀμέσως σκορπίστηκε στὸν ἀέρα μιὰ τέτλια ἀποφορὰ, ποῦ κοντέψαμε νὰ πνιγοῦμε. Πρόσταξα τότε νὰ κλείσουν τὸ λείψανο μέσα στο σάκκο, μὰ μόλις τὸ ἔβαλαν μέσα, δὲν μπόρεσαν νὰ βαστήξουν περισσότερο ἀπὸ τὴ φριχτὴ ἀποφορὰ. Κοίταξα τὸ δεύτερο καπετάνιο καί σκύψαμε νὰ σηκώσουμε μεῖς οἱ δυὸ τὸ νεκρὸ. Μὰ οἱ τέσσερις ναῦτες μᾶς πρόλαβαν, ἄρπαξαν τὸ σάκκο ἀπὸ τὶς δυὸ του ἄκρες καί τὸν πέταξαν στὴ θάλασσα.

Μιὰ μεγάλη τρύπα ἀνοίχτηκε στο νερὸ καί πρὶν ἀκόμα ἡ θάλασσα καταπιεῖ τὸ λείψανο, οἱ καρχαρίες ἔπεσαν καταπάνω του καί τὸ ἔφαγαν.

Τὴν ἴδια ἀπάνω κάτω στιγμὴ βλέπω τὸ λοστρόμο νὰ στριφογυρίζει σὰ μεθυσμένος μὲ τὰ χέρια στο λαιμό του καί νὰ πέφτει στο κατάστρωμα.

«Τὸ ἴδιο καί τοῦτος» εἶπα στο δεύτερο. «Εἴμαστε ὅλοι χαμένοι!»

Ὁ λοστρόμος ἔκαμε δυὸ τρεῖς φορές νὰ σηκωθεί κι ὕστερα κοκκάλιασε.

Τότες ἀκουσα ὅλους τοὺς ναῦτες νὰ φωνάζουνε:

«Στὴ θάλασσα! στὴ θάλασσα!»

Ὁ νεκρὸς ἔπεσε στὰ πόδια μου, μαῦρος, μὲ ἀφρούς ἀπὸ αἷμα σὰν τὸν ἄλλο. Ἡ ἀποφορὰ εἶχε κιόλας ἀρχίσει.

Τὴ νύχτα, ποῦ ἀκολούθησε τὴν πρώτη μέρα, δυὸ ἀκόμη ναῦτες ἔπαθαν ἀπὸ τὴν ἀρώστια καί πέθαναν. Εἶδα κι ἔπαθα γιὰ νὰ καταφέρω τέσσερα παιδιὰ νὰ πετάξουν στὴ θάλασσα τὰ λείψανα. Ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα κανένας πιά δὲν ἀποφάσιζε νὰ πέσει στο κρεβάτι του. Καί ὅλα τὰ στρώματα, τὶς κουβέρτες καί τὰ σεντόνια τὰ ρίξαμε στὴ θάλασσα.

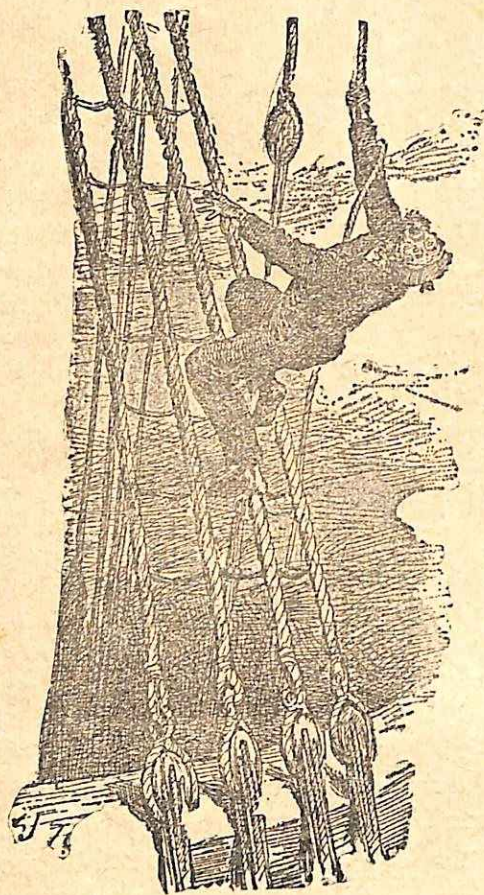
Κανείς πιά ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν μποροῦσε νὰ ὀνομάσει ναῦτες τοὺς ἀνθρώπους μου. Ἦταν ἕνα ἀνθρωπομάζωμα ἀπὸ τρελοῦς. Ἄλλοι περπατούσανε σὰ χαμένοι βλαστημώντας καί ἀναθεματίζοντας, ἄλλοι καθόντανε μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ γόνατα, καί ἄλλοι ἔκλαιγαν ὅλη τὴν ἡμέρα. Οὔτε νὰ καπνίσουν ἤθελαν, οὔτε νὰ φᾶνε.

Τὴν τρίτη μέρα σηκώθηκε ἕνα ἀεράκι. Μάζεψα τοὺς ὀχτῶ ναῦτες, ποῦ μοῦ εἶχανε μείνει καί τοὺς ἔδωσα νὰ καταλάβουνε, πὼς θὰ χανόμεστε ὅλοι ἂν δὲ δούλευαν γιὰ τὸ καράβι. Ἀπλώσαμε λοιπὸν τὰ πανιὰ καί εἶχα τὴν ἐλπίδα, πὼς σὲ τρεῖς μέρες θὰ φτάναμε στὴ Μαδέρα.

Δὲν ξαίρω γιὰ ποιά αἰτία—τὸ δροσερὸ ἀεράκι, ἢ ἔργασία, ἢ ἐλπίδα—μέσα σὲ δυὸ μέρες δὲν εἶχαμε ἄλλο δυστύχημα. Κι ἔτσι ἀποφασίσαμε καλύτερα νὰ τραβήξουμε ἴσα γιὰ τὴ Μασαλία.

Μὰ τὴ στιγμὴ ποῦ περνούσαμε ἀπὸ τὸ Γιβραλτάρ καί θαρρούσαμε, πὼς εἶχαμε πιά γλυτώσει ἀπὸ τὴν ἀρώστια, ἡ ἀρώστια ξέσπασε πάλι σὰν τὸ ἀστροπελέκι. Τρεῖς ἀρώστησαν καί πέθαναν σχεδὸν ἐκεῖ ποῦ στέκουνταν. Τότε συλλογίστηκα, πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχω ὅλα τὰ πανιὰ ἀπλωμένα· γιατί, ἂν μοῦ πέθαιναν καί ἄλλοι, δὲ θὰ μπορούσα πιά νὰ τὰ κουμαντάρω τόσα πανιὰ.

Τώρα δουλεύαμε ὁ δεύτερος καπετάνιος κι ἐγὼ μαζί μὲ τοὺς πέντε ναῦτες, ποῦ εἶχανε μείνει. Ἐξαφνα ὅμως ἕνας ἀπὸ τοὺς ναῦτες, ποῦ ἦταν ἀνεβασμένος στο κατάρτι γιὰ νὰ λύσει τὰ πανιὰ, ἔβγαλε μιὰ φωνή, κρεμάστηκε σὰν πνιγμένος κι ἔμεινε ἀκίνητος. Ὑστερ’ ἀπὸ λίγο ἔπεσε νεκρὸς στο κατάστρωμα. Ὅταν τὸν εἶδαν οἱ ἄλλοι ναῦτες, ἄφησαν ἀμέσως τὴ δουλειά τους, κατέβηκαν

Ἐβγαλε μιὰ φωνή, κρεμάστηκε σὰ πνιγμένος
κι ἔμεινε ἀκίνητος.

«Δεύτερε, τί θὰ ἔκανες τῆ θέση μου;»

«Θὰ ἔπεφτα στὴ θάλασσα.»

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴ φράση του καὶ βλέπω ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ ναῦτες, ποὺ εἶχανε μείνει, νὰ σηκώνεται ὄρθιος, ν'ανοίγει τὰ χέρια καὶ νὰ πέφτει μπρούμυτα. Τὴν ἴδια στιγμή φάνηκε στὸν ὀρί-

ἀπὸ τὰ κατάρτια καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή δὲν ξαναπήρανε δουλειὰ πιά στὰ χέρια τους.

Τὴν ἴδια μέρα πέθανε ἄλλος ἕνας ναύτης. Δὲ μοῦ ἔμεναν πιά παρὰ τρεῖς.

Τότε - θαρρεῖς πὼς ἦτανε θάμα—τὸ ἀεράκι ἔστρωσε γιὰ καλὰ καὶ μᾶς ἔσπρωχνε γρήγορα κατὰ τὴ Μασαλία. Στὸ τιμόνι βρισκόμουνα πότε ἐγὼ καὶ πότε ὁ δεύτερος.

Οἱ τρεῖς ναῦτες, ποὺ εἶχανε μείνει, ἦτανε σὰν ἄγριοι πῖθηκοι καὶ δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ τοὺς ζυγώσει. Δὲν μπορούσαμε πιά νὰ τοὺς λογαριάσουμε γιὰ ζωντανούς ἀνθρώπους. Ἄν τὸ ἔφερνε ἡ τύχη μας νὰ χαλάσει ὁ καιρός, εἴμαστε τελειωτικά χαμένοι. Τὸ ἄλλο πρωὶ πέθανε κι ἄλλος ναύτης. Δὲν εἴμαστε πιά παρὰ τέσσερις ὄλοι ὄλοι μέσα στὸ καράβι.

ζοντα ἕνα μικρὸ μελανὸ σημάδι, ποὺ ὀλοένα μεγάλωνε καὶ στὸ τέλος ἔγινε μεγάλο σύννεφο.

«Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξει!» φώναξα. «Εἴμαστε χαμένοι! Δεύτερε, τί νὰ κάμω;»

Δὲν πρόφτασα νὰ τελειώσω τὰ λόγια μου, καὶ ὁ δεύτερος καπετάνιος ἄφησε τὸν τροχὸ τοῦ τιμονιοῦ, ἔκαμε μερικὰ βήματα κι ἔβαλε ἀμέσως τὸ χέρι στὸ λαρύγγι του.

«Πνίγομαι! πνίγομαι!... Καπετάνιε μου, ἔφτασε ἡ σειρά μου! Τί νὰ σοῦ κάμω;... Ἄπὸ χτές ἐνιωθα τὸ θάνατο νὰ μὲ ζυγώνει! Ἢ μπόρα φτάνει!... Ἀνέβα στὸ κατάρτι καὶ μάζεψε τὰ πανιά!... Γρήγορα, γρήγορα!... Στὸ τιμόνι!...»

Ἐτρεξα στὸν τελευταῖο μου ναῦτη, σήκωσα τὸ πιστόλι κατ'ἄπάνω του καὶ τὸν ἀνάγκασα νὰ πάει στὸ τιμόνι. Ἐδῶσα ὕστερα τὸ πιστόλι στὸν ἐτοιμοθάνατο, γιὰ νὰ φοβερίζει τὸ ναῦτη, κι ἐγὼ σκαρφάλωσα στὸ κατάρτι, γιὰ νὰ τραβήξω τὰ πανιά.

Μιὰ ὀλάκερη ὥρα ὁ δεύτερος δὲν ἔπαυε νὰ μοῦ μιλᾷ γιὰ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του. Ἐγὼ ἔκλαιγα σὰν παιδί. Ἢ φωνὴ του λιγότευε ὀλοένα καί, ὅταν δὲν μπορούσε πιά νὰ βγάλει λέξη, τὸν εἶδα ποὺ πάσκιζε νὰ κουνήσει τὸ δεξιὸ χέρι.

«Θές νὰ κάμεις τὸ σταυρὸ σου;» τόνε ρώτησα.

Μοῦ ἔγνεψε, ναί. Τοῦ ἔπιασα τὸ χέρι, τοῦ τὸ ἔβαλα στὸ μέτωπο, στὸ στήθος, στοὺς ὤμους τρεῖς φορές.

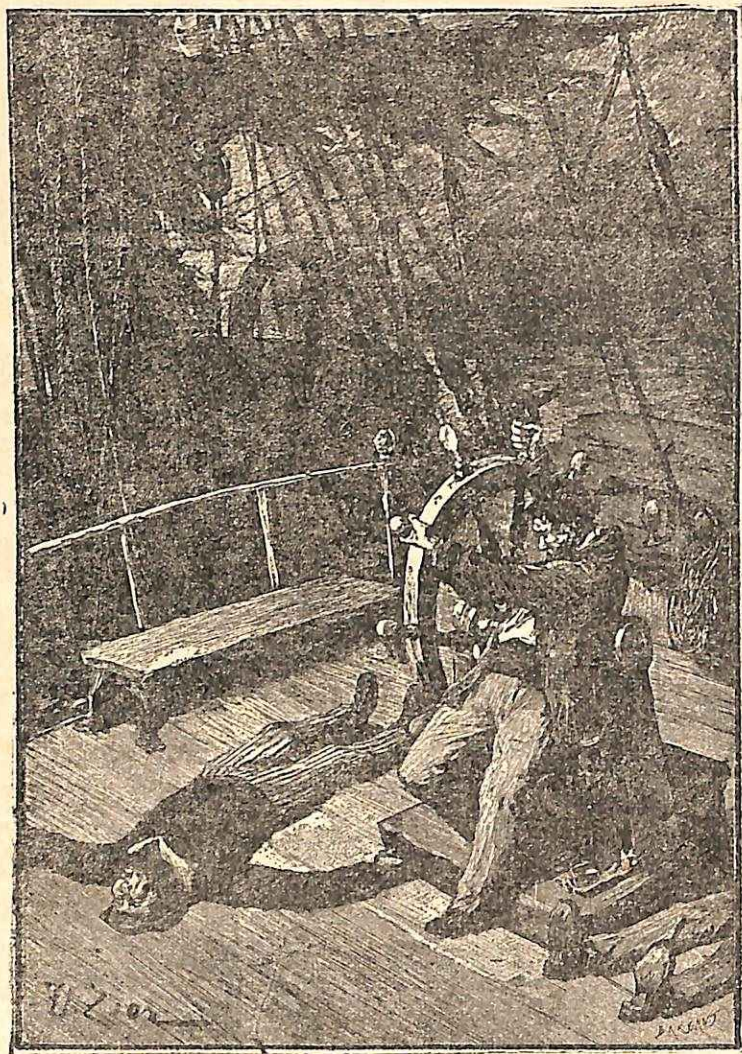
Δοκίμασε νὰ σηκώσει τὸ χέρι του πάλι. Κατάλαβα. Ἐχῶσα τὸ χέρι μου στὸν κόρφο του κι ἔβγαλα ἕνα μικρὸ μενταγιό. Ἦταν ἡ εἰκόνα μιᾶς νέας γυναίκας εἴκοσι χρονῶν, πολὺ ὀμορφης, μελαχρινῆς, μὲ δυὸ μεγάλα μαῦρα μάτια. Τοῦ ἔβαλα τὴν εἰκόνα κοντὰ στὰ χεῖλια, τὴ φίλησε... καί...

Γονάτισα καὶ ζήτησα ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τοῦ συχωρέσει τὶς ἀμαρτίες. Ποτὲ δὲν εἶχα κάμει τὴν προσευχή μου μὲ τόση λαχτάρα. Ὅλα μου τὰ κρίματα πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου καὶ ζήτησα συχώρεση ἀπὸ τὸ Θεὸ ἀπὸ τὰ βάρη τῆς καρδιάς μου.

Βρρρ! Ἀμέσως φύσηξε ἕνας δυνατὸς ἀέρας, ποὺ ἔκαμε τὸ καράβι νὰ πηδήσει. Νόμισα πὼς ὅλα εἶχανε τελειώσει καὶ εἶπα τὸ «Πάτερ ἡμῶν»... Εἶδα τὰ πανιά τοῦ καραβιοῦ νὰ σπάζουν σὲ χίλια κομμάτια. Τὸ καράβι σηκώθηκε ἀπότομα καὶ ἄρχισε νὰ χο-

ρεύει σαν καρυδόφλουδο. Για καλή μας τύχη όμως το σύννεφο πέρασε και σωθήκαμε.

Δέν είχα ακόμη έρθει στα συγκαλά μου, και νά, ό ναύτης μου άφήνει τόν τιμόνι και μουρμουρίζει.

*Αρπαξα άμέσως τή ρόδα του τιμονιού.

«Καπετάνιε, κράτα τόν τιμόνι!...δέν μπορώ άλλο. Είμαι πολύ κουρασμένος»... *Αρπαξα άμέσως τή ρόδα του τιμονιού.

Μιάν ώρα πιο ύστερα ήμουνα τόν μόνο ζωντανόν πλάσμα μέσα στό καράβι μου.

*Ο πλοίαρχος Κουγγουρντάν σώπασε κι έμεινε κάμποσην ώρα σκυμένος μέ τόν κεφάλι άκουμπισμένο άπάνω στό στήθος.

—*Α! χωρίς τή Μεγαλόχαρη, που τόν όνομα της νά είναι δοξαμένο στόν αιώνα των αιώνων, έγώ τώρα θά βρισκόμουν... ξαίρετε... εκεί κάτω, συντροφιά μέ τά ψάρια, ή καλύτερα στό στομάχι κανενός καρχαρία.

*Όταν βρέθηκα μόνος, ανάμεσα σέ ούρανόν και σέ θάλασσα, μέ τούς δυό νεκρούς συντροφιά, όμολογώ πώς τά έχασα και δέν ήξαιρα πιά που βρισκόμουν. Και όταν ύστερα από κάμποσην ώρα ήρθα στόν έαυτό μου πάλι, μου φάνηκε πώς είχα ξυπνήσει από κάποιο τρομαχτικό όνειρο. Τί παράξενο! Δέν άποφάσιζα νά ρίξω τούς δυό νεκρούς στή θάλασσα. *Αν και είχαν άρχίσει νά βρωμίζουν, ένιωθα πώς είχα ανθρώπινα πλάσματα κοντά μου. Και μόνο ή ανάγκη μ'έκαμε στό τέλος νά τούς ρίξω στή θάλασσα.

*Η πρώτη νύχτα. *Ερημη και σκοτεινή. Οί καρχαρίες άκολουθούσανε πάντα τόν καράβι. *Όταν άνεβαίνανε στήν έπιφάνεια, έβλεπα νά φωσφορίζουνε τά δόντια τους σά φωτιά. *Αδιάκοπα βαστούσα τή ρόδα του τιμονιού. Μιά στιγμή άν τήν άφηνα, ήμουνα χαμένος. Και όλη τήν ώρα μου φαινόταν, πώς άκουγα τούς ναύτες μου νά μουρμουρίζουν:

«Καπετάνιε! Καπετάνιε!»

Δέν κοίταζα τόν πιστόλι μου, που ήτανε γεμάτο άπάνω στόν μπάγκο. Φοβόμουνα τόν πειρασμό.

Τέλος άρχισε νά ξημερώνει και βρήκα πάλι λίγο θάρρος. Είπα μοναχός μου:

«*Όχι, δέ θά χαθεί τόν καράβι μου! *Η θά πεθάνω ή θά τόν ξαναφέρω στό λιμάνι τής Μασαλίας. Είναι αλήθεια πώς είμαστε έκόμα πολύ μακριά. Μά έχει ό Θεός.»

Γονάτισα κι έκαμα τήν προσευχή μου και ζήτησα συχώρεση από τόν Θεό, για ό τι άμαρτία είχα κάμει, μέ τούτα τά λόγια:

«Θεέ μου πατέρα, άν και τόσο σπάνια σηκώνω τά μάτια μου

σέ Σένα, δέ λησιμονῶ ποτέ τὸ σεβασμὸ πού πάντα Σοῦ χρωστῶ. Μὰ εἶμαι ἄνθρωπος βασανισμένος καὶ ἁμαρτωλὸς καὶ σ' ἔχω πολλές φορές δυσαρεστήσει. Τώρα βαριά ἔχει πέσει τὸ χέρι Σου ἀπάνω μου. Ἐσὺ ὁμως εἶσαι μακρόθυμος καὶ σπλαχνικὸς καὶ ταπεινὰ σκύβω τὸ κεφάλι μου μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο Σου. Καὶ ἀπὸ τ' ἀτέλειωτα βάρη τῆς καλοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης σου ἄφησε νὰ ξεχειλίσει μιὰ μόνο στάλα ἔλεος ἀπάνω στὸ ἁμαρτωλὸ καὶ χαμένο κορμί, πού εἶμαι.»

Αὐτὴ ἡ προσευχὴ μοῦ ἔδωσε λίγο θάρρος. Καὶ χρειάζομουν θάρρος. Γιατὶ ἓνας μόνος ἄνθρωπος, εἶχα νὰ ὀδηγήσω ὀλάκερο τὸ καράβι. Ἦμουν καὶ πρῶτος καὶ δεῦτερος καπετάνιος καὶ τιμονιέρης καὶ ναύτης καὶ μοῦτσος.

Καλὰ πού τὸ καράβι μου ἦταν ἀλαφρὺ καὶ καλοφτιασμένο καὶ σβέλτο σὰ λυγερὴ κοπέλα. Καλὰ ἀκόμη, πού δὲν εἶχα πολλὴ δουλειὰ μὲ τὰ λίγα πανιά, πού μοῦ εἶχανε μείνει. Ἔτσι μποροῦσα ὀλημερίς νὰ στέκω στὸ τιμόνι. Οὔτε ἔφαγα οὔτε ἤπια, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσω τὸ τιμόνι ἀπὸ τὰ χέρια μου.

Καὶ ἡ ἄλλη νύχτα πέρασε κι αὐτὴ χωρὶς νὰ κλείσω μάτι. Τὸ πρῶτὸ ἡμουν σ' ἐλλεινὴ κατάσταση. Κατάλαβα, πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, δὲ θὰ πῆγαινα καλὰ! Ἔπρεπε νὰ μὴ χάσω τὴ δύναμη μου, γιὰ νὰ σωθῶ καὶ νὰ ξαναδῶ τὴ Μασσαλία.

Ἄρχισα λοιπὸν νὰ συλλογιέμαι καὶ νὰ κάνω σχέδια, πὼς θὰ σωθῶ. Ἔδεσα γιὰ λίγη ὥρα τὸ τιμόνι, ἀπλωσα ὅσο ἦτανε βολεύτὸ τὰ πανιά μου καὶ κατέβηκα στὴν καμπίνα μου, ὅπου πλύθηκα, χτενίστηκα καὶ ἄλαξα ἀσπρόρουχα.

Ἐστερα ἀνέβηκα κάπως πιὸ φρέσκος στὴ θέση μου καὶ ἄρχισα νὰ κάνω πάλι τοὺς λογαριασμούς μου. Εἶδα, πὼς βρισκόμουν ὀγδόντα μίλια μακριὰ ἀπὸ τὴ Μασσαλία. Στὴν κατάσταση ὅπου βρισκούνταν τὰ πανιά μου, ἔπρεπε νὰ ξαίρω, πὼς πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες δὲν ἦτανε τρόπος νὰ φτάσω στὴ Μασσαλία.

Ὡς τόσο, ἐπειδὴ βρισκόμουν πιὸ κοντὰ σὲ ἄλλα λιμάνια, ἔπρεπε νὰ φροντίσω ν' ἀνταμώσω ἄλλα καράβια, πού θὰ μπορούσαν νὰ μὲ βοηθήσουνε στὴ δύσκολη θέση μου. Ἐπίασα λοιπὸν μὲ νέο θάρρος τὸ τιμόνι καὶ ὡς τὸ βράδι δὲ βγήκα ἀπὸ τὸ σωστὸ δρόμο. Τὸ καράβι, ὅπως καταλαβαίνεις, δὲν προχωροῦσε πολὺ. Μὰ πάλι καλὰ πού ἀρμένιζε. Θέλησα νὰ ρίξω τὸ βα-

ρίδι, γιὰ νὰ μετρήσω τὸ νερὸ ὅπου ἦμουν· μὰ δὲν πρόφτασε τὸ βαρίδι ν' ἀγγίξει τὸν πάτο κι ἓνας καρχαρίας τὸ ἄρπαξε καὶ τὸ κατάπιε. Μόλις πρόφτασα νὰ κόψω τὸ σκοινί.

Τὸ βράδι ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω, πὼς δὲν μποροῦσα πιά νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου πού ἔκαιγαν κι ἔτρεχαν· τόση ἦταν ἡ κούραση μου καὶ ἡ νύστα μου. Δὲν ἦτανε βέβαια μικρὴ κι εὐκόλη δουλειὰ νὰ κρατᾶς τὸ τιμόνι ἑνὸς τρικάρτου καραβιοῦ, ὅπως ἦταν ἡ «Παναγία», τρία ὀλάκερα μερόνυχτα, χωρὶς νὰ κλείσω μάτι πάνω ἀπὸ δυὸ ὥρες! Ἡ ἀγωνία μὲ εἶχε κρατήσει ὀρθιοῦς ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα. Μὰ τώρα πιά τὸ κορμί μου εἶχε τσακιστεῖ καὶ ἤθελε ὕπνο κι ἂν ἦτανε ἀκόμα νὰ χαλάσει ὁ κόσμος.

Ἄ, ὁ ὕπνος! Δὲν ξαίρεις τί πράμα εἶναι ὁ ὕπνος! Τί ὑπόφερα! τί πάλεψα μὲ τὸν ἑαυτό μου, γιὰ νὰ κρατηθῶ ἄυπνος αὐτὴ τὴ νύχτα, δὲν τὸ βάζει ὁ νοῦς σου. Ὡς τόσο, μὲ τὸ ρούμι, μὲ τὸν καφέ, μὲ τὸ κάπνισμα καὶ μὲ τὸ κρύο νερό, ὅπου βουτοῦσα λίγα τὸ κεφάλι μου, τὰ κατάφερα νὰ βαστήξω, ὡς τὰ ξημερώματα. Τὸ πρῶτὸ ὁμως ἡμουν πτώμα κι ἔπεσα στὸν ὕπνο σὰν τὸ μολύβι. Ὅμως τόσο ἀνήσυχος ἦταν ὁ ὕπνος μου, ὥστε στίς ὀχτῶ ἡ ὥρο πετάχτηκα ἀπάνω μ' ἓνα πήδημα. Ὅλη ἡ μέρα πέρασε χωρὶς ν' ἀνταμώσω καράβι. Μέτρησα καὶ βρήκα, πὼς δὲ μοῦ ἔμεναν παρὰ καμιὰ τριανταρὶα μίλια, γιὰ νὰ φτάσω στὴ Μασσαλία. Ἀπὸ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη θὰ ἐβλεπα γῆ. Αὐτὴ ἡ ἐλπίδα ἔκαμε διπλὴ τὴ δύναμη μου καὶ κάθε στιγμή ἔπαιρνα τὸ κιάλι μου γιὰ νὰ κοιτάξω. Πόσες φορές γελάστηκα! Πόσες φορές ἀπελπίστηκα! Στίς τρεῖς ἡ ὥρα ὁ ἀγέρας γύρισε λίγο στὴν τραμουντάνα καὶ τὸ καράβι πῆγαινε ἀργά. Καὶ τί μποροῦσα νὰ κάμω μὲ τὰ δυὸ πανιά πού εἶχα; Τὰ χέρια μου ἦτανε δεμένα. Ἡ αὐπνία καὶ ἡ κούραση ἄρχιζε νὰ γίνεται ἀνυπόφορη. Ἦμουν ζαλισμένος καὶ τὸ κεφάλι μου βάραινε καντάρια. Τὸ κουράγιο μου μὲ ἄφηνε λίγο λίγο. Τὴ νύχτα ὀλα γύριζαν μπροστὰ μου καὶ στὸ τέλος μ' ἔπιασε μιὰ περίεργη τρεμούλα. Δὲν μπόρεσα πιά νὰ ὑποφέρω αὐτὸ τὸ βασανιστήριό καὶ ἀποφάσισα νὰ κοιμηθῶ. Ἔδεσα τὴ ρόδα τοῦ τιμονιοῦ μ' ἓνα σκοινί, πέρασα τὸ σκοινὶ ἀπὸ ἓνα μακρὰ καὶ τὸ ἔδεσα στὸ πόδι μου. Ἔτσι καλὰ κακά, στραβὰ κουτσά, κράτησα τὸν ἴσιο δρόμο. Ὅσο γιὰ τὴ γλύκα ἑνὸς τέτιου ὕπνου μόνον ὁ Θεὸς τῆνε ξαίρει. Τέλος ξημέρωσε, σηκώθηκα πάλι

καὶ ἄρχισα νὰ ἐξετάζω τὸν ὀρίζοντα. Τίποτα δὲ φαινόταν. Κύματα καὶ μόνο κύματα... Μισὴ ὥρα πέρασε καὶ τίποτα ἀκόμη.

Ὁ ἥλιος ἔβγαине τὴ στιγμή ἐκείνη. Κάποια δύναμη ποὺ δὲν τὴν ἔβλεπα, μὰ τὴν ἔνωθα, μοῦ εἶπε:

«Καπετὰν Κουγγουρντάν, πάρε τὸ κιάλι σου καὶ κοίταξε!»

Καὶ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ! Καταλαβαίνεις φίλε μου, εἶδα γῆ. Ὡ, τότε τὰ ἔχασα. Δὲν ἤξαιρα τί μοῦ γινόταν. Ἄρχισα νὰ κλαίω καὶ συνάμα νὰ γελῶ. Ὑστερα γονάτισα καὶ φώναξα.

Ἡ Μασαλία! Ἡ Μασαλία! Παναγία μου, ἡ Μασαλία! Θεέ μου, ἡ Μασαλία!

Ἐπειτα ἠσύχασα. Ἡ τρέλα μου εἶχε βαστήξει μιὰ ὥρα. Εἶπα μέσα μου, πὼς δὲν ἦταν ὥρα γιὰ νὰ κάνω κουταμάρες καὶ νὰ παιδιαρίζω, καὶ ἂν δὲν ὠφελιόμουν ἀπὸ τὸ ἀεράκι ποὺ φυσοῦσε πρῖμα, θὰ μ'ἔπαιρνε ὁ διάβολος. Γιατὶ αἰσθανόμουν μέσα στὴ χαρὰ μου, πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν μπορούσαν νὰ βαστάξουνε πολὺ. Δὲν κρατιόμουν πιά στὰ πόδια μου καὶ τὰ μάτια μου κλείνανε μόνα τους. Μὰ ὁ Θεὸς εἶχε ἀποφασίσει νὰ δείξει τὸ ἔλεος του σὲ μένα.

Στὶς δύο ἡ ὥρα, τὸ μεσημέρι, εἶδα καθαρὰ τὰ βουνὰ τῆς Μασαλίας. Στὶς 4 ἔβλεπα τὸ ἀκρογιάλι. Στὶς 6 ξεχώριζα τὴν ἐκκλησία τῆς «Παναγίας τῆς Προστάτριας» καὶ τὰ κάστρα τοῦ Ἁϊ-Νικόλα καὶ τοῦ Ἁϊ-Γιάννη. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή τὰ ἔχασα πιά ὅλως διόλου. Ἐνωθα πὼς ἤμουνα κουρέλι ἀπὸ τὴν ἀδυναμία καὶ τὴν ἀγρύπνια. Δὲν εἶχα πιά τὴ δύναμη νὰ σταθῶ ὄρθιος. Ἦμουνα σὰν τσακισμένος. Γονάτισα καὶ γονατισμένος γύριζα τὴ ρόδα τοῦ τιμονιοῦ. Δὲν ἄκουα πιά καὶ δὲν ἔβλεπα τίποτα. Δὲν ἔδινα πιά προσοχὴ στὰ σημεῖα, ποὺ μοῦ ἔκαναν τὰ φρούρια. Δὲν ἔβλεπα πιά ἄλλο πράμα παρὰ τὴ Μασαλία. Θαρρεῖς, πὼς συλλογιζόμουνα τοὺς ναῦτες μου, ποὺ εἶχανε πεθάνει, τοὺς φίλους μου, τὸ καράβι μου; Ὁχι. Τίποτα ἀπ'ὅλα αὐτὰ δὲ συλλογιζόμουνα! Μόνο νὰ κοιμηθῶ ἤθελα, μόνο νὰ κοιμηθῶ εἶχα στὸ νου μου. Νὰ κοιμηθῶ! Νὰ κοιμηθῶ! Καὶ ἄς ἦτανε νὰ μὴ σηκωθῶ πιά ποτέ μου. Τόση εἶχα ἐπιθυμία νὰ κοιμηθῶ!

Δὲ μ'ἔνοιαζε οὔτε γιὰ τὴν κίτρινη σημαία, οὔτε πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ ἔρχονταν ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ Ὑγειονομεῖο, γιὰ νὰ ρωτήσουν ἀπὸ τί μέρος ἔρχόμουν. Ὡς τόσο ἄφησα γιὰ

μιὰ στιγμή τὸ τιμόνι, ζύγωσα τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ κανόνια μου καὶ τράβηξα μιὰ κανονιά, γιὰ νὰ εἰδοποιήσω πὼς ἤμουν γιὰ καραντίνα. Ὁ λιγοστὸς αὐτὸς καιρὸς, ποὺ ἄφησα τὸ τιμόνι ἔφτασε γιὰ ν'ἀλλάξει δρόμο τὸ καράβι μου. Εἶδα τότε πὼς εἶχα λοξοδρομήσει, πὼς ἦταν κίνδυνος νὰ πέσω στὰ βράχια. Ἐβαλα τὰ δυνατὰ μου γιὰ νὰ βάλω τὸ καράβι πάλι στὸν ἴσιο δρόμο. Εἶχα ρίξει καὶ δεύτερη κανονιά καὶ τότε ἄκουσα τὸ κανόνι ἀπὸ τὸ κάστρο κι εἶδα μιὰ σφαῖρα ποὺ ἔπεσε κοντὰ μου. Αὐτὴ ἡ σφαῖρα μοῦ ἔκαμε καλὸ, γιατί ὁ κίνδυνος μοῦ ἔφερε ἓνα τράνταγμα κι ἔκαμε νὰ ξυπνήσει λίγο πάλι ἡ προσοχή μου. Ὅταν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ὑγειονομείου μὲ ζύγωσαν τόσο, ποὺ ν'ἀκούγεται ἡ φωνὴ τους, εἶχα ἀκόμη τὴ δύναμη νὰ τοὺς διηγηθῶ μὲ δυὸ λόγια τὰ ὅσα εἶχα πάθει. Μοῦ εἶπαν νὰ μείνω ἡσυχος καὶ πὼς θὰ μ'ἔπαιρναν μὲ τὸ ρυμουλκὸ στὴν καραντίνα.

Ἐκαμα τὴν προσευχή μου μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς καρδιάς μου κι ἤθελα νὰ τὴν ἐξακολουθήσω, μὰ μόλις προχώρησα μὲ παρὰ τῆσε ἡ δύναμη μου κι ἔπεσα χάμω σὰν ἄψυχος ὄγκος.

Κοιμήθηκα ἔτσι εἰκοσιτέσσερις ὥρες, φίλε μου, καταλαβαίνεις; Μὲ εἶχανε κατεβάσει καὶ μὲ εἶχανε βάλει σ'ἓνα κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου, χωρὶς νὰ καταλάβω τίποτα. Ὁ γιατρὸς παράγγειλε νὰ μ'ἀφήσουν νὰ κοιμηθῶ ὅσο ἤθελα καὶ τίποτ'ἄλλο.

Καθὼς καταλαβαίνεις, δύσκολα, πολὺ δύσκολα ἦρθα στὸν ἑαυτό μου. Μοῦ φαινότανε πὼς βρισκόμουνα σ'ἓναν ἀλλιώτικο κόσμο. Καί, περίεργο πράμα! τὰ πρόσωπα ποὺ ἔβλεπα μ'ἔκαναν νὰ φοβᾶμαι. Αὐτὸ βαστήξε τρεῖς μέρες. Τρεῖς μέρες, ποὺ πέρασαν σὰν ὄνειρο. Ὁνειρα ἔβλεπα καὶ τὴ νύχτα καὶ ὄχι εὐχάριστα. Μὰ οἱ πρωῖνές ἀχτίνες τοῦ ἡλίου τὰ σκορπούσαν. Σιγὰ σιγὰ συνέφερα καὶ τότε κατάλαβα πόσο μεγάλη χαρὰ εἶναι νὰ ζεῖ κανεὶς. Νὰ ζεῖ μόνο κανένας! ν'ἀνασαινεῖ, ν'ἀκούει, νὰ βλέπει!

Ἄμα βγήκα γιὰ πρώτη φορὰ πάλι στοὺς δρόμους τῆς Μασαλίας, ἤμουνα τόσο εὐχαριστημένος ποὺ ἔβλεπα τὴν πατρίδα μου, ὥστε μοῦ ἔρχότανε νὰ πεταχθῶ στὴν ἀγκαλιά σου. Θὰ πείεις ἴσως, πὼς ἔχω κακὴ καρδιά, ἀφοῦ δὲ λογαριάζω τόσον κόσμον ποὺ πέθανε. Ὅμως τί φταίω ἐγώ, ἀφοῦ ἔσπασε ἡ καμπάνα ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ χτύπημα; Καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι σὰν τ'ἄλλα μέρη τοῦ

κορμιού· όταν ή πληγή είναι πάρα πολύ βαθιά, δέν αίσθάνεται κανείς πιά τόν πόνο· γίνεται κανείς άναίσθητος!

Σ'αυτό τὸ σημεῖο ὁ καπετάνιος ἔψαξε στίς τζέπες του κι ἔβγαλε ἕνα δέμα τυλιγμένο μέ χαρτί καί δεμένο μέ μιὰ μαύρη κορδέλα.

—Κοίταξε, μοῦ εἶπε· αὐτή εἶναι ἡ φωτογραφία τῆς γυναίκας τοῦ δεύτερου καπετάνιου. Τὴν καημένη! Θὰ πάω νὰ τὴ δῶ ἀμέσως. Καί ὅμως αὐτὸ εἶναι πολὺ σκληρὸ πράμα γιὰ μένα.

Βγήκαμε στοὺς δρόμους καί στίς πλατεῖες τῆς Μασσαλίας. Ἦτανε παντοῦ ἔρημιά. Φτάσαμε μπροστά σ'ἕνα νόστιμο καινούργιο σπιτάκι, μ'έναν ἔμορφο κῆπο καί κληματαριές ὀλόγυρα.

—Καημένε δεύτερε! εἶπε ὁ Κουγγουρντάν. Δέν εἶναι πολὺ σκληρὸ νὰ πεθάνει κανένας στὰ νιάτα του, ἐνῶ τὸν περιμένει μιὰ τέτοια ὠραία φωλιά καί μέσα μιὰ νόστιμη γυναίκα καί τέσσερα ἀγγελούδια, ποὺ δὲ βλέπουνε τὴν ὥρα νὰ πέσουνε στὴν ἀγκαλιά του; Ἄμοιρε δεύτερε! Ἄ, δὲ θὰ μπορέσω νὰ μιλήσω πρώτος! Πέρασε ἐσύ μπροστά!

Χτυπήσαμε στὴν πόρτα. Βγήκε μιὰ γριούλα μέ μιὰ λάμπα στὸ χέρι καί μᾶς ρώτησε ποιόνε ζητούσαμε.

—Ἡ κυρία Ἑσπιταλιέ εἶναι ἐδῶ;

Ἡ γριούλα μᾶς κοίταξε μέ ἀπορία. Ἔμεινε μιὰ στιγμή ἄφωνη. Ὑστερα σήκωσε τὰ χέρια τῆς κατὰ τὸν οὐρανὸ καί εἶπε:

—Θεέ μου! Μά, καλοὶ μου κύριοι, ἡ κυρία Ἑσπιταλιέ πέθανε ἀπὸ τὴ χολέρα ἐδῶ καί ὀχτῶ μέρες.

—Πέθανε! φώναξε ὁ Κουγγουρντάν.

—Ναί. Τὴν ἔπιασε ἡ χολέρα, ἐνῶ περιποιότανε τὰ παιδάκια τῆς. Τὸ καταραμένο τὸ θανατικὸ.

—Ἄχ, Θεέ μου! καί τὰ παιδάκια τί ἔγιναν;

Ἡ γριούλα μουρμούρισε:

—Βρίσκονται κοντὰ στὴ μάνα τους, κύριε.

Ἐγύρισα. Τί χλωμός, ποὺ ἦταν ὁ Κουγγουρντάν!

—Πᾶμε! μοῦ εἶπε μέ βραχνὴ φωνή. Δέν ἔχουμε πιά δουλειὰ ἐδῶ πέρα.

Ἰηγαίναμε πολλὴ ὥρα χωρὶς νὰ ποῦμε τίποτα. Ὁ Κουγγουρντάν περπατοῦσε μέ σκυμένο τὸ κεφάλι. Ἐξαφνα στάθηκε. Μέ κοίταξε παράξενα.

—Ἄ, φίλε μου, μυστήριον εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! Ἄν μοῦ ἔλε-

γε κανένας, τὴ στιγμή ποὺ ψυχομαχοῦσε ὁ δεύτερος καπετάνιος, πῶς ὁ Θεὸς τοῦ ἔκαμε μιὰ πολὺ μεγάλη χάρη νὰ τὸν πάρει μέ ὄλα του τὰ νιάτα, δὲ θὰ τὸν πίστευα. Μπᾶ, ὁ Θεὸς ξαίρει πολὺ καλά· τί κάνει! Γλυτώνει ἀπὸ τοὺς καημοὺς ἐκείνους ποὺ πεθαίνουνε καί δίνει κουράγιο σ'ἐκείνους ποὺ ζοῦνε, γιὰ νὰ λησμονήσουνε τοὺς νεκρούς. Κι ἐγὼ λυπόμουνα τότε τὸν ἔρημον τὸ δεύτερον, ἀντὶ νὰ χαίρουμαι ποὺ ὁ Θεὸς τοῦ ἔκαμε τέτια χάρη!

Ἐριξε μιὰ ματιὰ ὀλόγυρα.

—Βλέπεις αὐτοὺς τοὺς ἔρημους δρόμους; Ὑστερα ἀπὸ ἕνα μῆνο θὰ γεμίσουνε πάλι ἀπὸ κόσμον... Τὸ κακὸ ξεχνιέται... Κι ἔπειτα, ἐδῶ τουλάχιστο πεθαίνει κανένας στὴ στεριά, στὴν πατρίδα του, κοντὰ στοὺς δικούς του... Καί ὕστερα...

Ἄρχισαν νὰ χτυποῦνε καμπάνες ἀπὸ μακριά. Ὁ Κουγγουρντάν μέ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καί μοῦ εἶπε:

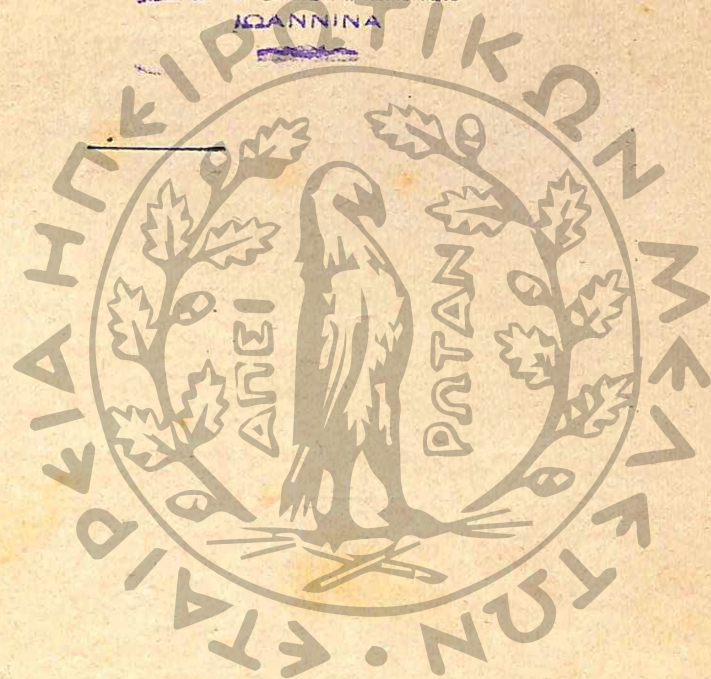
—Καί ὕστερα... ἐδῶ ἀκούει κανένας τουλάχιστο καμπάνες!

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΔΟΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΚΑΝΕΙΣΤΗΡΙΟΥ

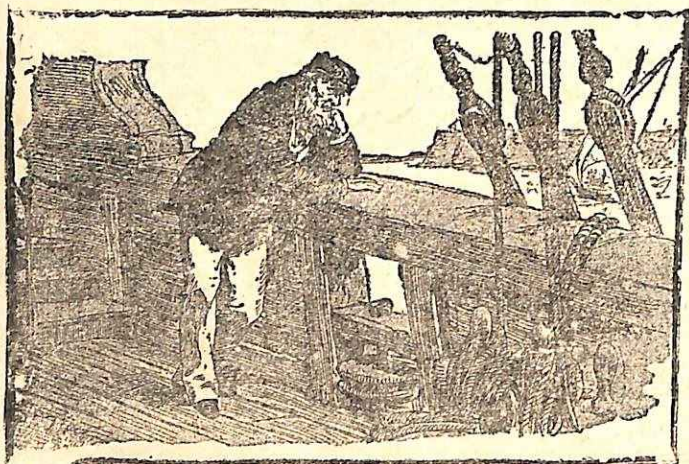
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Τις πρώτες μέρες του Φλεβάρη στα 1835 ο Κουγγουρντάν φόρτωσε για τη Σμύρνη. Αυτό το ταξίδι ήταν γραφτό να είναι και το τελευταίο του. Όταν γύρισε, έδεσε το καράβι του στο Παλιό λιμάνι και μου μίλησε, πώς είχε αποφασίσει να μην ταξιδέψει πιά.

Πέρασαν έτσι δυο μήνες. Όμως, μ'όλο που ο πλοίαρχος έβγαине πάντα μαζί μου περίπατο και παρακολουθούσε μ'ένδιαφέρα όλα όσα γινόντανε στο λιμάνι, παρατηρούσα, πώς από μέρα σε μέρα χειροτέρευε ή κατάρτητα του. Δεν μπορούσε κανένας να πεί τί είχε. Μά δεν ήτανε καλά. Η μηχανή είχε χαλάσει. Του είπα πώς έπρεπε να ρωτήσσει κανένα γιατρό. Το έκαμε περισσότερο για χατίρι δικό μου, γιατί δεν πολυπίστευε στην γιατρική. Ο γιατρός που τον εξέτασε του είπε, πώς δεν έπρεπε να κάθεται μέσα στο καράβι γιατί η υγρασία του λιμανιού και ο μολυσμένος αέρας του έκαναν κακό. Έπρεπε να πάει να καθίσει στην έξοχή. Μά ο πλοίαρχος είπε όρθα κοφτά πώς για τίποτα

Από μέρα σε μέρα χειροτέρευε ή κατάρτητα του.

και για κανένα δε θ'αποφάσιζε ποτέ να χωριστεί από το καράβι του.

—Μαζί ζήσαμε, μαζί και θα πεθάνουμε, είχε πεί στο τέλος με τόνο που δε δέχεται αντίρρηση.

Όλη εκείνη την ημέρα πήγαινε συλλογισμένος, σά να

είχε κάποιο μεγάλο σχέδιο. Όταν την άλλη μέρα του θύμισο τις συμβουλές του γιατρού, ο Κουγγουρντάν μου είπε με παιδική απλότητα:

Μπά, όλα αυτά είναι κουταμάρες! Όταν είναι γραμένο να πεθάνει ο άνθρωπος, πρέπει να πεθάνει. Και ύστερα, μήπως δεν έζησα αρκετά; Δεν είδανε τα μάτια μου τόσα και τόσα; Δεν μπορώ βέβαια να πώ, πώς η ζωή δεν είναι όμορφη. Μά τώρα μου έχει γίνει μονότονη. Και στο τέλος, να σου πώ, κουράζεται κανένας και θέλει να ήσυχάσει. Είδα πολλές χώρες, ταξίδεψα πολλή θάλασσα, αγόρασα πολλά καράβια.

Τά σιχάθηκα όλα σου λέω. Και ακόμα τη νύχτα τα όνειρα μου πάνε στα παλιά. Με τριγουρίζουν όλα, όσα μου έχουνε τύχει στη ζωή μου. Βλέπω το γορίλα να με φοβερίζει, τον αμερικάνο τὸ ναύτη να κρέμεται στον αέρα, την πριγγιπέσσα κι εκείνον ακόμα τὸ δόλιο τὸν τίγρη. Έπειτα βλέπω τὸς Μαύρους και τὸς Έγγλέζους να πνίγονται. Και πάντα, πάντα βλέπω εκείνον τὸ Σκωτσέζο τὸ ναυτικό να με κοιτάζει με τ'άσπρα του μάτια, χωρίς να θέλει να μου πεί ἄν ήτανε φάντασμα ἢ ζωντανός...

Έπειτα, να σου πώ, βαρέθηκα να κουνιέμαι πενήντα χρόνια δῆπῶν σε μιὰ σανίδα και τώρα ζηλεύω τὸς πεθαμένους που κοιμοῦνται στη στεριά. Πιστεύω πὸς ὁ θάνατος είναι ὕπνος, κι ἐγὼ νυστάζω πολύ. Είναι ἀνάγκη ὁμως να μιλήσω με κανένα ναυπηγό.

Υστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες ὁ Κουγγουρντάν με ἀντάμωσε στὸ δρόμο και μου είπε τὴν ἀπόφαση του.

—Αγόρασα ἕνα χτήμα δῆπῶν σ'ἕνα λόφο, μου είπε. Ἀπὸ κει φαίνεται ἡ θάλασσα και τὸ κάστρο τῆς Παναγίας τῆς Προστάτριας. Ἐκεῖ πάνω θα πάρω και τὸ καράβι μου. Στεριά και θάλασσα μαζί, κατάλαβες;

Παραξευέτηκα, μά δεν μπόρεσα να καταλάβω τίποτα. Σε λίγο ὁμως κατάλαβα.

Τὸ καράβι τοῦ Κουγγουρντάν, ἡ «Παναγία», ξεβιδώθηκε και λύθηκε. Τὰ κομμάτια κουβαληθήκανε στην έξοχή και μ'αὐτὰ στήθηκε ἕνα καινούργιο καράβι, που ήτανε και δεν ήτανε τὸ παλιό. Τὴν καινούργια αὐτὴ «Παναγία» τὴν ἔστησαν σ'ἕνα βαθού-

λωμα. Μ'αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Κουγγουρντὰν καὶ τὸ γιατρὸ ἄκουσε καὶ δὲ χωρίστηκε ἀπὸ τὸν παλιό του τὸ σύντροφο.

Δυὸ μῆνες δούλευαν, καὶ στίς 22 τοῦ Σεπτεμβρίου, στὰ 1835, ὁ καπετάνιος ἀνέβηκε πάλι στὸ καράβι του, ποῦ ἦταν ἀκόμα πιὸ ὁμορφο ἀπὸ πρῶτα.

Γιὰ νὰ τόνε διασκεδάσω λιγάκι, τοῦ ἔβαλα τὴν ἰδέα νὰ κάμει ἀγιασμό καὶ νὰ καλέσει στὴ γιορτὴ καὶ μερικοὺς φίλους του καπεταναίους καὶ μερικοὺς παλιούς ναῦτες του, ποῦ βρισκόντανε στὴ Μασσαλία.

Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πιστέψει, οὔτε νὰ φανταστεῖ τὴν ἐντύπωση, ποῦ ἔκανε τὸ καράβι στημένο ἀνάμεσα στ'ἀγκάθια καὶ στοὺς βράχους. Γιὰ νὰ εἶναι ἢ εἰκόνα ἀκόμα πιὸ φυσικὴ ἔβαλαν καὶ μιὰ βάρκα κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα...

Τὴν ἡμέρα τοῦ ἀγιασμοῦ ἀνέβηκα τὴ σκάλα καὶ βρῆκα τὸν Κουγγουρντὰν μαζί μ'ένα γέρο παπά. Λίγο πάρα πέρα βρισκόταν ἓνας γέρος ναύτης κι ἓνα ναυτόπουλο. Αὐτοὶ ἦταν οἱ ὑπηρέτες τοῦ πλοιάρχου κι ἔμεναν κοντὰ του.

—"Ἄλλους καλεσμένους δὲ χρειαζόμαστε, καλέ μου φίλε, μοῦ εἶπε ὁ καπετάνιος. Τώρα, ποῦ ἦρθες κι ἐσύ θὰ κάνουμε τὸν ἀγιασμό καὶ ὕστερα θὰ φᾶμε.

Ὁ παπὰς ἔκαμε τὸν ἀγιασμό, γύρισε ὅλο τὸ καράβι, αὐτὸς ἔμπρὸς κι ἐμεῖς ἀπὸ πίσω, καὶ ράντισε ὅλα τὰ μέρη τοῦ καραβιοῦ. Ἐχῶ βρεθεῖ σὲ πολλοὺς ἀγιασμούς. Ὅλοι τους ἦτανε συνηθισμένα πράγματα. Ἐνῶ τοῦτος! Ἐκεῖνο τὸ καράβι ποῦ στεκότανε σὰν πετρωμένο, ἢ σιγαλιὰ ποῦ μᾶς τριγύριζε, ἢ ἔρημη γέφυρα, ὅλα αὐτὰ ἔδιναν στὴ γιορτὴ κάτι ξεχωριστὸ καὶ ὠραῖο. Μοῦ φαινότανε σὰ ν'ἄκουγα ὄπλα νὰ χτυποῦνε καὶ ἀλυσίδες νὰ βροντοῦνε.

Ἀπὸ τότες ἄρχισε μιὰ παράξενη ζωὴ στὸ καράβι. Ὁ Κουγγουρντὰν δὲν ξεκολλοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ ἀπάνω. Καθόταν ὅλη τὴν ἡμέρα στὴ γέφυρα, ντυμένος ὅπως τότε, ποῦ ἔκανε μακρινὰ ταξίδια. Ὡρες ὀλάκερες κοίταζε μὲ τὸ κιάλι του μακριὰ κάποτε βλαστημοῦσε μ'ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ λόγια ποῦ συνηθίζουν οἱ ναυτικοί.

Μιὰ μέρα ποῦ πῆγα νὰ τόνε δῶ, ἔφτασα ἴσα ἴσα τὴν ὥρα ποῦ βλαστημοῦσε. Μὲ κάποια ντροπὴ γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

—Σοῦ φαίνεται παράξενο, ὁ γεροκαπετάνιος ὁ Κουγγουρντὰν

νὰ βλαστημαίει σὰν παλιοκουρσάρος τώρα ποῦ στὰ γεράματα μετανοεῖ γιὰ τίς ἀμαρτίες του; Χειρότεροι ἀπὸ τὰ παιδιὰ εἴμαστε ἐμεῖς οἱ γέροι! Παίζουμε καὶ θαρροῦμε πὼς εἶναι ἀλήθεια. Βλαστημῶ γιὰ νὰ κάμω τὸν ἑαυτό μου νὰ πιστέψει, πὼς εἶμαι ἀκόμα ἄληθινὸς καπετάνιος, ποῦ βρίζει τοὺς μούτσους του. Κοιτάζω καὶ ξανακοιτάζω μὲ τὸ κιάλι μου σὰ νὰ ἤθελα νὰ ξεχωρίσω μακριὰ κανένα καράβι στὸ πέλαγο. Καὶ δὲ βγάζω τὸ κασκέτο μου σάμπως νὰ φυσάει πάντα γύρο μου ὁ κρύος ἀγέρας ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα!

Ὁ Κουγγουρντὰν ἦτανε πολὺ συγκινημένος. Τὰ ματόκλαδα του ἔπαιζαν ἀδιάκοπα. Ὑστερα ἔμεινε κάμποσὴ ὥρα σὰ χαμένος πρὸ στοχασμοῦ. Ἐγὼ δὲν ἔλεγα πιά τίποτα. Ἐξαφνα εἶπε:

—Ἦτανε μιὰ φορὰ ἓνας ἀνατολίτης βασιλιάς, ποῦ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς πολέμους τὸν εἶχαν πάει μισοπεθαμένο στὸ σαράγι του. Γὸ κορμί του ἦτανε σακατεμένο ἀπὸ χίλιες πληγές. Οἱ καλύτεροι γιατροὶ τὸν περιποιηθήκανε καὶ τοῦ ἔκλεισαν τίς πληγές μὲ λογιῆς λογιῆς βάλσαμα καὶ βότανα. Στούς φίλους του ὁμως εἶπαν οἱ γιατροί, πὼς ὁ γιατρεμένος ἔπρεπε νὰ μένει ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἔξις μέσα σ'ένα μεγάλο κῆπο, γεμάτο λουλούδια καὶ μυρωδιές, καὶ ποτέ του νὰ μὴν ἀκούσει τὸ παραμικρό, ποῦ θὰ μπορούσε νὰ τοῦ θυμίσει τὸν πόλεμο. Γιατὶ ἂν τυχὸν ἄκουγε τέτιο πράμα, θ'ἄνοιγαν πάλι οἱ πληγές του καὶ δὲ θὰ εἶχε πιά γλυτωμό. Ὁ βασιλιάς ζοῦσε στὸν ὠραῖο του τὸν κῆπο, μὰ ἓνα σκουλήκι μέσα του δὲν τὸν ἄφηνε ἡσυχό. Τί εἶχε; Οὔτε αὐτὸς δὲν ἤξαιρε. Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποῦ καθότανε σ'ένα ὠραῖο κίосκι, ἀκούει τὸ ἄτι του νὰ χλιμιντρᾷ. Τὸ εἶχανε κλείσει μακριὰ ἀπὸ τὸν ἀφέντη του σ'ένα στάβλο, μὰ ἐκεῖνο εἶχε ξεφύγει. Ὁ βασιλιάς σηκώνεται καὶ φωνάζει. Τὸ σπαθί μου! Φέρτε τὸ σπαθί μου! Τὸ ἄλογο περιμένει. Μὰ τὴν ἴδιαν ὥρα οἱ πληγές του ἄνοιξαν καὶ ὁ βασιλιάς ἔχασε ὅλο του τὸ αἷμα καὶ ξεψύχησε. Καὶ τώρα, ἔχε γειά, φίλε μου! Εἶμαι πολὺ κουρασμένος καὶ πρέπει λίγο νὰ κοιμηθῶ.

Τὴν ἄλλη μέρα εἶχαμε κακοκαιρία. Ζέσπασε μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τίς μπόρες, ποῦ ἔρχονται καμιά φορὰ τὸ χινοπῶρο. Πρὸ πάντων ἡ θάλασσα ἦτανε σὰ λυσσασμένη. Χωρὶς νὰ θέλω, ὁ νοῦς μου πῆγε στοὺς καημένους τοὺς ναυτικούς, ποῦ θαλασσοδέρνονταν μὲ τέτιον καιρό. Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή δὲν μπόρεσα πιά νὰ ἡσου-

χάσω. Μοῦ φαινότανε, πῶς ὁ Κουγγουρντάν ἦταν ἀκόμα κουρσάρος, πῶς... πῶς... κι ἐγὼ δὲν ξαίρω τί.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωὶ πρωὶ ἦρθε ἡ κακὴ εἶδηση. Ἐφτασε χλωμὸ τὸ ναυτόπουλο τοῦ Κουγγουρντάν καὶ μοῦ εἶπε κλαίοντας:

—Τί συμφορά! Τί κακό! Χτὲς ἀργὰ πού ἔκανε μεγάλη φουρτούνα, ὁ καπετάνιος εἶχε ἀνεβεῖ στὴ γέφυρα καὶ κοίταζε μὲ τὸ κιάλι του στὴ θάλασσα. Ἐξαφνα τὸν ἀκοῦμε νὰ φωνάζει: «Τὸ καημένο τὸ καράβι, πάει χαμένο! Δὲν τὸ βοηθοῦν! Δὲν ὑπάρχουνε πιὰ Χριστιανοί;»

Ἐπειτα μᾶς πρόσταξε νὰ ζέψουμε τὸ ἀμάξι του καὶ σὲ λίγο τρέχαμε σὰν τρελοὶ γιὰ τὸ λιμάνι. Ἐκεῖ βρήκαμε ἓνα καραβάκι τοῦ λιμεναρχείου, πού ἔφευγε γιὰ νὰ βοηθήσει ἓνα καράβι πού πνιγόταν. Ὁ καπετάνιος Κουγγουρντάν πηδάει κι αὐτὸς στὸ καράβι. Θένε νὰ τὸν ἐμποδίσουνε, μὰ αὐτὸς δὲν ἀκούει. Τὸ καράβι σώζει τοὺς ναυαγούς, μὰ φέρνει πίσω καὶ τὸν καπετάνιο μας μισοπεθαμένο. Εἶχε καὶ αὐτὸς βοηθήσει, μὰ εἶχε χτυπήσει ἄσχημα τὴν ὥρα, πού ἔσωζε ἓνα μοῦτσο... Τώρα, λέει ὁ γιατρός, πεθαίνει... Σὲ γύρευε... ἔλα γρήγορα.

Σὰν τρελὸς μπῆκα σ'ἓνα ἀμάξι καὶ σὲ λιγότερο ἀπὸ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας ἤμουνα κοντὰ στὸν Κουγγουρντάν. Τόνε βρήκα στὸ κρεβάτι, πολὺ χλωμὸ, μὲ φασκιωμένο τὸ κορμί.

Ἐπειτα μὲ εἶδε χαμογέλασε.

—Βλέπεις; οἱ γιατροὶ τοῦ ἀνατολίτη τοῦ βασιλιᾶ εἶχανε δίκιο... Κι ἐγὼ τέτιος βασιλιάς ἤμουν. Ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς θάλασσας, πού χίλιες φορές πολέμησα μαζί της καὶ τούτη τὴ φορά νικήθηκα.

Ὁ γιατρός ζύγωσε καὶ μοῦ εἶπε κρυφά:

—Ἐχει ἔσωτερικὴ αἰμοραγία. Δὲν ἔχει πολλὴ ζωὴ.

Ὁ Κουγγουρντάν εἶπε πάλι μὲ πιὸ σιγανὴ φωνή:

—Ξαίρω τί σοῦ λέει ὁ γιατρός. Κι ἐγὼ ξαίρω πῶς θὰ πεθάνω.

Ἐπειτα κοντὰ, φίλε μου. Ἐσύ θὰ κάμεις τὰ τελευταῖα θελήματά μου... Σ'ἔκεινο τὸ συρτάρι εἶναι ἡ διαθήκη μου... Θὰ κάμεις ὅ,τι λέει αὐτή... Καὶ νὰ μὴ μὲ θάψετε, παρὰ νὰ μὲ ρίξετε στὴ θάλασσα... Νὰ μὲ φάνε κι ἐμένα τὰ ψάρια ὅπως τόσους καὶ τόσους συντρόφους μου.

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα ὁ καπετάνιος Μάριος Κουγγουρντάν δὲ ζοῦσε πιὰ.

Ἐπειτα τ'ἀπομεινάρια τοῦ καραβιοῦ τοῦ στοὺς ψαράδες τῆς Μασαλίας, σὲ μένα τὸ ναυτικὸ του ρολοῖ, τὸ κιάλι του καὶ τὸ τομάρι τοῦ τίγρη, πού εἶχε σκοτώσει στὶς Ἰντίες.

Ἐπειτα ὁ ἐκτελεστὴς τῆς διαθήκης του καὶ φρόντισα νὰ γίνουν τὰ τελευταῖα του θελήματα κατὰ γράμμα. Ὁλητὴ ἡ Μασαλία μαζεύτηκε στὸ ἀκρογιάλι, τὴν ὥρα πού πήγαμε νὰ μπαρκάρουμε τὸ λείψανό του, γιὰ νὰ βγοῦμε νὰ τὸ ρίξουμε στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα. Ὅλα τὰ καράβια εἶχανε σημαῖες μισοκατεβασμένες κατὰ τὰ κάστρα ἔριξαν ἀπὸ δώδεκα κανονιὲς γιὰ νὰ τιμήσουν τὸ γέρι θαλασσόλυκο.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΓΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΕΛΟΣ

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Θ'. Ο ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΙ Η ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Ἄφοῦ ὁ Ἡρακλῆς ξεδικήθηκε ὅλους τοὺς ἐχτροὺς τοὺς στὴν Πελοπόννησο, πῆγε στὴν Αἰτωλία ὅπου ὁ Οἰνέας ἦταν βασιλιάς στὴν Καλυδῶνα. Αὐτὸς εἶχε μιὰ πολὺ ὁμορφη κόρη, ποῦ τὴν λέγανε Δηϊάνειρα. Αὐτὴ ἢ κοπέλλα ἔπαθε τὰ κακὰ τῆς μοίρας τῆς ἐξαιτίας τοῦ Θεοῦ Ἀχελῶου, τοῦ ποταμοῦ. Αὐτὸς τὴν ἤθελε γιὰ γυναῖκα του καὶ τρεῖς φορές ἤρθε νὰ τὴν γυρέψη ἀπ' τὸν ποτέρα τῆς: τὴν πρώτη φορά ἤρθε σὰν ταῦρος· τὴ δεύτερη μεταμορφώθηκε σὲ δράκο, ποῦ ὅταν κυλιόταν, κουνούσε τὰ λέπια του ποῦ λαμπύριζαν· τὴν τρίτη φορά εἶχε τὸ κορμὶ ἐνὸς ἀνθρώπου μὰ τὸ κεφάλι ἐνὸς ταύρου ποῦ ἀπὸ τὸ ζρωμένο πηγοῦνι του ἔτρεχαν ρεματιές. Ἡ Δηϊάνειρα ποῦ μὲ λαχτάρια καὶ τρομάρα ἔβλεπε πῶς τὴν ζητοῦσε τέτοιος συχαμερὸς γαμπρός, παρακαλοῦσε μὲ ὅλη τὴν καρδιά τῆς τοὺς Θεοὺς νὰ τὴν κάμουν νὰ πεθάνη γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τέτοιου τέρατος. Ἦταν καιρὸς τώρα ποῦ τὴν ζητοῦσε ὁ Ἀχελῶος, μὰ ἐκείνη πάντοτε ἀρνιόταν νὰ τὸν πάρῃ. Μὰ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἀγρίεβε κι ἦταν ἀπὸ μεγάλο θεϊκὸ σόϊ, ὁ πατέρας τῆς κόρης τὸν ἤθελε γιὰ γαμπρό. Τότε ἔφτασε ὁ Ἡρακλῆς καὶ γύρεψε κι αὐτὸς τὴν κόρη γυναῖκα. Ὁ Οἰνέας, ποῦ κανέναν ἀπ' τοὺς δυὸ παλικαράδες δὲν ἤθελε νὰ προσβάλλῃ, ἔταξε τὴν κόρη του γιὰ βραβεῖο σ' ἐκείνον ποῦ θὰ νικοῦσε τὸν ἄλλον. Κι ἔτσι ἄρχισε μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ βασιλιᾶ, τῆς βασίλισσας καὶ τῆς Δηϊάνειρας μιὰ φριχτὴ μονομαχία. Βοῦϊζε ὁ κόσμος ἀπ' τὰ γρονθοκοπήματα τοῦ Ἡρακλῆ, ἀχολογοῦσε τὸ δοξάρι σὰν νὰ τι-

ναζόσαν χίλιες ἄλυσίδες· μὰ οἱ σαίτιες καὶ τὰ χτυπήματα ἄφισαν πολλὴ ὥρα ἀνέγγιχτο τὸν Ἀχελῶο κὴ θεώρατη βουβαλίσια κεφάλια του κουνιόταν ἀπὸ δῶ καὶ κεῖ σὰν πολεμικὴ μηχανὴ καὶ ζητοῦσε νὰ χτυπήσῃ τὸν ἥρωά μας μὲ τὰ φοβερὰ κέρατά του. Τέλος ἡ μονομαχία ἔγινε πάλεμα· πιάστηκαν χέρι μὲ χέρι πόδι μὲ πόδι κι ὁ ἰδρώτας ἔτρεχε καὶ τῶν δύο ἀπ' ὅλο τὸ κορμὶ τους. Βογγοῦσαν καὶ πάλεβαν ὄχι σὰν ἀνθρωποὶ. Τέλος, ὁ Ἡρακλῆς φανερώθηκε ὡς πιὸ δυνατὸς κι ἔρριξε τὸ Θεὸ χάμω. Μ' αὐτὸς ἔγινε ἀμέσως φίδι. Ὁ Ἡρακλῆς ἤξερε πῶς ξεμπερδεύουν φίδια, τὸ ἔπιασε καὶ θὰ τὸ πνιγε, ἀν ὁ Ἀχελῶος δὲν γινόταν πάλι τέλειος ταῦρος. Ὁ ἥρωάς μας τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ ἓνα κέρατο καὶ μὲ τόση δύναμη τὸν ἔρριξε χάμω ποῦ ἔσπασε τὸ κέρατο. Παραδέχτηκε τώρα ὁ Ἀχελῶος πῶς νικήθηκε.

Ὁ Ἡρακλῆς παντρεύτηκε τώρα μὲ τὴ Δηϊάνειρα. Μὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο ξακολουθοῦσε νὰ τραβᾷ ἀπὸ τόπο σὲ τόπο γιὰ νὰ κάμῃ κατορθώματα. Ὅταν γύρισε ἀπ' τὸ ταξίδι του, κάθισε κάμποσο καιρὸ στὸ σπίτι του μὲ τὴν γυναῖκα του. Μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ τρώγῃ στὸ τραπέζι τοῦ πεθεροῦ του καὶ τὸ παιδόπουλο Εὐνομος τὸν ὑπηρετοῦσε. Τὸ παιδί ξέχασε νὰ φέρῃ κάτι κι ὁ Ἡρακλῆς στενοχωρήθηκε λιγάκι καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα χαστοῦκι. Μὰ χωρὶς νὰ θέλῃ τὸ χέρι του ἔπεσε τόσο βαριὰ ἀπάνω στὸ παιδί ποῦ ἀμέσως πέθανε αὐτό. Ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ συχώρεσε τὸν ἄθελο φονιᾶ, μὰ ὁ ἴδιος δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἰδέα πῶς εἶχε σκοτώσει ἓνα παιδί γιὰτὶ δὲν τοῦ εἶχε φέρῃ γρήγορα τὸ νερὸ γιὰ νὰ πλύνῃ τὰ χέρια του! Γι' αὐτὸ πῆρε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ μικρὸ ὄγλο, ποῦ εἶχε γεννήσει ἡ Δηϊάνειρα καὶ ξενιτεύτηκαν.

Ι'. Ο ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΙ Ο ΝΕΣΣΟΣ.

Ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὴ γυναῖκα καὶ τὸ παιδί του, τράβηξαν γιὰ τὴ Θεσσαλία νὰ βρουν τὸν Κεῦκα, τὸ βασιλιᾶ, ποῦ ἦταν φίλος του. Ἐπρεπε νὰ περάσουν ἓναν ποταμὸ ποῦ ἦταν

βαθύς. Ἐκεῖ ἦταν ὁ Κένταυρος Νέσσος ποῦ γιὰ πληρωμὴ περνοῦσε τοὺς ταξιδιωτὲς στὸ ρέμα σηκώνοντάς τους. Ὁ Ἡρακλῆς βέβαια δὲ χρειάστηκε βοήθεια καὶ πέρασε τὸν ποταμὸ μὲ μεγάλα βήματα. Ἄφισε ὅμως τὸ Νέσσο νὰ σηκώση τὴ Δηϊάνειρα στὸν ὦμο του καὶ νὰ τὴν περάσῃ. Ὁ Κένταυρος βλέποντας τὴν ὁμορφιά τῆς Δηϊάνειρας τᾶχασε καὶ τοῦρθε ἢ τρελλὴ ἰδέα νὰ τὴν κλέψῃ. Ὁ Ἡρακλῆς ἄκουσε τὶς φωνὲς τῆς γυναίκας του ποῦ ζητοῦσε βοήθεια καὶ ἔστριψε γρήγορα. Ὅταν τὴν εἶδε πῶς πάλεβε μὲ τὸν τριχωτὸ ἄλογάνθρωπο, δὲν συλλογίστηκε πολὺ, μὰ ἔβγαλε ἀπ' τὴ φάρετρα του μιὰ σαίτα καὶ χτύπησε μ' αὐτὴν τὸ Νέσσο, ποῦ ἴσα ἴσα αὐτὴ τὴ στιγμή ἀνέβαινε στὴν ἀκροποταμιὰ, στὴ ράχη. Ἡ σαίτα βγήκε πάλι ἀπ' τὸ στήθος τοῦ Κένταυρου. Ἡ Δηϊάνειρα εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Νέσσου ποῦ ἔπεσε χάμω. Γιὰ νὰ ξεδικηθῇ ὁ χτηνάνθρωπος φώναξε τὴ γυναίκα ποῦ ἠθελε νὰ τρέξῃ στὸν ἄντρα της καὶ τῆς εἶπε τάχα ἐμπιστευτικά:

—«Ἄκουσε με, κόρη τοῦ Οἰνέα! Ἐπειδὴ εἶσαι ἢ στερνὴ γυναίκα ποῦ σήκωσα θὰ σοῦ κάμω τὸ καλὸ νὰ σὲ ὀρμηνέψω κάτι. Ἄν θὲς νὰ μ' ἀκούσης μάζεψε τὸ φρέσκο αἷμα ποῦ βγήκε ἀπ' τὴν πληγὴ μου καὶ τρέχει ἀκόμη τώρα. Τὸ φαρμάκεψε ἢ σαίτα ποῦ ὁ ἄντρας σου βούτηξε μιὰ φορὰ στὸ αἷμα τῆς λερναίας Ὑδρας. Μπορεῖς νὰ τὸ μαζέψῃς εὐκόλα. Θὰ σοῦ χρησιμέψῃ τὸ αἷμα αὐτὸ γιὰ μάγια. Θὰ μαγέψῃς τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνδρός σου. Ἄν ἀλείψῃς τὸ πουκάμισό του μὲ τὸ αἷμα ποτὲ δὲν θ' ἀγαπήσῃ ἄλλῃ γυναίκα, ὅποια κι ἂν τὸν τύχῃ, τόσο σὰν κι ἐσένα!» Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ πονηρὰ λόγια στὴ Δηϊάνειρα, ξεψύχησε ἀπ' τὴ πληγὴ τὴ φαρμακωμένη. Ἡ Δηϊάνειρα ἦταν σίγουρη γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἡρακλῆ. Εἶχε ὅμως τὴν ἀδυναμία νὰ μαζέψῃ, ὅπως τῆς εἶπε ὁ Κένταυρος τὸ πηγμένο αἷμα σ' ἕνα δοχεῖο καὶ τὸ ἔκρυψε. Ὁ ἄντρας της στεκόταν πολὺ μακριὰ γιὰ νὰ δῆ τί ἔγινε. Κι ὕστερα ἀπὸ διάφορες περιπέτειες ἔφτασε τὸ ἀντρόγυνο στὸ φίλο τους στὴ Θεσσαλία κι ἐγκαταστάθηκαν ἐκεῖ μὲ τοὺς φίλους τους ἀπ' τὴν Ἀρκαδίαν, ποῦ τοὺς εἶχαν ἀκολουθήσει ὡς δῶ.

ΙΑ'. ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ.

Ὁ τελευταῖος καυγὰς ποῦ ἔκαμε ὁ Ἡρακλῆς, ἦταν μὲ τὸ βασιλιᾶ Εὐρυτο, ποῦ εἶχε μιὰ κακία ἐνάντια σ' αὐτόν, γιὰτὶ δὲν τοῦ εἶχε δώσει τὴν κόρη του Ἰόλη γυναίκα. Μάζεψε ἕνα μεγάλο στρατὸ καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Εὐβοία. Πῆρε τὸ κάστρο τῆς πολιτείας, σκότωσε τὸ βασιλιᾶ μὲ τοὺς τρεῖς γιούς του καὶ ρήμαξε τὴν πολιτεία. Ἡ Ἰόλη ποῦ ἦταν ἀκόμη νέα κι ὁμορφὴ ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Ἡρακλῆ.

Ὡς τόσο ἢ Δηϊάνειρα καθόταν στὸ σπίτι γεμάτη φόβο καὶ λαχτάρων καὶ περίμενε καμιὰ εἴδηση ἀπ' τὸν ἄντρα της. Τέλος ἀκούστηκαν χαρούμενες φωνὲς στὸ παλάτι. Ἐνας μαντάτορας ἔφτασε τρεχᾶτος.

—«Ὁ ἄντρας σου, ἀρχόντισσα ζῆ. Ζυγώνει δοξασμένος ἀπ' τὴν νίκη. Ὁ σκλάβος του Λίχαντας ποῦ τὸν ἔστειλε ὕστερα ἀπὸ μένα, διαλαλεῖ ἔξω στὸ λιβάδι τὴ νίκη στὸ λαό. Κι ἂν ἄργησῃ λιγάκι ὁ ἄντρας σου, τοῦτο ἔγινε γιὰτὶ θέλει πρὶν νὰ κάμῃ μιὰ θυσία γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Δία!» Αὐτὰ ἦταν τὰ μαντάτα. Σὲ λίγο φάνηκε ὁ Λίχαντας μὲ τοὺς αἰχμάλωτους.

—«Γεῖά σου, κυρὰ κι ἀρχόντισσα. Εἶπε στὴ Δηϊάνειρα. Οἱ θεοὶ δὲν ἀγαπᾶνε τὸ ἀμάρτημα. Τὸ δίκαιο τοῦ Ἡρακλῆ βλογήθηκε. Οἱ ξιπασμένοι ἐχτροὶ μὲ τὸ καταραμένο στόμα στάλθηκαν στὸν Ἄδη κι ἡ πολιτεία τους, ἔγινε σκλάβος μας. Νὰ λυπηθῆς ὅμως τοὺς αἰχμάλωτους καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀγγίξῃς, σοῦ παραγγέλει ὁ ἄντρας σου, καὶ πρὸ πάντων τὴν ἄμοιρη παρθένα ποῦ πέφτει τώρα μπροστὰ σου στὰ γόνατα». Ἡ Δηϊάνειρα κάρφωσε τὴ ματιὰ της γεμάτη συμπόνεση ἀπάνω στὸ ὁμορφὸ κορίτσι, ποῦ θαρρεῖς καὶ μιὰ λάμπη χυνόταν ἀπ' τὸ κορμὶ καὶ τὸ πρόσωπό του, τὸ σήκωσε ἀπὸ χάμω κι εἶπε:—«Ναί, καλοὶ μου ἄνθρωποι! Μεγάλῃ συμπόνεση αἰσθανόμουν κάθε φορὰ ποῦ ἔβλεπα δυστυχημένα πλάσματα νὰ κουβαλοῦνται σὰ χτήνη καὶ λεύτερους ἄνθρωπους νὰ πουλιοῦνται γιὰ σκλάβοι. ὦ Δία! Ποτὲ νὰ μὴ φέρῃς τέτοιο κακὸ στὸ σπίτι μου! Μὰ ποιά εἶσαι, κοπέλλα

μου, ἄμοιρη; Φαίνεσαι λεύτερη κι ἀπὸ γενιά! Γιὰ πές μου, Λίχαντα, ποιοὶ εἶναι οἱ γονεῖς τῆς κοπέλλας σὺτῆς;»—«Πῶς νὰ τὸ ξέρω αὐτό; Γιατὶ ρωτᾶς αὐτά;» εἶπε ὁ μαντάτορας μὲ λίγα λόγια κι ἡ ὄψη του φαινόταν νὰ κρύβη ἓνα μυστικό. «Ἡ κοπέλλα αὐτὴ σίγουρα δὲν εἶναι ἀπὸ χαμηλὴ γενιά!» Εἶπε τέλος μὲ μασημένα λόγια. Κι ἐπειδὴ τὸ κορίτσι μόνο ἀναστέναζε καὶ σωποῦσε, ἡ Δηϊάνειρα δὲ ρώτησε πιά, μὰ διάταξε νὰ τὴν πᾶνε μέσα στὸ σπίτι καὶ νὰ τῆς φερθοῦν πολὺ εὐγενικά. Ἐνῶ ὁ Λίχαντας ἔκαμε ὅ,τι τοῦ εἶχαν διατάξει, ὁ πρῶτος μαντάτορας ζύγωσε τὴν κυρά του κι ἄμα εἶδε πῶς κανένας δὲν τοὺς ἄκουε τῆς εἶπε σιγά: —«Μὴ πιστεύης τὸ μαντάτορα τοῦ ἀντρός σου, Δηϊάνειρα! Σοῦ κρύβει τὴν ἀλήθεια! Ἀπὸ τὸ δικό του τὸ στόμα ἄκουσα κι ἔχω πολλοὺς μάρτυρες γι' αὐτό, πῶς ὁ ἀντρας σου μόνο γιὰ χάρη αὐτῆς τῆς κοπέλλας ἔκαμε τὸν πόλεμο στὴν Εὐβοία. Εἶναι ἡ Ἰόλη, ἡ κόρη τοῦ Εὐρυτου, ποῦ δέχτηκες στὸ σπίτι σου καὶ τὴν ἀγαποῦσε ὁ Ἡρακλῆς πρὶν σὲ γνωρίση. Δὲν ἦρθε ὡς σκλάβα, μὰ ὡς δεῦτερη γυναῖκα στὸ σπίτι σου!» Ὅταν ἄκουσε ὅλ' αὐτὰ ἡ Δηϊάνειρα ξέσπασε σὲ κλάματα. Μὰ γρήγορα κρατήθηκε καὶ φώναξε τὸ δοῦλο τοῦ ἀντρός της. Ὁ Λίχαντας ὠρκίστηκε πρῶτα στὸ Δία τὸν πιὸ μεγάλο ὄρκο, πῶς εἶχε πεῖ τὴν ἀλήθεια καὶ πῶς καθόλου δὲν ἤξερε ποιοὶ ἦταν οἱ γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ. Πολλὴ ὥρα ἐπίμενε στὴν ψευτιά αὐτὴ. Ἡ Δηϊάνειρα ὅμως τὸν συμβούλεψε νὰ μὴ κοροϊδεύβη τὸ νομα τοῦ Δία. «Κι ἂν ἀκόμη θύμωνα μὲ τὸν ἀντρα μου γιατί δὲν μοῦ ἔμεινε πιστός, εἶπε κλαίοντας, δὲν ἔχω τόσο πρόστυχη ψυχὴ νὰ θυμώσω μὲ αὐτὴ τὴν κοπέλλα ποῦ ποτέ της δὲν μοῦ ἔκαμε κακό. Μόνο μὲ συμπόνεση τὴν κοιτῶ γιατί ἡ ὁμορφιά της τὴν ἔφαγε κι ἔκαμε τὴν πατρίδα της σκλάβα!» Ὅταν ὁ Λίχαντας τὴν ἄκουσε νὰ μιλάη τόσο καλόκαρδα τῆς ξομολόγησε ὅλα. Ὑστερα ἡ Δηϊάνειρα τὸν ἄφισε δίχως νὰ τοῦ πῆ κανένα κακὸ λίγο καὶ τὸν διάταξε νὰ περιμένῃ ὥσπου νὰ στείλῃ στὸν ἀντρα της γιὰ εὐχαριστῶ καὶ δικό της δῶρο, ἂν καὶ θάταν ἀπὸ πιὸ λιγοστὴ ἀξία ἀπ' ὅσα τῆς ἔστειλε ἐκεῖνος.

Μακριὰ ἀπ' τὴ φωτιά, ἀνέγγιχτη ἀπ' τὶς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, ἡ Δηϊάνειρα εἶχε κρύψει τὴν ἀλοιφή ποῦ εἶχε φτιάσει, σύμφωνα μὲ τὶς συμβουλές τοῦ ἄτιμου Κένταυρου, ἀπ' τὸ φαρμακερὸ αἷμα τῆς πληγῆς ποῦ εἶχε ἀνοίξη ἡ σαῖτα ἡ βουτηγμένη στὸ αἷμα τῆς Ὑδρας. Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἡ καλόγνωμη γυναῖκα, ποῦ δὲν ἤξερε τίποτε ἀπ' τὶς πονηριές ποῦ μελετᾷ ὅποιος θέλει νὰ ξεδικηθῇ, τὸ θαρροῦσε ἄβλαβο καὶ μονάχα καλὸ γιὰ νὰ ξαναποχτήσῃ τὴν καρδιὰ καὶ τὴν πίστη τοῦ ἀντρός της. Τώρα, γιὰ πρώτη φορά, τὸ συλλογίστηκε πάλι ἡ ἀρχόντισσα. Ἐπρεπε κάτι νὰ γίνῃ! Πῆγε κλεφτᾶτα στὸ δωμάτιο κι ἄλειψε μὲ λίγο μπαμπάκι, ποῦ πῆρε ἀπὸ μιὰ τροφαντὴ προβιά ἀρνιοῦ καὶ τὸ βούτηξε στὴν ἀλοιφή, ἓνα ὠραῖο πουκάμισο τοῦ ἀντρός της κρυφὰ κρυφὰ. Ἐνῶ ἄλειψε, πρόσεχε νὰ μὴ πέση καμιὰ ἀχτίδα τοῦ ἡλίου ἀπάνω στὸ μπαμπάκι ἢ στὸ ροῦχο. Τέλος ἔκλεισε τὸ πουκάμισο ποῦ εἶχε βαφῆ αἰμόχρωμο σ' ἓνα ὁμορφο κουτί. Ὑστερα ἀφοῦ τελείωσε, ἔρριξε τὸ μπαμπάκι, ποῦ δὲν τὸ χρειαζόταν πιά καταγῆς, φώναξε τὸ γίγαντα καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ δῶρο γιὰ τὸν ἀντρα της. —«Φέρε στὸν καλὸ μου αὐτὸ τὸ ροῦχο ποῦ τὸ ὁμορφό του τὸ φάδι πέρασε ἀπ' τὰ δικά μου χέρια. Κανένας ἄλλος νὰ μὴ τὸ φορέσῃ ἀπὸ ἐκεῖνον. Πέστου ἀκόμη νὰ μὴν ἀφίση τὸ ροῦχο στὸ λιοπῦρι ἢ κοντὰ στὴ φωτιά πρὶν τὸ δείξῃ στοὺς Θεοὺς σὲ γιορτάσιμες μέρες ὅπου θὰ τὸ φορῇ. Καὶ γιὰ νὰ μοῦ ἀποδείξῃς πῶς ἀλήθεια τοῦδωσες τὸ ροῦχο, σοῦ δίνω αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ποῦ θὰ τοῦ δώσης ἀπὸ μέρος μου».

Ὁ Λίχαντας ὑποσχέθηκε ὅλα κι ἔφυγε νὰ φέρῃ μαντᾶτα στὸν ἀφέντη του. Κι ὁ γιὸς τοῦ Ἡρακλῆ Ὑλλος, ἔφυγε γιὰ ν' ἀνταμώσῃ τὸν πατέρα. Ἡ Δηϊάνειρα ἔτυχε νὰ πᾶη στὸ δωμάτιο ὅπου εἶχε ρίξει τὸ κομμάτι μπαμπάκι ποῦ ἦταν ἀλειμμένο μὲ τὴν ἀλοιφή. Ὁ ἥλιος τὸ εἶχε δεῖ καὶ τὸ εἶχε κάμει σὰν σκόνη ἀπ' ὅπου ἔβγαινε ἀφρὸς γεμάτος φαρμακερὲς φοῦσκες. Κακὸ τῆς πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ κι ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἡ κακομοῖρα περιδιάβαζε μὲ λαχτᾶρα τὸ παλάτι. Τέλος γύρισε ὁ Ὑλλος, μὲ δίχως τὸν πατέρα του.—«Ἦ

μητέρα!» φώναξε με καταφρόνια. «Θὰ ἤθελα νὰ μὴ ζοῦσες ποτὲ ἢ νὰ μὴν ἦσουν ποτὲ ἢ μάννα μου, ἐξὸν ἂν οἱ θεοὶ σοῦ ἔδιναν ἄλλη γνώμη»—Ἡ ἀρχόντισσα τρόμαξε ἀκόμη πάρα πάνω. —«Παιδί μου, εἶπε τί μισερὸ πρᾶμα ἔχω ἐπάνω μου;» —«Ἐσὺ σκότωσες τὸν πατέρα μου!» φώναξε τὸ παιδί με κλάματα!» Ἡ Δηϊάνειρα ἔγινε χλωμὴ σὰν τὸ θάνατο μὰ κρατήθηκε κι εἶπε:—«Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε αὐτό; Ποιὸς μπορεῖ νὰ μὲ κατηγορήσῃ γιὰ τέτοια ἀτιμία;»—«Κανένα ξένο στόμα δὲ μὲ δασκάλεψε, τὰ δικά μου τὰ μάτια μου ἔδειξαν τὴν κακομοιριά τοῦ πατέρα μου. Τὸν βρῆκα ἀπάνω στὸ βουνὸ γιὰ νὰ θυσιάσῃ σφαχτάρια στὸ Δία. Τότε φάνηκε ὁ μαντάτορας Λίχαντας μὲ τὸ δῶρο σου τὸ καταραμένο φονικὸ ροῦχο σου. Σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία σου, ἔβαλε ἀμέσως ὁ πατέρας τὸ πουκάμισο καὶ βάλθηκε νὰ θυσιάσῃ δώδεκα καμαρωμένους ταύρους. Στὴν ἀρχή, ὁ δύστιχος, χαρούμενος γιὰ τὸ ὄμορφο δῶρο σου, ἦταν ὅλο εὐχαρίστηση. Ζαφνικά ὅμως, ὅταν ἡ φωτιά τῆς θυσίας φλόγιζε κιόλας ἴσαμε τὸν οὐρανό, ἔβρεξε περίσσιος ἰδρώτας τὸ δέρμα του, τὸ ροῦχο του λὲς πῶς ἦταν γανωμένο καὶ κολλημένο στὸ σῶμα του κι ἓνα σπᾶσμα χύθηκε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κόκκαλά του. Σὰν νᾶτρωγε ὄχεντρα τὸ κορμί του, ὁ βασανισμένος οὐρλιαζε· κι ὅταν ὁ καυμένος ὁ Λίχαντας, ποῦ ἄκακος ὅπως εἶναι, δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὸ κακό, τοῦ ξαναεἶπε τί τοῦ παράγγειλες νὰ πῆ, τὸν ἔπιασε ὁ πατέρας ἀπ' τὸ πόδι καὶ τὸν πέταξε στους βράχους, ὅπου ἔσπασε τὸ σῶμα του σὲ χίλια κομμάτια κι ἔπεσε στὰ κύματα ποῦ πήδησαν ἀπάνω. Ὁλος ὁ κόσμος μοιρολογοῦσε γι' αὐτὴ τὴν πράξη ποῦ ἦταν σωστὴ τρέλλα καὶ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ ζυγώσῃ τὸ λυσσοσμένο ἥρωα. Αὐτὸς πότε κυλιόταν χάμω, πότε σηκωνόταν μουγκρίζοντας καὶ πηδώντας καὶ σὲ βράχους καὶ λόγγους ξεσποῦσε ὁ ἀντίλαλος τοῦ κακοῦ. Καταριόταν ἔσένα καὶ τὸ γάμο σας. Τέλος ἔστριψε σὲ μένα κι εἶπε:—«Παιδάκι μου, ἂν λυπᾶσαι τὸν πατέρα σου, βάλε με γρήγορα στὸ καράβι, γιὰ νὰ μὴν πεθάνω στὴν ξενιτιά». Κι ἐμεῖς τὸν βάλαμε στὸ καράβι κι ἔφτασε ἐδῶ, οὐρλιάζοντας καὶ σπαρταρῶντας. Σὲ λίγο θὰ τὸν δῆς μισοπε-

θαμένο ἢ νεκρὸ μπροστά σου. Κι αὐτὸ εἶναι δικό σου κατόρθωμα, μητέρα. Τὸ πρῶτο τῶν παλικαριῶν τὸ δολοφόνησες πρόστυχα!»

Ἡ Δηϊάνειρα, χωρὶς ν' ἀπολογηθῆ, ἄφισε τὸ γιό της, ἀφωνη κι ἀπελπισμένη. Οἱ γυναῖκες της, ποῦ εἶχε πεί σ' αὐτὲς τὸ μυστικὸ τῆς ἀλοιφῆς, εἶπαν στὸ παιδί πῶς εἶχε ἀδικήσῃ τὴ μάννα του ἀπάνω στὸ θυμὸ του. Ἐτρεξε τότε πίσω ἀπὸ τὴ μητέρα του, μὰ ἦταν ἀργά. Κοιτόταν νεκρὴ στὸ δωμάτιο τοῦ ὕπνου ἀπάνω στὸ κρεβάτι τοῦ ἀντρός της· εἶχε τρυπήσῃ τὸ στῆθος της μ' ἓνα δίκωχο σπαθί. Τὸ παιδί ἀγκάλιασε μοιρολογώντας τὸ λείψανο τῆς μάννας του καὶ πλάγιασε ὕστερα δίπλα της, ἀπελπισμένο γιὰ τὴν ἀμυαλοσύνη της. Ἐφτασε τότε ὁ Ἡρακλῆς.—«Παιδί μου, φώναξε, ποῦ εἶσαι; Τράβηξε τὸ σπαθί σου καὶ γιάτρεψε τὴ λύσσα τῆς φαρμακερῆς ποῦ ἔχυσε μέσα μου ἡ ἀθεόφοβη μάννα σου! Λυπήσου ἓνα παλικάρι ποῦ ξεσπᾷ τώρα σὲ κλάματα σὰν κανένα μικρὸ κοριτσάκι». Ὑστερὰ ἔστριψε σ' ἐκείνους ποῦ στέκονταν γύρω, τέντωσε τὰ μπράτσα του καὶ φώναξε:—Τὰ γνωρίζετε ἀκόμη αὐτὰ τὰ χέρια, ποῦ τοὺς ρούφηξαν ὅλο τὸ μεδοῦλι τους οἱ πόνοι; Τὰ ἴδια εἶναι ποῦ τσάκισαν τὴν τρομάρα τῶν βοσκῶν, τὸ λιοντάρι τῆς Νεμέας, ποῦ ἐπνιξαν τὸ θεριὸ τῆς λέρνας, ποῦ σκότωσαν τὸν κάπρο τὸν Ἐρυμάνθειο, ποῦ ἔφεραν τὸν Κέρβερο ἀπὸ τὸν Ἄδη! Οὔτε κοντάρι, οὔτε ἀγρίμι, οὔτε στρατὸς ὀλάκερος ἀπὸ Γίγαντες δὲν μ' ἔφαγαν! Τὸ χέρι μιᾶς γυναίκας μὲ ξολόθρεψε! Γι' αὐτό, παιδί μου, σκότωσέ με καὶ τιμώρησε τὴ μάννα σου!

Ὅταν ὅμως ἔμαθε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ γιοῦ του, ποῦ ὠρκίζονταν στους Θεοὺς, πῶς ἡ μητέρα ἔγινε ἄθελα αἰτία τῆς συμφορᾶς καὶ πλήρωσε τὴν ἀμυαλοσύνη της μὲ τὸ θάνατό της, ἔπεσε κι ὁ θυμὸς τοῦ Ἡρακλῆ καὶ τὴν ψυχὴ του πλημύρισε λύπη. Κι ἐπειδὴ ἦρθε προφητεία ἀπ' τοὺς Δελφοὺς, ποῦ ἔλεγε πῶς ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ τὴ ζωὴ του στὸ βουνὸ Οἶτη, διάταξε ὁ ἥρωας, μὲ ὅλους τοὺς φοφεροὺς πόνους, ποῦ εἶχε νὰ τὸν φέρουν ἐκεῖ ἀπάνω. Κι ἔβαλε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ φτιάξουν στὴ κορφή μιὰ στοίβα ξύλα θεώρατη ἀπὸ

ψηλά έλατα, ποῦ ποτέ δέν τὰ εἶχε ἀγγίξει τὸ ἀστροπελέκι.
 Ὑστερα κάθησε μόνος του ἀπάνω στὴ στοίβα καὶ διάταξε νὰ
 νάψουν τὰ ξύλα ἀπὸ κάτω. Μὰ κανένας δὲ θέλησε νὰ τὸ κάμη.
 Τέλος, βλέποντας πῶς ὁ Ἡρακλῆς δέν μπορούσε πιά νὰ
 ὑποφέρη τὸ ἀνήκουστο μαρτύριό του καὶ ἀκούοντάς τον
 νὰ παρακαλῆ μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ, ὁ φίλος του, ὁ Φιλοκτήτης
 τοῦ ἔκαμε τὴ θέλησή του. Γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ὁ ἥρωας
 τοῦ ἔδωσε τὶς σαίτες του, ποῦ ποτέ δέν νικῆθηκαν καὶ τὸ
 δοξάρι του τὸ ξακουστό. Ἡ φωτιὰ ἔκαιε τώρα, μὰ θαρροῦσες
 πῶς ἡ καίλα ἠσύχαζε τοὺς ἄλλους πόνους ποῦ εἶχε ἀνάψει
 στὸ αἷμα του τὸ φαρμάκι τοῦ Κένταυρου. Ἀστροπελέκια
 ἔπεφταν καὶ δυνάμωναν τὶς φλόγες καὶ σὲ λίγο οἱ χρυσο-
 κόκκινες φωτιὲς ξεπερνοῦσαν καὶ τὸ λεβέντικο μποῖι του.
 Τέλος ἓνα σύγνεφο κατέβηκε κι ἔφερε τὸν ἀθάνατο τώρα ἥ-
 ρωα, ἀνάμεσα σὲ βροντὲς, στὸν Ὀλυμπο ἀπάνω. Οἱ φίλοι
 του, ὅταν κᾶκαν τὰ ξύλα, ἔψαξαν στὴ στάχτη, δὲ βρῆκαν
 ὅμως οὔτε κόκκαλα, οὔτε κανένα ἄλλο ἀπομεινάρει. Ὁ Ἡ-
 ρακλῆς εἶχε γίνει Θεός. Καὶ σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα τοῦ ἔφτιαναν
 ἀπὸ τότε ναοὺς κι ἀγάλματα ξακουστά γιὰ τὴν ὀμορφιά τους.
 Καὶ σήμερα ἀκόμη τὸνομα τοῦ Ἡρακλῆ τὸ ξέρει ὅλος ὁ κό-
 σμος.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
 ΙΑΤΡΟΣ
 ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

40 ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ ΤΟΜΟΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΣ

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡ. 45.—

ΣΕΙΡΑ Α'. (για παιδιά 7-12 ετών)

1. Μυθολογία για παιδιά I.
2. Μυθολογία για παιδιά II. (Οι ήρωες)
3. Μύθοι του Αισώπου.
4. Ο μπέμπης αρχιληστής. — Θηριοτροφείο Τοτού και Σίας, Γρ. Ξενοπούλου.
5. Ωραίες παιδικές ιστορίες Grimm.
6. Τα ωραιότερα Παραμύθια, Andersen.
7. Ήλιδα και Οδύσσεια, Ομήρου.
8. Ροβινσών Κρούσος, Defoe.
9. Δόν Κιχώτος, Cervantes.
10. Οι περιπέτειες του βαρώνου Μυνχάουζεν, Bürger.
11. Ταξίδια του Γκιούλιβερ, Swift.
12. Ιστορίες για παιδιά από τον Ηρόδοτο.
13. 12 παραμύθια διαλεκτά διαφόρων λαών, Κ. Βάρναλη.
14. Οι έπτά μικρές αδερφές, Andrews
15. 10 παιδιά που έζησαν κατά εποχές από τον παλιό καιρό ως τώρα, Andrsew Jane.
16. Ο προϊστορικός άνθρωπος, Wells.
17. Ο Σέρλοκ Χόλμς των τετραπόδων — Οι περιπέτειες του πλοιάρχου Κουγγουρντάν.
18. Ζώα του σπιτιού και της αούλης, Μ. Παπαμαύρου.
19. Ζώα του δάσους, Μ. Παπαμαύρου.
20. Ζώα του κήπου και των αγρών, Μ. Παπαμαύρου.

Τόν Καιρό του Βουλγαροκτόνου Π. Δέλτα τόμ. Α.
Τόν Καιρό του Βουλγαροκτόνου Π. Δέλτα τόμ. Β.
Γιά την Πατρίδα Π. Δέλτα

ΣΕΙΡΑ Β'. (για παιδιά 10-16 ετών)

1. Οι μεγάλοι άνδρες του παρελθόντος Α'. υπό Εδ. Πανέτσου.
2. Οι μεγάλοι άνδρες του παρελθόντος Β'. υπό Εδ. Πανέτσου.
3. Έξι ξεχασμένοι λαοί, Wells.
4. Ο αλχημίστης του Καυκάσου και άλλα βούρσικα διηγήματα, Α. Τολστόφ.
5. Οι μεγάλοι θαλασσοπόροι (Κολόμβος, Βάσκο ντι Γκάμα, Μαγγελάνος, Κουκ κλπ.). Σπ. Χατζιδάκη.
6. Οι μεγάλοι εφευρέται και οι εφευρέσεις των, Bachman.
7. Παιδική ζωή και περιπέτειες του Μαξίμ Γκόρκι, Ηλ. Γκρουσσέρφ.
8. Στά βάρη των χρόνων.
9. Θάλασσα! Θάλασσα! Σπ. Χατζιδάκη.
10. Υγιεινές συνήθειες, Λαμπδαρίου Ε.
11. Βυζαντινές ιστορίες, Νηλ - Σλουμπερτζέ.
12. Τι τρώγει ο κόσμος, νέα σειρά Carpenter.
13. Πώς ντύνεται ο κόσμος, νέα σειρά Carpenter.
14. Πώς στεγάζεται ο κόσμος, νέα σειρά Carpenter.
15. Οι κειρατές του Αιγαίου, Ίουλιον Βέον.
16. Περιπέτειες Κινέζου, Ι. Βέον.
17. Άνω κάτω, Ι. Βέον.
18. Η ζωή των αδερμάτων, Ι. Βέον.
19. Ο γύρος του κόσμου εις 80 μέρες, Ίουλιον Βέον.
20. Η μικρή νεράιδα του δάσους, W. Bonse Is.

Σεμ. δρ. 80 "Εκδ. πολυτελής 100
Σεμ. δρ. 80 "Εκδ. πολυτελής 100
Σεμ. δρ. 60 "Εκδ. πολυτελής 80

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.